

ВСЕВОЛОД НЕСТАЙКО

ТАЄМНИЦЯ ТРЬОХ НЕВІДОМИХ

ОЦИФРУВАННЯ
КНИГ

hurtom.com

ВСЕВОЛОД
НЕСТАЙКО

ТАЄМНИЦЯ
трьох
НЕВІДОМИХ

Повість

Видавництво дитячої
літератури «Веселка»
Київ 1970

Той, хто читав «Пригоди Робінзона Кукурузо» та «Незнайомець з тринадцятої квартири», знає героїв цих книжок, веселих, непосидючих і вигадливих хлопчаків Яву Реня та Павлушу Завгороднього.

Ця повість — знову про пригоди Яви і Павлуші.

Любий читачу! Напиши нам, чи сподобалась тобі ця книжка, чи гарні в ній малюнки. Наша адреса: Київ, вул. Кірова, 34. Видавництво «Веселка».

Малюнки художника

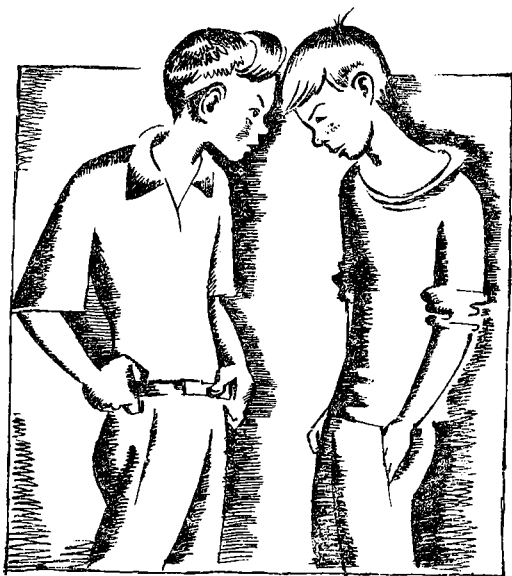
В. Чернухи

Обкладинка художника

С. Артюшенка

ДЛЯ СЕРЕДНЬОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ

Нестайко Всеволод Зиновьевич. Тайна трех неизвестных. Повесть (На украинском языке). Редактор Г. Т. Ікаченко. Художній редактор О. Є. Звездов. Технічні редактори Х. М. Романчикова, Ф. Н. Резник. Коректори Г. В. Книш, З. І. Калиниченко. Здано на виробництво 3. VI. 1970 р. Підписано до друку 21. VIII. 1970 р. Формат 70×108¹/₃₂. Папір друк. № 1. Фіз. друк. арк. 7,75. Обл.-вид. арк. 9,21. БФ 06146. Умовн. друк. арк. 10,85. Тираж 65 000. Зам. 552. Ціна 43 коп. Видавництво «Веселка», Київ, Кірова, 34. Друкоофсетна фабрика «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Львів. Зелена, 20.

Розділ I

Повість про те, як посварилися Іван Васильович з Павлом Денисовичем

Чи знаєте ви Павла Денисовича? О, ви не знаєте Павла Денисовича! Чудова, надзвичайна людина Павло Денисович. Добрий, вихований, розумний. А який кмітливий! Це ж він вигадав штуkenцію для розстібування гудзиків. Після випробування її

Степан Іванович Карафолька три дні не міг сісти.

Прекрасна людина Павло Денисович! Коли він іде по селу, всі собаки гавкають від захоплення, а кури, гуси та інше птаство запобігливо розлітається врізнобіч, даючи йому дорогу.

Чудова людина Павло Денисович! Його знають не тільки в навколишніх селах і в районному центрі, а навіть у Жмеринці, де він іноді буває у родичів. А яка рогатка в Павла Денисовича! Боже мій, яка рогатка! Миколай-чудотворець, святі угодники! Надзвичайна! Незрівнянна! Неповторна! Побий мене вража сила, коли ще в когось у світі є така рогатка! Шкірочка з матиного шльопанця. Рогачик з премічної горішини, а резинка з футбольної камери. Катапульта, а не рогатка. Павло Денисович влучає з неї горобчика за тридцять метрів. Ах ти, господи, чому в мене нема такої рогатки!

Гарна людина і Іван Васильович,— той самий, що заблудив у кукурудзі і вивісив дідові підштанники на телевізійній антені.

Собаки також гавкають, а кури й гуси розлітаються врізнобіч, коли Іван Васильович іде по селу.

Гарна людина Іван Васильович, нічого не скажеш.

Павло Денисович дуже любить вареники з вишнями і може з'їсти їх цілу миску.

Іван же Васильович любить морозиво і якось вмаламурич за один раз вісім порцій.

У Павла Денисовича великі відстовбурчені вуха.

У Івана Васильовича зовсім навпаки, весь ніс і щоки у рудому ластовинні.

Павло Денисович говорить повагом, розтягуючи слова.

Іван Васильович стрекоче, як з кулемета,— думки ледве встигають за його словами, а інколи якась думка й не дожене, і летить слово з уст Івана Васильовича таким собі легким метеликом без жодного змісту.

Але обидва, і Павло Денисович, і Іван Васильович, люблять поговорити. Весь час вони, як у нас кажуть, теревенять усякі баналюки і подеколи, бува, наплетуть такого, що самі здивуються, замовкнуть і якусь мить дивляться один на одного, кліпаючи очима. Та не було ще випадку, щоб вони розгубились і не знайшли, як викрутитися.

Вчителька Галина Сидорівна не нахвалиться Павлом Денисовичем та Іваном Васильовичем. «Прекрасні люди,— каже вона,— незрівнянні, неповторні! Якщо я не доживу до нового учбового року, то тільки завдяки їм. Так вони мені життя вкорочують своєю поведінкою».

А як дружили Павло Денисович з Іваном Васильовичем! Боже мій, господи, як дружили! Так можуть дружити тільки великі люди, класики. Один без одного — ні кроку. Один без одного — ні за холодну воду.

І от ці прекрасні люди посварилися. Мало сказати посварилися — побили горшки. Та як! На дрібнюсінькі черепочки, що й не збереш, і не склеїш.

Це було настільки неймовірно, що, якби мені місяць перед тим сказали, що так буде: Павло

Денисович і Іван Васильович проходитимуть вулицею, не помічаючи один одного, мов незнайомі, а просто розсміявся б. Бо це аж ніяк не вкладалося в моїй голові. Але це так. Повірте мені на слово.

Тим більше, що Іван Васильович (або по-вуличному Ява) — це я сам. А Павло Денисович — це мій друг, мій вірний і незмінний другака Павлуша, з яким — гай-гай! — скільки різного всякого пережив я за своїх тринадцять років.

Як же це сталося... Мабуть, доведеться все по порядку.

Якось на великій перерві Павлуша мені раптом каже:

— А давай запишемося в гурток малювання.

— Нащо? — питаю я здивовано.

— Як — «нащо»? Малювати будемо. Цікаво ж.

— Може, — кажу, — й цікаво. Хто вміє. А нам чого?

— Ти ж збирався колись стати художником.

— Ну й що!

Дійсно, був момент, коли мені на хвилиночку забандюрилося бути художником. Давно, ще в першому класі. Коли на уроці малювання вчитель Анатолій Дмитрович похвалив мене при всіх за те, як я намалював курочку Рябу. Але то було випадково. Та курочка Ряба лишилася першим і останнім моїм шедевром у мистецтві пензля. Більше вчитель малювання мене ніколи не хвалив, і через кілька днів я вже мріяв бути директором кондитерської фабрики. До речі, саме тоді з'ясувалося, що я дальтонік, тобто не розрізняю зеленого і червоного кольорів, плутаю їх. Відтоді всі дуже люблять дивуватися з цього. Навіть моя мати. Пока-

жуть щось і питають: «Скажи, якого це кольору?» І коли я невірною кажу, сплескують у долоні: «Ти диви!.. Ти справді не бачиш чи придурюєшся?»

Спершу це мене дратувало, та потім звик. Але яким же в дідька художником я міг бути, не розрізняючи кольорів! Це однаково, що німий співак. І Павлуша, наче нічого не знає, таке мені каже. От же ж, чесне слово!.. Я зміряв його поглядом і спитав глузливо:

— А ти що — відчув у собі талант?

— При чому тут талант?.. Але чого не спробувати...— Павлуша одвернувся й почервонів.— Кажуть, що в мене щось... виходить...

— Ах, кажуть!.. Ха-ха-ха! Я знаю, хто це каже. Вона. Ще б пак! Авжеж це вона.

Коли б ви бачили, що то за тюлька. Точнісінька салака в олії. Що він у ній знайшов — ніяк не збагну. Як її нема — хлопець як хлопець. А варто їй з'явитися — враз міняється просто на очах. Починає крутитися, на місці не всидить. Сміється неприродним дурникуватим сміхом, кричить, усіх перебиває, нікому слова не дає сказати. І говорити починає так, ніби в нього вареник у роті — здушеним горловим басом. Мабуть, йому здається, що він дуже дорослий, мужній і принадний... Гидко дивитися! І через те, що з ним таке робиться, я її ще більше не терплю.

І, звичайно, це вона його накрутила з тим малюванням. Гребенючка! А хто ж! Бо вона ходить у художній гурток. Навіть староста гуртка. І вважає себе великим скульптором. Виліпила з пластиліну дві якихось фігурки і думає, ніби вже бога за бороду вхопила. А коли була виставка робіт

гуртківців, глядачі просто сміялися і, дивлячись на Гребенюччиного козака на коні, глузливо питали: «А хто то на собаці їде? Ге?» (Це, до речі, я питав, але так воно й було — викапаний собака, а не кінь).

Павлуша на уроці писав їй записочку і, мабуть, щось там таке підмалював, бо я сам чув, як вона йому сказала: «А ти знаєш, у тебе виходить. Ти відчуваєш форму і добре передаєш рух». Ич, розумниця яка! Нахапалася від Анатолія Дмитровича слів і кизується. А Павлуша рота роззявив, вуха розвісив і вірить. А вона бачить, що він лопух, і грається ним, як кицька мишею. І тягне його в той гурток, бо, мабуть, хоче, щоб він її портрети малював, як Анатолій Дмитрович.

Учитель малювання Анатолій Дмитрович був без пам'яті закоханий у нашу Галину Сидорівну. І весь час малював її портрети. Всі стіни у нього в хаті були завішані портретами Галини Сидорівни. Завдяки цим портретам усе село знало про нещасливе кохання Анатолія Дмитровича. От і Гребенючка, мурмило, хоче, щоб Павлуша...

Я збирався йому все це розтлумачити і вже почав: «Ти, дурню, гадаєш, що в тебе є таланти...» — як тут, мов з-під землі, вигулькнула раптом Гребенючка.

— Не слухай його, Павлушо! — закричала вона. — Він просто заздрить тобі. От у нього дійсно ніяких здібностей нема. Йому тільки різні фуліганські вибрики в голові. Він тільки й знає... А в тебе здібності... А він фуліган і на тебе погано впливає...

Тут я її перебив і сказав:

— От я тобі зараз дам по портрету, як будеш дзявкати!

А вона:

— Від тебе тільки цього й можна чекати. Фуліган і босяк!

— Мовчи! — сказав я, замахнувшись, щоб дати їй ляща. І тут Павлуша схопив мене за руку:

— Не чіпай!

— Що значить — не чіпай? Вона буде мені таке говорити, а я...

— Говори й ти їй. Вона ж тебе не б'є.

— Спробувала б вона мене вдарити, я б її... я б з неї шашлик ізробив! Хе! Щоб якась мавпа мене вдарила! Хе!

— Вона не мавпа, а людина! — басом сказав Павлуша.

— Ах, так! — скипів я. — То цілуйся з нею. Тьху! — Я вирвав свою руку, повернувся і пішов геть. І ще чув, як вона сказала:

— От і добре! Досить тобі під його дудку танцювати!

Що він на це відповів, я вже не чув.

Розділ II

Шукаю напарника. Геніальна теорія Антончика Мацієвського. У мене виникає ідея

Спершу я навіть не дуже переживав. «А, нічого, — думалося мені, — завтра помирилось».

Ми не раз, бувало, сварилися з Павлушею, але через день, найбільше два хтось із нас перший

заговорював, і сварка вмить забувалася. Як правило, заговорював той, хто був більше винен у сварці. Я вважав, що на цей раз більше винен він. А що! По-перше, знає ж, що я дальтонік, і лізе з своїм малюванням. По-друге, підняв на товариша руку. Ще трохи і вдарив би. За що, питається? За бабисько поганське. «Нас на бабу променял», як ото співається у популярній пісні про Стеньку Разіна. Та то ж хоч княжна була персидська, а це казна-що, тюлька якась.

І я сподівався, що на завтра Павлуша отямиться, і все буде знову ж таки, як у тій пісні,— «и за борт ее бросает в набежавшую волну». Ну, я не вимагав, щоб він обов'язково топив Гребенючку (хай живе, дідько її бери!), але щоб викинув її хоча б із свого серця.

Та минув день, два, три... А він усе не заговорював. Він одвертався так само, як і я, і не дивився в мій бік. А на четвертий день дізнаюся, що цей довбеха записався-таки у художній гурток.

Це вже була зрада. І я не міг йому пробачити її. У мене всередині все клекотіло, як борщ у горщику. Ах ти ж перевертню, зраднику нещасний! Кинув мене, дальтоніка, а сам подався в художники, у живописці. Знаючи, що я не можу туди, фізично не можу. Це все одно, що кинути друга на полі бою. Ах ти ж Іуда! Іуда Завгородній! Тільки так я зватиму тебе відтепер.

Ти думаєш, я плакатиму? Так? Ні! Не побачиш ти моїх сліз! Не побачиш ніколи. Думаєш, я без тебе не проживу? Зів'яну, як тая квіточка? Ось-ось-о! Дулю з маком! Перше ти зів'янеш, ти плакатимеш, ти приповзеш до мене на пузі і благатимеш,

щоб я тебе простив! Я ж тебе знаю — ти занудьгуєш, занудишся через кілька днів серед отих олівців і пензликів. Без наших пригод і чоловічих розваг.

І я відчув нагальну потребу щось устругнути. Щось таке... Таке, щоб світ похитнувся. Щоб у того Іуди від заздрощів у носі засвербіло.

Неодмінно треба устругнути. І причому негайно. Але що? Запустити щось у небо? Було.

Запускали уже з тим Іудою на паперовому змії глечик із сметаною.

Впіймати щось і... Теж було.

Піймали колись із Павлушею, тобто з Іудою, в лісі пугутькало і випустили під час лекції... От же ж! Як не треба, то тих ідей різних завжди повнісінька торба, а як треба, то хоч лобом у стіну гати...

Крім того — потрібен напарник. Без напарника, самому щось устругнути, по-перше, дуже важко, а по-друге, просто нецікаво. І я пішов на вигін до хлопців.

Вони сиділи кружка, курили й балакали про страшне.

Я мовчки підсів до них.

— Треба взять неторгований казан,— зловісним голосом казав Вася Деркач.— Тільки обов'язково неторгований: скільки за нього запросили на базарі — зразу куплять. Так от, узять неторгований казан. Ізробити у дні маленьку дірочку. Піймати кажана. Піти до лісу вночі о дванадцятій годині. Знайти мурашник. Покласти кажана. Накрити казаном. І одразу швидко піти, не оглядаючись. Бо кажан кричатиме дико... На другий день, теж

опівночі, піти на те місце. Піднять казан. Там будуть лише кісточки кажанові. Розгребти їх паличкою. Знайти одну таку кісточку, як виделка. А другу — як гачок... І от, якщо ти хочеш, щоб хтось від тебе одчепився, треба його легенько відштовхнути тою виделкою. А як хочеш, навпаки, повернути когось, то треба зачепити гачком...

«Не інакше як Гребенючка, бісова душа, зачепила Павлушу отим гачком, а від мене одіпхнула виделкою», — подумав я.

— Брехня! — зневажливо пхикнув Стьопа Карафолька. — Чого ж ти не одштовхнеш математичку, щоб вона до тебе не чіплялась і двійок не ставила?

Хлопці засміялися.

— Легше всього сказати — «брехня», — надувся Вася Деркач. — А ти ж не перевіряв?

— А що там перевірять! Ти б ще нас агітував чортів ловить або привидів. Пережиток! Неандерталець! — сказав Коля Кагарлицький.

Вася Деркач був таки темний, як гудрон, і перебував під впливом своєї двоюрідної бабусі. Та бабуся, баба Мокрина, була дуже релігійна і забобонна. Вона уособлювала в нашому селі темні реакційні сили. Лектори завжди наводили її в кожній антирелігійній лекції як приклад пережитків минулого.

— А все-таки ті привиди якось, знаєте... — мовив Антончик Мацієвський.

Учора в клубі показували чеський фільм «Привиди замку Морресвілл». Фільм комедійний, але привидів і різної страшнючої чортівні там стільки, що в залі весь час охали й ахали. Після таких

фільмів завжди хочеться побалакати про страшне. І хочеться довести, що тобі воно, те страшне, просто — тю!

— Взагалі в наш космічний, атомний вік усі ці привиди в замках — чистісінька нісенітниця,— знов озвався Коля Кагарлицький.— Усе це спростовується елементарною наукою...

«З цим, звичайно, нічого не вступнеш,— подумав я.— Дуже розумний».

— З одного боку, звичайно... Квантова механіка... Лазери...— брякнув Вася Деркач і, опустивши очі, почервонів. Балда! Ручаюсь, що він поняття не має, що таке квантова механіка, що таке оті лазери. І зараз боїться, щоб хтось його не спитав.

З таким теж не вступнеш.

— А головне — кібернетика,— авторитетно сказав Стьопа Карафолька.— Наука зараз на грані створення електронного мозку — машини, яка повністю замінить людський розум.

«Тебе першого треба було б замінити к бісовому батьку машиною, щоб не задавався! — подумав я.— Якби мені навіть сто мільйонів давали, я б його у напарники не взяв».

— А все-таки...— несміливо промовив Антончик Мацієвський.— Кібернетика... Лазери-шмазери... Я розумію... Але... От ви мені скажіть, що з людиною робиться після смерті? От жив-жив чоловік, все відчував, думав, мріяв... І от раптом умер і — нема... Нема нічого! От як це може бути, щоб не було нічого? Повинно ж щось бути. От навіть за законами фізики. Ніщо з нічого не з'являється. Ніщо без сліду не щезає, а просто переходить в іншу форму... Закон Ломоносова. Залізно! От

кожен з вас вірить, що от він умре і нічого від нього не буде? Нічого він не буде відчувати, думати ніколи? От скажіть мені! Тільки чесно!

— Ану тебе з твоїми пришелепуватими розмовами! Найшов про що балакати — про смерть! Дурень! Тьху! Замовкни! — обурено замахав руками на нього Карафолька. Стьопа Карафолька, незважаючи на те, що вважався серед нас найосвіченішим і найрозумнішим, бо був перший відмінник у класі, не терпів, просто не виносив розмов про смерть. Одразу починав тукати, тьхукати і махати руками. Він дуже любив своє життя і здоров'я. Навіть коли він чхав, то завжди сам собі казав тихенько: «Будь здоров, Степане!» І розмови про смерть, мабуть, вважав небезпечними для себе — наче той, хто говорить, тим самим може наврочити й напсувати його дорогоцінному життю і майбутньому довголіттю.

Проте Антончик на Карафольчині прокльони особливої уваги не звернув.

— Ні, от серйозно, — сказав він. — От коли за законами фізики ніщо не щезає, то чому не можуть думки, розум, почуття... ну, оте, що називають душею... чому не може воно перейти у форму привида? Після смерті тіла. Га? Хіба це не науково? Хіба це суперечить науці? Га?

Всі пороззявляли роти і презирнулися.

— Я читав, що у Англії є офіційно зареєстровані привиди, — вів далі Антончик. — Точно. Сам у журналі читав. «За рубежом». У самісінькому Лондоні. І в інших містах. Живуть у старовинних замках і регулярно з'являються. От як це пояснить? Га?

— Так то ж... то ж при капіталізмі,— заперечив Коля Кагарлицький.— У них і бог єсть. Теж офіційно. Так що з того!

— А от легенда про Горбушину могилу,— не здавався Антончик.— Живе ж вона в нас у народі. Скільки вже років... Років триста, не менше. І кажуть же, що бачили люди, і не раз...

І тут мені стрільнуло! О!

— Хлопці! Ідея! — сказав я.— Чим отак язиками ляпати, пропоную перевірити легенду про Горбушину могилу. На власні очі пересвідчитися, правду чи неправду балакають. Піти вночі в п'ятницю й перевірити.

Хлопці знову пороззявляли роти й презирнулися. Ту легенду про Горбушину могилу кожен знав змалечку.

Розділ III

Легенда про Горбушину могилу

То була страшна легенда. Начебто давно-давно, ще за козаччини, повертаючись із турецького походу, стояли біля нашого села у долині кошем за порожці. Сотня сотника Горбуші. І сталася тоді дивна річ. Несподівано щез уночі мішок золотих дукатів, уся казна козача, всі скарби, всі трофеї, з важкого походу везені. Скарбником у запорожців був старий козарлюга Богдан Захарко. Сотник Горбуша звинуватив його у крадіжці. Хоч як клявся старий Захарко, хоч як божився, присягався всім святим на світі, що не винен, але довести

нічого не зміг. І наказав сотник Горбуша скарати Захарка на горло. Зітнули старому скарбникові сиву козацьку голову. І тут-таки й поховали. Рушила сотня далі на Запорожжя.

Минув час, сотник Горбуша повернувся у ці місця і купив цю землю, заклав маєток, збудував палац. І став жити на всю губу. І грошей у нього було — як гною. Він пускав їх на вітер, щодня бенкетуючи, п'ючи й гуляючи з місцевим панством. Бо то ж він сам викрав тоді той скарб запорозький і закопав серед темної ночі у долині під вербою...

Та не принесли щастя сотнику Горбуші крадені козацькі дукати. Не минулося йому злодіяння. Темними горобиними ночами став з'являтися йому привид безневинно страченого скарбника Захарка. У довгій білій сорочині, без голови, підходив він до Горбушиного ліжка і схилявся, простягав руки, чи то погрожуючи, чи то благаючи про щось. І такий страшний був той безголовий привид, що Горбуша схоплювався з ліжка і біг світ за очі, аж поки не падав знесилений. На ранок його знаходили десь далеко в степу подряпаного, закривавленого, ледь живого.

І наказав Горбуша розкопати Захаркову могилу, спалити прах, а попіл вистрілити з гармати, щоб розвіявся по вітру. Сподівався, що те врятує його від жахливих нічних видінь, оджене дух Захарка. Почали розкопувати могилу.

Розкопали — голова Захаркова є, а тіла нема. Пополотнів сотник Горбуша, аж сіпатися почав. «Копайте! — кричить. — Копайте, поки не знайдете!»

Сім днів і сім ночей безперестанку копали джури. Викопали величезне ямище метрів сто завширшки, метрів двісті завдовжки. Але тіла старого скарбника так і не знайшли. А на сьому ніч на дні ями раптом роззявилось, зануртувало джерело, виповнилась яма водою і утворилось озеро, яке так і зветься — Захаркове.

Ще дужче спохмурнів, здичавів після того сотник Горбуша, ще більше пив, заливаючи мед-вином жах у своєму серці. Та однак темними горобиними ночами з'являвся йому безголовий привид скарбника.

і простягав руки. І Горбуша зривався й біг світ за очі. І от одного разу після такої ночі джурри знайшли його на березі Захаркового озера під вербою, де колись закопав він крадений скарб, мертвого і... без голови. Пізнали його тільки по сорочці та по шраму на плечі від турецької шаблі. А голову, як не шукали, ніде знайти не могли. Так його без голови й поховали. І збудували над його могилою каплицю. А невдовзі сам собою спалахнув масток сотника Горбуші і згорів дотла. І оскільки був Горбуша нежонатий і ніяких родичів не мав, земля його одійшла в казну. І лишилася від Горбуші тільки ота каплиця на сільському цвинтарі. Вона самотньо стояла серед порослих травою могил — старезна, замшіла цегляна каплиця з повибиваними ще років, мабуть, двісті тому вузесенькими вікнами, з напівпрочиненими іржаво-залізними дверима, яких уже ні зачинити, ні розчинити, бо на півметра вросли в землю... І як тільки починає сутеніти, біля каплиці вже не побачиш живої душі. Люди обходили її десятою дорогою, бо казали, що те місце нечисте. Начебто щоп'ятниці (бо саме у п'ятницю був страчений Захарко) рівно опівночі з'являвся біля каплиці білий привид без голови. То приходив до Горбуші старий скарбник нагадати про себе. І з-під землі чувся стогін і приглушений крик жаху. Горбуша і в могилі не знав спокою, мучився, спокутував свій гріх.

Проте побачити привид міг не кожен. Тільки, якщо ти щось украв і прийдеш після цього в п'ятницю опівночі до каплиці, тоді тобі явиться привид,— казали люди.

А оскільки таких дурнів небагато, щоб після крадіжки бігти вночі до цвинтаря на побачення з привидам, то живих очевидців ми не знали. Тільки чули розповіді, що хтось колись бачив: чийсь прабабин свояк або ж прапрадідів кум.

Розділ IV

Я беру в напарники Антончика Мацієвського.

Крадіжка апарата. Ми йдемо в розвідку на кладовище

— То що — боїтесь? Г-герої! — презирливо глянув я на хлопців.

— Та йди ти!

— Та ну тебе!

— Теж мені! — загомоніли хлопці.

— Це ж іще і вкрати щось треба, бо інакше... — мовив Антончик.

— А що — і вкрати! — не вагаючись сказав я. — Як для науки треба — можна і вкрати. А що! Ви розумієте, якщо з'ясується, що Антончик каже правду і що душа цілком науково, за законами фізики перетворюється на привид — що це буде... Переворот у науці.

— Та що ти мелеш, — озвався Карафолька. — Який переворот? У якій науці? Навіть якщо тобі з переляку щось примариться, приверзеться, як ти доведеш?

— Як?! А сфотографую!

Ця думка майнула в мене так несподівано, що я сам не чекав.

— А що? А що? — загорівся я. — Коли привид справді є, то він мусить вийти на фото. Обов'язково.

— А що?.. От, мабуть, таки так. Га? — невпевнено сказав Антончик.

— Дурниці! Мова твоя — як з гнилого клоччя батіг! — впевнено заперечив Карафолька. — Якби можна було сфотографувати привиди, це б давно уже зробили.

— Ти думаєш? — уїдливо сказав я. — Так щоб ти знав, що усі великі відкриття завжди робилися несподівано для сучасників. І дурні сучасники спершу завжди сміялися з геніальних Ньютонів і Едісонів. А вже потім дивувались, як то все просто і як це вони самі раніше не додумалися.

— Ой, держіть мене, бо я впаду! — не своїм голосом закричав Карафолька. — Едісон найшовся! Переєкзаменовщик зачучверілий! Скажи краще, скільки буде двічі по два.

Хлопці засміялися.

— Смійтесь, смійтесь! Сміх — це здоров'я! — спокійно сказав я. — Слухай, Антончику... раз вони такі... давай з тобою удвох. Га? Ти таки, я бачу, хлопець! З тобою таки можна в розвідку! А вони...

Я махнув рукою.

Антончик зашарівся від задоволення. Кілька днів тому, коли ми ще не посварилися з Павлушею, він був «глистюк паралізований», бо не пройшов по бильцю містка, як це робили ми з Павлушею.

— Ходімо! — кивнув я Антончику. — Вони ще в нас посміються на кутні.

Карафолька глузливо закричав нам услід:

— Тільки хай вам привид автографа на портреті поставить! Бо наука не повірить! Ха-ха!

І хлопці знову засміялись.

Але збити мене з пантелику їм не вдалося. В мене загорілося серце, і я вже палко вірив в успіх нашої справи.

І коли, одійшовши трохи, Антончик не дуже впевнено спитав: «Ти що, таки серйозно хочеш сфотографувати привид?» — я з таким запалом почав його переконувати, як це все здорово у нас вийде, наче то не він, а я сам придумав оту теорію про перетворення за законами фізики людського розуму і душі в привиди.

Антончик слухав-слухав, кивав головою, підтакував, а потім скривився і сказав:

— Нічого все-таки не вийде. Це ж фотоапарата треба не якогось, а такого... якогось спеціального. Щоб уночі знімав. Моя «Смена» не візьме.

Я скипів.

— Ах ти ж, г-г... — хотів я сказати на нього за звичкою «глистюк паралізований», але вчасно збагнув, що одразу втрачу напарника, і сказав: — Г-герой! Теж іще! Якого там спеціального. Просто хорошого апарата треба. «Київ», чи що.

— А де взять? — спитав Антончик.

— Як — де? Вкрасти, звичайно!

Антончик аж спіткнувся:

— Ти що?!

— Все одно ж треба щось украсти. Щоб привид явився. Так вкрадемо фотоапарат.

— Та ну! Можна десь пару яблук поцупити, кавуна або що. В крайньому разі по шиї напотилять. А за фотоапарат ще й у тюрму посадять.

— Та ми ж потім повернемо, чого ти!

— Еге! А як злапають! Доказуй тоді, що ти повернеш.

— Та я сам крастиму. Ти тільки на шухері стоятимеш, дрефло.

— А в кого? — вже спокійніше спитав він.

— Та в кого ж! У Бардадима.

— Ну-у... Ти ризикуєш! — довгасте Антончикове обличчя ще більше витяглося. — Той як злапає, руки й ноги з тулуба повисмикує — точно!

Я й сам знав. Гришка Бардадим, дво metroвий здоровило-десяти класник, кулаком забивав цвяк у дошку та ще й був, як то кажуть, у гарячому купаний: слово йому скажи, він уже заводиться. Його всі хлопці боялися. Але в нього був найкращий у селі фотоапарат «Київ» — з телескопічною лінзою і з такою чутливістю, що сам Фарадейович, наш сільський Едісон, казав, ніби тим апаратом можна знімати навіть під землею. Бардадим захоплювався фотографією, його знімки часто друкували в нашій районній газеті. Фотоапаратом своїм він дуже пишався і, звичайно, міг за нього повисмикувати руки й ноги зовсім просто. Але якщо вже фотографувати привид, то тільки Бардадимовим апаратом. А щодо ризику... Що ж... це навіть добре. Вже сама крадіжка апарата в Бардадима було діло неабияке, варте уваги широкої громадськості. А мені ж треба, треба довести тому іскаріотському Павлуші, кого він, Іуда, проміняв на ту лелеку обскубану. Щоб він плакав, отакими

слізьми плакав у подушку, карався, страждав і каявся. А я в його бік і не гляну. Хай кається! Хай! Щоб знав, як зраджувати друзів. Хай плаче! І задля цього можна й рискнути.

— Але, мабуть, уже на тому тижні доведеться,— з надією сказав Антончик.— Бо сьогодні ж саме п'ятниця, а ми не встигнемо і вкрасти, і все інше. Га?

— Сьогодні,— твердо сказав я.— От просто зараз і підемо.

— Та чого так поспішати? Це ж така операція. Треба все обдумати, розрахувати.

— Що там розраховувати? Піти вкрати, і все. Гайда!

Я просто так сказав, не задумуючись. А вишло, наче наперед усе знав, як у воду дивився. Антончику навіть на шухері стояти не довелось.

Бардадимове вікно було відчинене, на стіні біля вікна висів апарат, і в хаті й біля хати нікого не було. Простягай руку й бери. Я так і зробив. І ми з Антончиком городами дременули до річки.

— От здорово! От, їй-богу! От, чесне слово! — аж захлинався Антончик. — Ніхто б з хлопців не наважився, а ми... Та що хлопці, ніхто б у всьому селі. Ніхто б взагалі у світі... А ми... В Бардадима! Скажи! От же ж... Правда? От!..

Антончика розпирало від гордості.

І тут біля річки ми несподівано побачили Павлушу.

Він сидів на березі, тримав на коліні довгасту дикточку і щось мазюкав на ній пензлем.

Вгледівши його, Антончик зиркнув на мене і вищирився:

— Ги! Художник!

Потім скрутив дулю і глузливо загукав до Павлуші:

— Художнику! Намалюй мою дулю!.. Художнику! Намалюй мою дулю! Га-га-га!

Він знав, що ми посварились, і хотів зробити мені приємне — старався з усіх сил: кричав, кривлявся і пританцьовував. Антончик сам дружив раніше із Павлушею, але після того, як він кинув Павлушу у скрутний час на баштані, коли ми грали у фараона, той перестав з ним дружити. І тепер Антончик мстиво глузував з Павлуші. Це було

негарно, неблагородно, і не варто було б підтримувати його. Але я підтримав. І теж злорадо зареготав. Я, може, й не став би реготати, якби не ота дикточка. Я зразу побачив, що то таке. То була кришка од посилки. На зворотному її боці чорним олівцем була написана адреса:

*Село Васюківка,
вул. Гагаріна, 7,
Гребенюк С. І.*

У мене серце тенькнуло, як я те побачив. Ну — все! Ех ти! На Гребенюччиній дикточці малюєш! На сімейній, сказати б, дикточці. Від посилки, яку їм прислала якась їхня тьотя Мотя. Скоро ти її штани носитимеш! Так на ж тобі:

— Га-га-га-га-га!

Він подивився на мене довгим сумним поглядом, і стільки в тому погляді було докору й гіркоти, що мені аж...

І нічого мені не аж! Можеш собі дивитися скільки влізе! І можеш собі малювати на Гребенюччиних дикточках скільки хочеш. І можеш взагалі... Але скоро ти узнаєш!

Я міцніше притиснув під сорочкою Бардадимів «Київ». Скоро...

— Ти тут, художнику, фарби переводиш, а ми...

— Цить! — роздратовано перебив я його. — Ходімо швидше.

— Да-да, приготуватися ж треба... Така операція! — багатозначно, змовницьки підморгнув Антончик — і не мені, а Павлуші. От тріпло! А втім, хай посвербить Іуді. Він же цікавий страх, я його знаю.

З кам'яним обличчям я пройшов повз нього, навіть не подивившись на його дикточку, хоч мені дуже кортіло глянути, що він там намазюкав. Проте на якусь митюлечку я таки скосив око і встиг помітити, що він малював кущ і трошечки води біля нього. Найшов що малювати! Хоч би вже вербу малював, з якої ми у річку стрибали. Хоч історична верба. Я на ній рекорда поставив — з самісінького вершечка у воду стрибонув. Ніхто ще цього рекорда не перевершив. А то — кущ... Хоча... Може, під тим кущем Гребенючка колись сиділа. Дульцінея! Ну й горі ти разом з нею!

Я був збуджений, і в моєму серці ще не було страху перед тим, що буде мені за крадіжку. Цей страх з'явився лише тоді, коли, забравшись у кущі, ми з Антончиком почали розглядати апарат. То таки була машина будь здоров! Я хоч і мало тямив у фотоапараті, збагнув це з першого погляду. Антончик розумів на апаратах більше за мене. В нього була учнівська «Смена», він робив нею паршивенькі знімки і вважав себе великим спеціалістом. Він забрав у мене апарат, почав крутити його на всі боки і, наче мене й не було тут, захоплено бубнів сам собі під ніс:

— Класний апарат... Автоматична експозиція... Оптика... Ах, яка оптика! Затор дуже зручний. Такий плавний спуск!

Він раз у раз прикладав апарат до ока і наводив його то на мене, то крізь кущ кудись удалину. І весь час захоплено ахав.

Мені стало противно. Я крав, ризував, мені, може, Бардадим руки й ноги повисмикує, а він тут ахає, розпоряджається і ще й привид знімати,

може, збирається. І виходить, що він герой, а я десь ізбоку. Нащо воно мені тоді все треба!

Ні!

— Оддай сюди! Знімати буду я! Ти мені все покажеш, як треба робить, а зніматиму я. Давай!

Антончик неохоче простягнув мені апарат.

— На! Тільки так зразу ти не навчишся, це треба місяців кілька...

— Може, кілька років? — уїдливо спитав я. — Розумник який! Сам же казав, що тут усе автоматичне, тільки наводь і клацай.

— Та треба ж знать, як будувати кадр, як вибрати освітлення і ще багато чого.

— Ага... будувати кадр! Нам не на фотовиставку. Аби в тому кадрі був привид... І взагалі — не дратуй мене, бо...

Антончик одразу присмирнів і почав показувати мені, де що крутити, натискати і як наводити. Я досить швидко це засвоїв. І для практики зняв пейзаж річки, Антончика, корову на березі і великим планом свою брудну порепану ногу. Більше знімати не став, бо лишилося всього десять кадрів. Проте цього мало вистачить, бо навряд чи привид стане довго позувати перед нами, добре, якщо пощастить клацнути хоч один раз.

До ночі апарат я заховав у сіні на горищі. І ми з Антончиком пішли на кладовище в розвідку. Треба було вибрати зручне місце для спостереження і визначити шляхи підходу, щоб уникнути різних непередбачених перешкод і прикрих недоречностей. Бо ви ж знаєте, що вночі на кладовищі лякає все: кущ може здатися людиною, звичайнісінька кицька — чортом (як засвітить очима), а

коли не знати дороги і вгнатися ненароком у якусь ямку, то й збожеволіти можна, думаючи, що у могилу падаєш. Отже розвідка в таких випадках абсолютно необхідна.

Кладовище наше край села. З вулиці відгороджене воно високим щільним парканом, посеред якого стоять важезні дубові ворота, завжди замкнені на великий висячий замок («Щоб покійники не порозбігалися»,— жартує дід Салимон). Але якби покійники справді захотіли розбігтися, то могли б це зробити дуже просто, бо загороджене кладовище було тільки з боку вулиці, з усіх інших боків ніякої загорожі не було. Одчинялися ворота дуже рідко — лише як когось ховали. І тоді, відчинені, вони виглядали незвично урочисто і значуще — то були ворота, що відділяли цей світ від того, живий, рухливий, галасливий світ від світу мертвого, нерухомого, мовчазного...

А так, щодня, ворота мали звичайний, буденний, зовсім не кладовищенський вигляд. Може, тому, що на них висіла поштова скринька. Хто й коли її повісив, я не знаю. Але висіла вона давно. І повісили її, мабуть, тому, що більше тут повісити було ніде — на всю довжелезну вулицю кругом самі низенькі тиночки або ворини. А пошта з другою скринькою була на протилежному кутку села: за три кілометри звідси.

З приводу цієї поштової скриньки дід Салимон теж жартував, казав, що туди можна кинути листа на той світ. «І дійде! Швидше, ніж до Жмеринки».

І ще ті ворота мали некладовищенський вигляд, може, й тому, що за ними, трохи праворуч, ближче

до хати діда Салимона (обійстя діда межувало з кладовищем) росла величезна сосна, і деь на середині її голого стовбура, там, де він викривлявся і від нього відходили вбік два сучки,— було лелече гніздо, змощене, звичайно, не без дідової допомоги. З приводу цього гнізда дід Салимон жартував також.

«Це,— казав він,— не просто лелеки. У них соцзмагання з безносою. Вона, бач, людей косою підтинає, а вони все нових свіженьких немовлят підкидають. І людство весь час зростає. Уже під три мільярди підбилося. А у двохтисячному році буде шість. Смерть відступає, життя перемагає».

І як усе-таки дід Салимон міг без кінця жартувати, щодня бачачи перед носом хрести й могили! Неприємне це, однак, сусідство. Та ще той страшний Горбушин склеп майже біля самісінького дідового порога. Останні дві дідові вишні гілками своїми торкалися стін каплиці.

Звичайно, найзручніше дістатися до Горбушиної могили через город і садок діда Салимона. Не йти ж від поля через усе кладовище.

Дома в діда саме нікого не було. Дід на баштані, а баба на річку пішла, на пляж (до них племінник з дітьми з Москви приїхав, ми бачили, як вона їх повела). Можна було спокійно продумати і простежити маршрут на місцевості. Значить, так: з вулиці заходимо не до діда Салимона, а спершу до Карафольки (так зручніше, бо в діда тин, зачепитися можна, а в Карафольки ворини), потім Карафольчиним городом у дідову картоплю, минаємо свинарник, перелазимо через погрібню і повз вулики у садок (от тільки б вулика не пере-

кинуть, бо буде кепсько). У садку залазимо в кущі смородини, і все. Звідси Горбушина каплиця — як на долоні. І головне — ми навіть не на кладовищі, а в садку, біля людей. У хаті не тільки дід з бабою, а й гостей повно: племінник з дружиною і двоє дрібних діточок. Отже, нічого страшного. Не зрівняти, як ми з Павлушею діда Салимонового родича-запорожця ходили розкопувати або в Києві у Лавру. Я повеселішав.

— Буде порядок! Ходімо, Антончику! Треба трохи подрімати, щоб до ночі не зморило.

Ми полізли на вулицю. І тут зустріли Карафольку, який ішов додому. Він тримався рукою за лоба, і обличчя в нього було таке, наче тільки-но проковтнув кислцю.

— Ой хлопці,— скрикнув він,— там таке робиться, таке робиться! В Бардадима хтось його «Київ» потяг. Він певен, що пацани. Прибіг до нас. «Хто,— кричить,— узав, гади?» І аж труситься. «Признаєтесь, — кричить, — прошу. Не признаєтесь,— кричить,— найду, руки-ноги повириваю...» І, по-моєму, Яво, він на тебе думає...

Мене всього враз огорнула якась така млявість-млявість... І руки-ноги наче вже не мої, наче їх уже повисмикувано.

Карафолька відтулив руку од лоба. На лобі вилискувала здоровеннєцька синя гуля.

— Що це в тебе? — спитав Антончик.

— Та...— зам'явся Карафолька.— Об щось перечепився і впав... А ти, Яво, йому краще на очі не показуйся, серйозно... Ну, я піду, прикладу щось холодне, бо...— Він скривився і, схопившись уже обома руками за гулю, шмигонув у свій двір.

Якийсь час ми мовчки йшли вулицею. В Антончика очі були, мов у того кота, якого загнав на грушу лютий собака. Він уже кілька разів зітхав, і я відчував, що він зараз щось скаже. І він сказав:

— Слухай, Яво, а може, признатися... І оддати йому апарат, бо, знаєш... Га?

Він усе-таки був полохливий, цей Антончик Мацієвський. Я не міг говорити, бо ще не впорався з тою млявістю. Тільки заперечно похитав головою.

— Як хочеш. Мені що...— знизав плечима Антончик.— Я просто хотів, щоб тобі краще. Бо, знаєш...

Це він натякав, що то ж я вкрав апарат, і мені відповідати, а його, мовляв, хата скраю. От!..

Павлуша все-таки ніколи б так не сказав.

Я подивився на Антончика, як на тую мошку, і процідив:

— Як ти таке дрефло, я можу сам.

Антончик замахав руками:

— От, ти зразу! Який гарячий! Уже й слова сказати не можна. Це я просто так. Ми ж завтра зранку оддамо, так що... Це Карафолька дрефло, панікує... Де зустрінемося?

— Біля клубу, об одинадцятій...

— Все! Ясно! Я навіть не лягатиму, щоб не проспати... Ну, до вечора! — І він побіг до своєї хати, петляючи й озираючись, наче за ним хтось гнався.

Розділ V

Привид. Увага! Знімаю!

Дома дід Варава зустрів мене словами:

— Тебе Гришка чогось питає, Бардадим. Ска-
зав, як прийдеш, щоб до нього зайшов.

Як то часто буває у вирішальні хвилини небез-
пеки, я навіть не злякався. Просто все в мені на-
пружилось, і в голові дзигкою закрутилася дум-
ка — що робити? Треба негайно забрати з горища
апарат і гайнути з дому.

— Та,— байдужим тоном сказав я.— То він
хоче їхати ввечері по рибу. З-під ліхтаря. Щось
там таке винайшов, хоче випробувати.

— І кращої компанії, як ти, не знайшов? —
скосив на мене око дід.

— Я знаю,— знизав я плечима.— Просто, ма-
буть, човник у нього легкий, а помічника треба...
І щоб важив небагато, і в рибальстві тямив...

Ой, тільки б не забрехатися! Дід мій брехню за
п'ять кілометрів бачить. Треба не дати йому роз-
питувати, самому щось питати.

— А ви, діду, не знаєте, у нас на горищі десь
було... таке... ну... щоб ліхтарика до корми припа-
сувати? От я полізу знайду...

І, не чекаючи дідової відповіді, швидко подря-
пався на горище. Серце в мене вже теліпалося, як
свинячий хвіст. Швидше-швидше-швидше! Що, як
Бардадим зараз знову прийде!

Я вихопив апарат з-під сіна, сунув під сорочку
і поліз униз.

— Ой, щось живіт заболів! — скрививсь я, од-

вертаючи свого живота з апаратом від діда. І, не даючи йому отямитися, шмигонув повз нього за клуню, а там пригинцем поміж соняхами та кукурудзою на вулицю і — за село, у гай...

До пізнього вечора, аж поки зовсім не стемніло, тинявся у гаю, у степу, по кущах понад річкою.

І ніколи ще я не відчував себе таким самотнім. Кепсько мені було, дуже кепсько. Я був як той заєць полохливий. Мені навіть здавалось, що в мене вуха ворухаться, коли я, озираючись, прислухався до найменшого звуку, щоб не попастися комусь на очі. І як оті злодії живуть на світі? То ж не життя, а мука пекельна! Весь час ховатися, чекати, що тебе от-от схоплять, весь час думати про свій злочин, ні хвилини спокійної не маючи...

Бідні злодії! Нещасні люди!

Коли вже зовсім стемніло, я крадькома, попідтинню подався до клубу. Я спеціально призначив збір Антончикові біля клубу, бо на клубі є годинник. Нам треба ж було рівно на дванадцять. А я годинника не мав. А красти десь ще й годинника — це вже було занадто.

Біля клубу — безлюдно. Сьогодні п'ятниця, і ні кіно, ні танців у клубі нема. У нас кіно тричі на тиждень — по вівторках, четвергах і суботах, а в неділю танці. Годинник показував без чверті одинадцять.

Я заліз у куці навпроти клубу і почав чекати. Об одинадцятій Антончик не прийшов.

«У нього ж теж нема годинника, нічого страшного, ще є час», — вирішив я.

У чверть на дванадцятую Антончика не було.

«Мабуть, не може вийти з хати, чекає, поки поспнуть»,-- вирішив я.

О пів на дванадцятую з темної вулиці почулися кроки.

Він?!

Нас-с оставалось только тр-рое...—

напівголосом проспівало з темряви. То вертався з чайної п'яненський Бурмило.

І знову тиша.

Без чверті дванадцять повз клуб заклопотано пробіг чийсь собака.

Антончика не було.

Свиня! Не прийшов. Злякався. Ні, Антончик — це не напарник. Як був він глистюк паралізований, так і є.

Павлуша прийшов би обов'язково.

Ех, коли б зі мною оце зараз Павлуша! Зовсім був би інший настрій...

Чекати більше не можна. До діда Салимона звідси іти хвилин десять не менше.

Я вилажу з куців, розминаю закляклі ноги і ще з якоюсь останньою надією вдивляюся в темряву. Може, все-таки іде Антончик... Ні, нема.

І я вирушаю.

Іду вулицею і чогось спотикаюся на рівному місці.

Ех, коли б оце зі мною зараз Павлуша! Зовсім було б усе по-іншому.

І що йому бракувало? Так же ж нам добре було удвох. Так же ж ми гарно мріяли удвох про ту славу всесвітню... І стільки зусиль на здобуття її витратили марно... І раптом він кинув мене і

пробивається до слави сам. Ну хіба це не зрада? А що, як він справді стане великим художником? Хіба це по-товариському? Він стане великим художником, лауреатом. А я лишусь отаким смішником, що тільки кипить і булькає, а толку ніякого.

От і зараз. Ну куди я іду? І чого? Іду фотографувати привид. На Горбушину могилу. Сміх! Повіри, що душа і розум людський за законами фізики перетворюються на привид. І хто це сказав? Теж іще класик виріскався! Філософ-теоретик! Сопливий Антончик Мацієвський, дрефло і нікчема.

Які там привиди! Ніяких привидів у нас і близько нема. Подумаєш, в Англії. За кордоном, у імперіалістів, справді все це може бути — у них і ку-клукс-клан, і гангстери, і негрів убивають, і привиди, звичайно... А в нас — наука, космонавти, піонерська зоря і зарядка по радіо.

Так що — не йти, може?

Ех, якби можна було...

Так завтра ж хлопці дізнаються — засміють. І для чого ж я тоді апарата крав? Однак уже Бардадим кінцівки повисмикує.

Піду. Звісно, ніяких привидів там нема, але для очистки совісті піду.

Погода зіпсувалася. Знявся вітер. По небу гінко йшли темні клубчасті хмари. І повний місяць, що півгодини тому осявав усе навколо, тепер ледь прозирає крізь хмари світлою плямою, а то й зникав зовсім.

Але я подумав, що погана погода — якраз для привидів гарна погода. В усіх книжках привиди

з'являються саме під час негоди, коли віє вітер, січе дощ, шаленіє шаруга...

Пригнувшись, я пролажу між воринами і, полелечому переставляючи ноги (щоб менше шарудіти), обережно простую Карафольчиним городом. Ось уже й дідова картопля.

Тихо. Всі сплять. Тільки в хаті діда Салимона хтось залиvisto, з викрутасами хропе: то густо й скрипучо, як старий тартак, то високо й тоненько, наче лобзиком випилює. Мабуть, племінник-москвич. Надто вже складно, інтелігентно, по-городському. Зі свинарника йому в тон підрохкує льоха. Я навіть розвеселився від цього дуэта. І стало мені не страшно аніскілечки. Чого я, дурний, боявся? Ось зараз дійду до капліці, хвилин з п'ять почекаю, клацну кілька разів капліцю, щоб у хлопців ніяких сумнівів не виникло, що я тут був, і піду додому. Заздалегідь зняв з об'єктива кришку, поставив палець на кнопку затвора. Чого там чекати п'ять хвилин? Можна й зразу клацнути і йти додому. Он люди вже десятий сон бачать, а я, як дурень, у негоду (ич, який вітер!) по кладовищу вештаюся. Придумав! Устругнув! Павлуша і бровою не поведе. Тільки хмикне зневажливо: «Подумаєш, кладовище! Ах, як оригінально! Вроді ми з тобою не ходили вже викопувати діда Салимонового предка-запорожця з могили і в Києві в Лаврі не були уночі. Посоромився б!»

І мені справді стало соромно, що я так нецікаво, неоригінально придумав.

Не буду, звичайно, чекати ні хвилиночки. Дійду до капліці і одразу назад.

Я минув свинарник, переліз через погрібню і,

мацаючи перед собою руками, щоб не перекинути вулики, посунув у садок.

Он уже в кінці саду вимальовується на тлі неба Горбушина каплиця.

І враз... Враз холодні слизькі мурашки потягли мою душу по спині униз, у п'яти. Та й у п'ятах душа моя не втрималась, вискочила і пішла в землю. Я заціпенів без душі, порожній, як бубон. Нічого в мені не було, нічогісінько... Крім жаху.

Біля Горбушиного склепу стояв... білий привид. Білий привид без голови. Стояв, гнівно розмахуючи руками. А зі склепу чувся приглушений стогін.

Я трусонув головою.

Привид не щез.

Я протер очі рукою.

Привид був на місці. Старий козацький скарбник Захарко ходив навколо могили свого підступного вбивці і мстиво сварився кулаком.

Я ущипнув себе за руку (може, я сплю, і це мені мариться). Боляче. Ні, не сплю.

Привид стояв, трагічно розмахуючи руками. Білий. Без голови. Я бачив його дуже чітко на чорному тлі каплиці. І оте темне біля шиї — то ж, мабуть, плями крові.

Раптом здалося, що він наближається до мене. А я не міг зрушити з місця від страху. Минула секунда, дві, три... Ні, не наближається. Ходить біля каплиці й свариться кулаками. А крізь шум вітру явно чути з-під землі стогін і плач сотника Горбуші.

Я вже ладен був дременути навтьоки, аж згадав про фотоапарат, що тримав у руці.

Знімай, дурню, це ж те, заради чого ти йшов! Знімай, ну! Це ж...

Я підніс апарат до ока, навів на привид і клацнув.

Ну, зараз щезне...

Але привид не щезав.

Це суперечило всім моїм знанням про привиди. І тут мені стало зовсім моторошно.

Я почав помалу задкувати до вуликів. А очима прикипів до привида, не зводячи з нього погляду. Я не міг повернутися до нього спиною. Мені здавалося, що тоді він кине́ться на мене ззаду і схопить руками за горло. Це закон. До привидів не

можна повертатися спиною. Вони цього страшенно не люблять.

Тільки стукнувшись задом об вулик і почувши, як загрозливо загули в ньому бджоли, я на мить одірвав погляд від привида, щоб нагледіти шлях для втечі. Так само задкуючи, я переліз навпомацки через погрібню.

І вже як зайшов за свинарник, лише тоді, востаннє кинувши погляд на привид, повернувся і дав драчки.

Загорожу я перескочив з ходу, навіть не зачепивши верхньої ворини. Такому стрибкові міг би позаздрити колгоспний жеребець Електрон.

Я біг вулицею, весь час озираючись, чи не женеться за мною привид старого Захарка. І часом мені здавалося, що позаду в темряві щось біліє. Тоді я вмикав надзвукову швидкість, бо навіть вітер уже у вухах не свистів.

Я не пішов, звісно, спати в хату, але й надворі лишатись побоювся. Заліз у сарай, де стояла наша корова Контрибуція, і зарився там з головою в сіно. Мені треба було, щоб поряд була жива душа, хай навіть коров'яча. Мене заспокоювало її сонне зітхання. Під це зітхання я й заснув нарешті.

Розділ VI

Іду до Бардадима. Бий! Нокаут! Мій тріумф

І дивно, незважаючи на такі страшні переживання, мені нічого-нічогісінько не снилося в ту ніч, і я спав, як убитий. Тільки заснув, як одразу

й прокинувся. Уже був ранок, і мати доїла Контрибуцію. Коли я заворушився, вона одразу побачила мене і не здивувалася. І не лаяла. Тільки спитала насмішкувато:

— Ну, як риба? Щось не бачу.

Дід таки повірив моїй брехні про нічну рибалку з Бардадимом, а той увечері так і не приходив.

— Та...— махнув я рукою: мовляв, не питайте, нема чим хвалитися, і, вибравшись з сіна, боком, ховаючи під сорочкою апарат, вишмигнув повз матір із сарая.

До Бардадима! Негайно! Поки він не прийшов. Бо подумає, що я таки насправді вкрав. Може, вмовлю. Все йому поясню. Все-все чистісінько. Там же в апараті доказ. Ой, тільки б вийшло щось на плівці. Тільки б вийшло!

У голові в мене все крутилося, стрибало й переверталось...

Бардадим, пирхаючи, умивався на подвір'ї біля криниці.

Я важко зітхнув і рішуче підійшов до нього.

— Гришо!

Він підвів на мене мокре обличчя.

Я простягнув йому апарат.

— Бий, Гришо! Бий! Це я твого апарата вкрав. Бий! — Я підставив йому свою пику і замружився, чекаючи удару.

Але удару не було.

— Для чого брав? — пробасив Бардадим.

— Привида вночі знімав... На Горбушиній могилі.

— Зняв?

— Зняв.

— Бре!

— О! — черкнув я себе долонею по шиї.

— Ану ходімо проявимо.

— Ходімо,— писнув я, ще не вірячи, що так легко минулося.

На ходу втираючись рушником, Гриша повів мене в хлівець, де в нього була обладнана фотолабораторія.

Потім у цілковитій темряві, що аж очі боліли витріщати, він щось клацав, шарудів плівкою, хлюпав у якихось мисочках. Я тільки догадувався, що то він дістає з апарата плівку і пхає її у проявник, промиває і знову пхає у фіксаж.

Я з трепетом ждав.

Невже нічого не буде?

Нарешті він одчинив двері хлівця і вийшов, тримаючи в руках мокру плівку. І одразу підніс її до очей, роздивляючись.

— Ну що? Що? Що? — аж підскачив я од нетерпіння.

— Та цить! — кривився він спершу і мружив очі, вдивляючись у плівку. І раптом вигукнув:

— Єсть!.. От чорт!.. Єсть!.. Щоб мене грім побив, щось єсть!.. От чорт!..

Обличчя в нього було по-дитячому розгублене.

— Дай! Дай! — схопив я його за руку.

І він, що іншим разом обов'язково дав би мені за таке ляща, покірно схилився, показуючи мені плівку.

Ой! Єсть! Таки єсть! Правда, не дуже чітко, навіть дуже не чітко, але єсть! Видно білий обрис Горбушиної каплиці (негатив же!) і на ньому темний силует — тулуб, руки, а голови нема...

Мене враз охопило таке почуття, що я їй переказати не можу. Ото є російське слово «восторг». Так ото саме той «восторг» мене охопив. Бо в ньому є оте «вос», що ніби догори підносить. А мені здалося, наче я стою вже не на землі, а на якійсь повітряній подушці (як оті сучасні кораблі). І та подушка росте й підносить мене все вище й вище.

Матінко моя! Невже ж це я зробив таке, чого ніхто в світі ще не робив! Сфотографував привида, живого привида сфотографував!

— Ану, розкажуй, як це було! Тільки не бреш, бо...— Бардадим підніс мені до носа свій кулачище. Але я спокійно одвів його від свого носа. Чого мені боятися? Чого б це я брехав?

І я розказав Бардадимові чистісінько все, навіть як наввипередки хропли племінник-москвич і ляха.

— Чортівня якась! Привид! — знизав плечима Бардадим.— Який у біса привид? Нема ніяких привидів! Які можуть бути привиди? Люди в космосі літають, а ти — «привид».

І тут я йому видав суть теорії про цілком наукове перевтілення за законами фізики розуму і душі людської у привиди.

— Тю! — сказав Бардадим.— Дурницю якусь верзеш — купи не тримається.

Але в очах його не було переконання. Швидше була непевність і збентеження. Бардадим, чесно кажучи, не був відмінником. Він більше вмів працювати руками, ніж головою. Що-що, а академіком він не стане — це точно.

— А що ж тоді це таке, як не привид? — спитав я.

— Лихий його зна! Може, хтось перевдягнувся, щоб тебе налякати.

— А голову куди подів? Одрізає на врем'я? І ніг не було. Він наче в повітрі витав... Я ж бачив.

— Ну, от хай плівка висохне, надрукуємо — буде видніше.

Зненацька із-за тину вигулькнула голова Антончика Мацієвського.

— Га? Що? Є щось? Є? — криво усміхнувся він.

Я кинув на нього вбивчий погляд і одвернувся.

— Ну чого ти? Чого? Мене мати не пустили. Клянусь. Що я — винен? Замкнули в хаті. Клянусь.

Я мовчав, не дивлячись на нього. Тоді, звертаючись до Бардадима, він знову спитав:

— Є щось? Є? Так? Гришо!

— Та є,— неохоче озвався Бардадим.— Схоже на привид, але хто його зна...

— Я гляну. Можна, я гляну? Ну, будь ласка, будь ласка! Я гляну. Можна?

Він так просив, що навіть у мене не вистачило духу відмовити йому.

— Іди,— сказав Бардадим.— Тільки руками не мацай. Отак бери двома пальцями за край.

Витягнувши шию, Антончик благоговійно глянув на плівку.

— У-у! Точно! У-у! Привид!

І раптом рвонув з усіх ніг з двору.

— Ти куди?

— Зараз! — уже з вулиці гукнув він.

Хвилини через десять у Бардадима на подвір'ї було повно люду. Всі хлопці з нашого кутка

збіглися сюди: і Вася Деркач, і Коля Кагарлицький, і Стьопа Карафолька, і Вовка Маруня... Не було тільки Павлуші...

Горобцями стрибали вони навколо Гришки Бардадима і, одпихаючи один одного, без угаву галасували:

— Ану-ну!

— А дай я!

— Та пусти, я гляну!

— Та я ще сам не роздивився,

— Ух ти! Оце так!

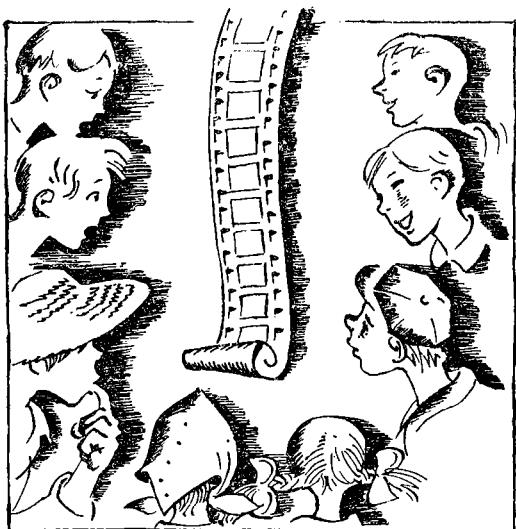
— Диси-и!

— Ох ти!

Нарешті плівка підсохла, і Бардадим пішов друкувати знімки. Я попхався у хлівець слідом за ним, хоч мені там і нічого було робити. Хлопці шанобливо розступилися, даючи мені дорогу. Вася Деркач сунувся було й собі за мною, але Бардадим, пропустивши мене, мовчки одіпхнув Васю і зачинив двері. Гордість сповнила мене по вінця і навіть перехлюпнулась через край. Я з Бардадимом, а ви всі — «отвалі!» (як казав Будка, наш київський приятель).

Бардадим заклав плівку у збільшувач, ввімкнув його — негативне зображення відбилося на фотопaperі. Вимкнув і поклав фотопapіp у ванночку з проявником. І у неприродному цирковому світлі червоного ліхтарика я бачу, як на фотопaperі починає проступати справжнє зображення темної Горбушиної каплиці і білого привида на ньому. Серце моє на мить зупинилось, а потім забилося з подвійною швидкістю.

Є! Є фотографія привида! Хай тепер хтось ска-

же, що я брешу. О! О! Речовий доказ! Самому Келдишу, президентові Академії наук, покажу, як треба буде! Ур-ра!

Коли ми винесли ще мокре фото надвір і показали хлопцям — говорити хлопці вже не могли. Вони тільки мовчки презиралися круглими півнячими очима і здивовано витягали свої мармизи.

У боксі це називається нокаут. Це коли противник від нищівного влучного удару гепасться на землю і лежить догори ратицями, як неживий...

Такого тріумфу перед хлопцями я ще не знав ніколи. Навіть коли ми ото з Павлушею викам-

стролювали різні штуки, то я все-таки ділив славу з ним. І для мене то була не ціла слава, а півслави. Тільки тепер я зрозумів, що справжня слава неподільна. Справжня слава — це коли ти сам, сам один п'єш її повними барилами, не даючи нікому ні краплі. Ото насолода! Ото щастя!

Ех, який жаль, що нема зараз тут того іудського Павлуші! Ото б закрутився дзигою, ото б застрибав, як карась на сковороді. І де він ходить, чорти б його взяли? Мабуть, водить десь пензлякою по папері, мазило нещасне. Ну, нічого, він сьогодні все одно довідається рано чи пізно.

Все одно!

Я уявив собі, як це все буде, і мені стало щиро, від душі його шкода. Як він переживатиме!

Дурень він, дурень!

Але — сам винен.

Розділ VII

Антончик намагається висунутися на перший план. Історія Карафольчиної гুলі. Атака баби Мокрини. Атаку відбито

Неприємно було тільки те, що своїм подвигом я підтверджував філософську теорію страхополоха і зрадника Антончика Мацієвського.

Оно він уже крутиться і весь час радісно вигукує:

— А що я казав! Га! Що я казав! Людський дух не може зникнути просто так, без сліду. Він

мусить у щось перетворитись. Абсолютно! За законами фізики! Що я казав!

Висуває, бач, себе на перший план. Черв'як! Ну, мене так просто не відштовхнеш.

— Ти б,— кажу йому, складаючи у свої слова якомога більше зневаги,— ти б краще розповів людям, як ти мене вночі самого кинув, як ти здрейфив і не прийшов. Тепер-то ти герой!

Він одразу скапустився.

— Та я... Та що... Я ж казав... Мене мати не пустили... Що я — винен?

Хлопці презирливо запхекали. Антончик був мені уже не страшний. Він був уже знищений. Сонце моєї слави неподільно засяяло на небокраї.

— Так — на мене! — загопили губу Антончик.— Карафолька онде-о Гриші сказав учора, що то, мабуть, ти апарата вкрав, так йому нічого, а все на мене... Так...

— Чого ж нічого! — усміхнувся Бардадим.— Він своє получив. Більше не клепатиме.

Карафолька налився, як помідор, одвернувся і, схилювшись, став чухати ногу (нога йому, бач, зашвербіла!).

Он воно що! Он звідки тая гуля на Карафольчиному лобі!

Бардадим, виявляється, благородний хлопець — не любить донощиків.

І злості на Карафольку в мене не було зараз. Шкоди ж він своїм доносом не зробив мені жодної. А слава моя від цього засяяла ще яскравіше.

— Ану ходім до каплиці, глянемо, що воно там і як,— сказав Бардадим. І ми вервечкою потяглися за ним на кладовище.

І хоч зараз був ранок, серце в мене чогось тенькало, коли ми пробиралися серед могил до каплиці. Після того як я побачив та ще й сфотографував тут привида, це місце стало для мене по-справжньому страшним. Навіть удень.

Біля Горбушиного склепу ми, звісно, ніякого привида не вгледіли. Замість привида по кладовищу ходила баба Мокрина, двоюрідна Деркачева бабуса, і рвала у мішок траву для кролів. Вася одразу підбіг до неї і випалив:

— Бабо! Бабо! А Ява сьогодні вночі тут привида сфотографував.

— Свят! Свят! Свят! — обкидала себе хрестами баба Мокрина. — Ти що таке патякаєш? Да воскреснет бог... Свята Варваро-великомученице, спаси і сохрани...

— Точно! При чому тут ваша Варвара? Оно гляньте! — і, взявши в Бардадима знімок, показав бабі. Баба спершу довго його розглядала, потім розпитувала, а тоді торжествуюче сказала:

— Правильно! Він! Привид! Конешно! Нарешті! — І вона радісно захрестилася. Ми здивовано перезирнулись — чого це вона.

— Нарешті! — повторила баба Мокрина. — Може, хоч тепер ви не будете, іроди, кепкувать і знущатися з господи бога нашого. Може, хоч тепер повірите в існування сили духовної, безтілесної, божеської... Явив-таки видіння отроку Яві! Нарешті! Щасливий ти, синку! Дай боже, щоб з твоєю допомогою на вернули ми на путь праведний, істинний це стадо заблудше. Благослови тебе матір божо!

Баба Мокрина тричі перехрестила мене, потім раптом схилилася й поцілувала.

Я відсахнувся і, перечепившись об могилу, трохи не впав. Щоки мої горіли. Отаке! Цього ще мені бракувало! Щоб мене до попів на службу вербували. Щоб я навертав піонерів і комсомольців у лоно церкви! Дзуськи!

— Ви, бабо, не так зрозуміли. Ніякого стосунку до вашого бога це не має. Це привид не божественний, а науковий, за законами фізики.

— Атож, атож... це ти, синку, не розумієш,— лагідно усміхнулась баба Мокрина.— Привид — він привид і є. І якщо ви мені Миколая-чудотворця

по науці виведете — я обижатся не буду. Мені науковий Миколай-чудотворець теж милий буде...

Хтось із хлопців хихикнув.

Один — нуль!

Вела баба Мокрина.

Я весь напружився.

— Та... — махнув я рукою. — Нам ніколи. Зверніться в інститут кібернетики. Хай вам там виведуть. Матимете напівпровідникового Миколая-чудотворця на транзисторах...

Знову хтось із хлопців хихикнув.

Один — один.

Треба було негайно кінчати дискусію, поки баба не набрала вирішальне очко. Не даючи їй розтулити рота, я швидко промовив:

— Ходімо, хлопці, до діда Салимона. Треба з ним побалакати... Будьте здорові, бабусю, кланяйтесь Варварі-великомучениці!

— Привіт Миколі на транзисторах! — тоненько підгавкнув Антончик Мацієвський (ич, гріх свій спокутує!).

Хлопці зареготали (багато їм треба?). Лагідна усмішка враз зникла з лиця баби Мокрини, натомість з'явився вираз гніву.

— Ах ви ж гаспиди, іроди, анциболотники трикляті! Горіти вам у геєні огненній, богохульці сопливі! Щоб вас чиряки обсіли! Щоб ваші язики до зубів поприросли! Щоб вас гикавка напала! Щоб вас болячка із'їла! Щоб вас черва сточила! Щоб вам перекидатися у гробовій могилі! Щоб вам ні дна, ні покришки! Щоб...

Під ці нескінченні бабині прокльони ми попрямували до діда Салимона.

А баба — га? Яка була хороша, тиха й лагідна. А тепер, бач, як лається! Не гаразд, бабусю.

Два — один на нашу користь.

Коли ми вже зайшли у двір до діда Салимона, Карафолька сказав:

— Тільки якщо ти серйозно до діда, то їх нікого нема зараз. Сьогодні у шість ранку на автобус подалися всі. У Комишеваху поїхали, на весілля. Дідова сестра онуку заміж оддає. А що ти хотів?

— Та нічого особливого. Просто все-таки це ж його територія. Може, він щось зна. І взагалі...

— М-да! — задумливо промовив Бардадим. — Ну що ж, ходімо! Тут нам робити нічого. Поки що картина туманна, картина неясна. Єдине, що я можу сказати — за апарат свій я ручаюсь: він зафіксував те, що було. А що то було — це вже я не знаю.

Розділ VIII

*«Два кольори мої...» «Геть звідси!» — каже мені
Павлуша. Друга атака баби Мокрини*

Тепер головне моє завдання полягало в тому, щоб, поки я на коні (бо ви ж знаєте, у житті все буває), про мій всесвітньо-історичний подвиг якнайшвидше дізнався Павлуша. Щоб якнайшвидше він розкався у своїй зраді, заплакав, щоб я міг його простити і ми помирилися. Бо, слово честі, мені уже набридло... Але як зробити, щоб він дізнався? І не видно його ніде. Звичайно, хтось із

хлопців йому нарешті розкаже. Та коли? Це може бути й завтра, і післязавтра, і через три дні. Не просити ж когось спеціально. І не йти ж самому доповідати.

О! Гребенючка! Треба діяти через неї. Треба якось ненароком їй усе розказати, а вже вона йому переповість точно. Головне — ненароком. Щоб вона не здогадалася, що спеціально.

Гребенючка жила на довжелезній вулиці Гагаріна, що вела від автобусної зупинки аж до річки.

Попрощавшись з хлопцями, я побіг на ту вулицю. Гребенючку я побачив ще здалеку — вона з сапкою поралася на городі.

Безтурботно помахуючи лозинкою, я пройшов повз її двір, навіть не глянувши на неї, одвернувшись у протилежний бік.

Головне — ненароком. Щоб вона не здогадалася... Минувши кілька хат, я повернув і пішов назад.

Вона не бачила мене.

Дійшовши до автобусної зупинки, я знову пішов вулицею. Тепер я вже стиха насвистував щось бадьореньке.

Вона не чула. Бо навіть не підвела голови.

Пройшовши кілька хат, я повернув назад. Тепер я насвистував уже голосніше.

Вона однак не чула.

Дійшовши до автобусної зупинки, я знову повернув назад.

Головне — ненароком, щоб вона не здога... Я вже вголос співав пісню:

Два кольори мої, два кольори,
Оба на полотні, в душі моїй оба.

Два кольори мої, два кольори,
Червоний — то любов, а чорний — то журба.

Що — не може людина йти і співати? А як у неї настрій гарний! Дуже просто!

Вона тільки вимахувала сапкою — аж мелькало. Мовби то не я співаю, а жаба кумкає.

Коли я увосьме ненароком проходив, співаючи, вулицею, сусідка її, тітка Уляна, вийшла на поріг і з-під руки глянула на мене. І дивилася довго, аж поки я не зник з очей.

А Гребенючка навіть не ворухнулася в мій бік. Позакладало їй, чи що? Глуха тетеря! Це я так цілий день ходитиму.

Я взяв грудку й ненароком кинув у неї. І вцілив по нозі. Вона не випросталася, тільки голову повернула:

— Ти чого?

— Нічого,— спокійно сказав я і ненароком спитав: — А що ти робиш?

— Танцюю! — відповіла вона, продовжуючи сапати.

— А я сьогодні вночі на кладовищі був...— почав я.

— Ну й дурень,— мовила вона і повернулася до мене спідницею.

— Ах ти ж зараза!— ненароком (от уже, слово честі, ненароком) сказав я, схопив грудку і шпурнув у ту спідницю. А що б, ну що б ви зробили, коли б із вас отак збиткувалися?

І тут раптом позаду почув:

— З дівчатами б'єшся? Олександр Македонський!

Я рвучко обернувся.

За кілька кроків від мене стояв... Павлуша.
От ти ж! Ну!

— А що ж! А що ж вона обзиває! — вигукнув я.

— А чого ти до мене лізеш? Чого? — вигукнула Гребенючка. — Я тебе кликала? Ходить тут, ходить, підсвистує, співає... «Два кольори мої, два кольори», «Червоний — то любов...» Дев'ять разів пройшов. Чого, питається? Чого?

Значить, бачила! Все бачила, зміюка, а вдавала, ніби не помічає!

І ще — «червоний — то любов...» Ти бач, на що натякає!..

Павлуша дивився на мене якимись зовсім білими очима.

Він уже, мабуть, думає...

Та потрібна вона мені!

Та триста лет!

— Та я ж... Я ж хотів...

— Іди звідси! — глухо сказав Павлуша.

— Я... я можу піти... Так!.. Але ти... ти... — мені забракло слів. — Я, може, сьогодні привида сфотографував... От! Уперше в історії... От! А ти... ти можеш малювати кущики і квіточки хоч двісті років. Альфрейщик!

Я повернувся й пішов вулицею в бік річки.

Я йшов, не помічаючи дороги.

Тисячі кицьок дряпали моє пошматоване серце.

Отакого облизня піймав я від своєї нещасливої, своєї підступної зрадливої долі. Отак зле насміялася вона з мене. Таку викрутасисту дулю мені зсукала. Ото вже справді — у кого доля, а в мене

дуля. Одна буквочка, а скільки в ній глуму, скільки сорому і ганьби.

Ішов же я з тим, щоб ненароком розказати тій клятій Гребенючці про свій подвиг, щоб вона переповіла Павлуші, щоб він заплакав, каючись, і щоб ми помирились. А що вийшло?

Вийшло, що він мені сказав «іди геть», як найлютішому ворогові.

І прірва, що пролягла між нами, стала ще глибшою і страшнішою — так просто не перескочиш. Зриваються з-під ніг величезні валуни і з гуркотом летять у ту прірву. А на дні її, наче Терек у Дар'яльській ущелині, реве й нуртує річка сліз моїх не випланих (бо не вмію я плакати). А сам же, сам же винен! Ну що б було не кидать тієї грудки їй у спідницю, як вона «дурня» мені пустила! І Павлуша б тоді нічого, і вона б тоді не сказала, що я до неї лізу, що дев'ять разів пройшов... А він тепер чортбатьказна-що думає. Думає, мабуть, що я закохався у неї і хочу відбити її у нього. Дурень пришелепуватий! Він же знає, що я люблю Вальку Малиновську, ту, що в Києві. Танцюристку струнконогоу, що в балерини готується. На біса ж мені його кривобока задрипана Гребенючка? Ну на біса?

Еге, доводить тепер, коли так вийшло. Які в нього очі були! Дай йому тоді пістолета в руки — убив би, мабуть.

А день який!

То цілий тиждень хмарно було, дощик накрапав, забули вже, як те сонце й виглядає, не купались ні разу.

А тепер! На небі — ні хмарини. Сонечко усмі-

хається радісно у свої вуса променеві. Теплий вітерець повіває — наче мати ніжно гладить ласкавою рукою.

Про таку погоду дід Салимон завжди каже: «От погода! Ті, що вмерли, каються».

А мені навпаки — вмерти хочеться: такий настрій.

Цікаво — чи плакав би тоді Павлуша? Мабуть, що ні. Звісно, не сміявся б. Був би серйозний для годиться. Губи отак стулював би, як він уміє, коли йому Галина Сидорівна накачку дає. Але не плакав би. Ішов би за труною своєю у парі з Гребенючкою, зиркав на неї і думав: «Хоч би швидше скінчився той похорон та піти б малювати її портрет».

А я за законами фізики перетворюся на привид і темними негожими ночами витатиму на кладовищі над могилами. О господи! Як це сумно й нецікаво без кінця і краю весь час витати на кладовищі.

Невже це справді привиди витають тільки на кладовищі?

Хоч би на стадіоні під час футболу, то ще півбіди, а на кладовищі... О-о-о... Як це погано! Завжди бачити перед собою хрести й могили! Це жахливо! Можна збожеволіти. Я не хочу бути привидом! Краще просто так умру, щоб не було нічого.

— Чого сумуєш, синку? Чого такий невеселий? — почув я раптом лагідний голос і аж здригнувся. Звів голову — назустріч мені йшла баба Мокрина. Тю! Тільки-но: «щоб вас черва сточила», і враз «синку» — голос медом точиться.

— Розумію, розумію тебе, милий, душа твоя

збентежена, у смятінні. Думки суєтні, мирські поступаються місцем думкам високим, духовним. Про життя і смерть, про суть усього суцього...

Мені стало моторошно — вона ніби читала мої думки.

— Не тривожся, янголе, радіти, а не сумувати треба. Адже саме тобі явилось видіння, тобі сей знак, на тебе перст указуючий. Саме тебе обрано. Значить, ти не такий, як усі.

Я насупив брови — ич куди забирає! Вона одразу помітила це.

— Ну чого вже надувся, як миша на крупу. Думаєш, баба тебе агітус, хоче у монахи записати. Та боронь боже! Будь собі піонером, грай на барабані, сурми в сурму. Коли ж його на барабані пограти, як не в твої роки... Але... не так воно в житті просто, як здається, як по радіо ото кажуть. Ще дуже багато чого люди і не знають. От бач, ти привида живого сфотографував... І хто його зна, може, хтось колись доведе, що є вища сила, яку ми, старі люди, богом називаємо. Отож не можна, синку, ще не знаючи нічого, опаплюжувати те, у що люди віками вірили. Не можна. Поки що вся історія точно по біблії йде. От ти не читав же, синку, біблії? Не читав?

Я заперечно похитав головою. Соромно признатися, я ще «Миколу Джерю» не читав, якого за програмою треба, не те що біблію.

— От бачиш, а кричиш: «Передайте привіт Варварі-великомучениці!» Ти б спитав спершу, що то за Варвара, чого вона великомучениця, за що муки прийняла і скільки людям допомогла... Господи, сохрани і помилуй! — Баба перехрестилася.

У мене голова йшла обертом. Я відчув, як твердий матеріалістичний ґрунт, на якому я стояв усе своє свідоме піонерське життя, захитався піді мною. Не те, що я одразу повірив у бога. Ні! Але якась непевність слизьким черв'яком заповзла в мою душу, неспокій і розгубленість опанували мною.

Я відчув, що якщо зараз не переб'ю бабу Мокрину, дозволю їй говорити далі, не спитаю її щось, то може статися страшно — світ перевернеться для мене, і я стану іншим, не таким, як досі, не таким, як усі хлопці. І страх мене охопив великий.

— Бабо,— сказав я, ще не знаючи, що спитати, і боячись, що вона знову заговорить.— Бабо... А скажіть-но, будь ласка...

— Що? Що, голубе? — беззубий бабин рот розтягнувся од вуха до вуха в улесливій усмішці.

— А скажіть... а привиди тільки на кладовищах бувають? Ге?

Та вона не встигла відповісти. Здала, з кінця вулиці, почувся крик моєї сестрички Яришки:

— Яво-о! Иди, тебе дід кличе-е!

Я якось полегшено глянув на неї і знизав плечима, мовляв, вибачайте, кличуть.

— Ну, біжи, біжи,— хитнула баба головою.— І приходь до мене. Я тобі все розкажу, що тебе цікавить і яблучками тебе почастую. Зчасш, які в мене яблучка. А фотографію ту принеси. Я її показать хочу...

— Ага! — кинув я вже на ходу і чимдуж побіг. Я так од привида не тікав, як од баби Мокрини.

Дід Варава зустрів мене непривітно:

— Де бігаєш, не снідавши, вітрогоне? Чорти тебе носять! Все прохололо.

І, вже пораючись коло столу, скосив раптом на мене своє каламутне, але всевидяще око:

— Ти що там знову таке встроїв? Га? Кажуть, сатану якусь одкрив? Нечисту силу якусь фотографував... Ой, гляди, догрався... Заберуть тебе у приют, у лагер для неповнолітніх... Голови людям брехнею якоюсь морочиш...

— Та, діду!.. Та слово честі!..— І я, захлинаючись, розказав дідові все, як було.

Дід вислухав уважно, не перебиваючи, довго розглядав фотографію, потім похитав головою:

— Нащот фізики, нащот Ломоносова не скажу, не знаю. А нащот привидів — юринда... Не вірю. Бо сам колись у дитинстві... з хлопцями...

— Ну-у?! І ви?! І що?!

— Та що ж... Нічого. І не один раз — тричі ходили.

— Але ж фото!

— Ну що, мабуть, щось там у пльонці засвітилося... Чи, може, хтось із хлопців пожартував, хіба я знаю...

— Ні! — переконано сказав я, бо точно знав, що не засвітилося, бо тоді б і в очах у мене — засвітилося. І з хлопців ніхто не жартував — гарантія.

— Ну, не знаю вже, що там таке,— розсердився дід.— Але не привид! Вісімдесят год живу на світі і жодного привида не зустрів, а воно тільки з горшка зіскочило і вже бач... Якби по твоїх законах фізики всі після смерті перетворювались на

привиди, то стільки б їх уже за весь час наплодилося — ніде було б курці клюнути.

— Та думаєте, воно мені треба! — вигукнув я.— І сам не хочу, але ж.

Розділ IX

Отець Гога

І справді, мені вже зараз хотілося, щоб уся ця історія з привидами виявилась «юриндою». Мене це вже гнітило. Особливо ота баба Мокрина з її розмовами.

Баба Мокрина була в нашому селі церковним начальством (у бюро їхньому, чи що). Всі богомільні баби й жінки гуртувалися навколо неї. Церкви в нашому селі не було. Церква була у Дідівщині, за чотири кілометри від нас. Правив там отець Георгій. І баба Мокрина була його заступником по нашому селу — збирала на храм гроші, скликала бабів на збори тощо.

Отця Георгія з легкої руки діда Салимона всі атеїсти звали Гога. Це колись у нашому селі відпочивав художник Георгій Васильович, якого дружина називала Гога. І відтоді дід Салимон охрестив так отця Георгія. І воно до нього пристало — не одірвеш.

Дід Салимон, як вип'є, любить вести з батюшкою антирелігійні розмови. Він тоді каже: «Поїду з Гогою побалакаю... Хай мені Гога розкаже про бога». Бере пляшку, сідає на велосипед і, виписуючи кренделі, їде в Дідівщину.

Отець Гога випивки не цурався і антирелігійних розмов не уникав. Випити він міг, як добрий молотник, і не п'янів.

Після тих диспутів дід Салимон казав:

— Спеціаліст! Ну й спеціаліст отець Гога! Хитрий, як змій! Він же сам у бога не вірить. А говорить — як співає. Просто должность йому, видно, подобається. Спе-ці-а-ліст!

«Должность» у отця Гоги справді була нічогенька. Спершу він мав просто мотоцикла, потім мотоцикла з коляскою, далі «Запорожця», тоді старого «Запорожця» поміняв на нового, а тепер, кажуть, записався у чергу на «Фіат».

З парафіянами налагоджувати контакти він умів. Службу божу правив по-прогресивному. Визнавав науку, всі її досягнення, передплачував журнал «Знання та праця» і дванадцятого квітня щороку служив молебень за космонавтів.

І ті розмови баби Мокрини — то все, звичайно, від отця Гоги.

Я не встиг навіть ще поснідати, як у двір наш зайшло троє мало мені знайомих, не з нашого кутка, восьмикласників:

— А розкажи, що там було і як...

Виявляється, Бардадим розмножив фото і пустив по селу.

І почалося...

Рип-рип!..

Рип-рип!..

Хвіртка наша не зачинялась.

Тільки я кінчав розказувати, як одразу доводилося починати спочатку.

Нарешті я не витримав. Схопив удочки і втік — гайнув у плавні.

Коли увечері повернувся додому, побачив, що біля наших воріт стоїть машина. Я не одразу збагнув, що то за машина, бо до моєї мами-депутата часто приїздили з району і навіть з області. І тільки зайшовши на подвір'я, я так і присів: під яблунею, поряд з дідом Варавою, сидів... піп Гога. Я хотів чкурнути назад, але було вже пізно — мене помітили.

— А-а, рибалка, — привітно усміхнувся до мене отець Гога. — Здоров був!

Я завмер. Ну, зараз почне, як баба Мокрина, — «славен еси, отроче... видіння, що тобі явилось...

Барвара-великомучениця, сохрани, спаси і помилуй...» Та ще й при дідові. Хоч хрестись і тікай.

Але він не починав.

— Ану показуй улов,— сказав він весело і, взявши в мене лозину з нанизаною на неї рибою, почав розглядати: — О, три чехоні, підлящики, устірочка, йорші... носачі й звичайні... краснопір, язьок... О! І линок один навіть є... Молодець! Знаменита буде юшка. Добре клює? На що ловив? На черв'яка, мотиля, на ошитку... чи, може, на тісто? Га?

— На черв'яка... червоного,— ледве видушив я з себе, напружено дивлячись на нього — коли ж він почне?

Але отець Гога тільки глянув на мене пильно сірими примруженими очима і раптом підвівся:

— Ну, поїду. Спасибі за воду. Бувайте здорові. І пішов до машини.

Коли він од'їхав, я здивовано зиркнув на діда:

— Що таке? Чого він хотів?

— Хто його зна... Води попросив... у радіатор залить. Каже, википіла...

Дивно. І чого саме до нас? Неподалік на вулиці криниця стоїть, і відро біля неї.

Неспроста. Ой, неспроста той Гога заїхав. І як він глянув на мене! Наскрізь поглядом прошив. По очах видно було, що все-все він знає.

І від того, що він нічого не сказав, ще якимось тривожніше стало. Таке в мене враження було, ніби він не хотів говорити при дідові. Якимось так він дивився на мене, наче в нас з ним було щось спільне і від діда таємне. І своїм поглядом він ніби сказав: нічого, ми потім побалакаємо.

О господи! То це виходить, що я заодно з попом Гогою. Заодно з бабою Мокриною і всіма богомільними бабами. Заодно з отими чорними брудними алкоголіками, які старцюють у Дідівщині біля церкви, які невідомо де живуть і яким справді, крім бога, може, ні в кого вже випросити на похмілля.

А коли я заодно з попом Гогою, то, значить, проти рідної мами, депутата і передовика, яка завжди сидить у президії, проти вчительки Галини Сидорівни, котра провадить у селі атеїстичну пропаганду, проти всього прогресу і науки на чолі з академіком Келдишем.

І все завдяки тому, що я, бовдур, сфотографував привид — дідько б його вхопив зовсім!

І тепер піп Гога не одчепиться від мене. І може заплутати і зловити мене у свої тенета, як заплутав і зловив він десятикласника Валерія Гепу з Дідівщини, який, не пройшовши по конкурсу у гідромеліоративний, поступив у духовну семінарію і тепер вчиться на попа. Так і я... Павлуша стане художником. Гребенючка теж, Карафолька академіком, Коля Кагарлицький артистом, Вася Деркач фінінспектором, а я... ченцем. З довгими брудними патлами і ріденькою борідкою. У чорній засмальцьованій сутані і з хрестом на шиї.

Думки роїлися і гули у моїй бідній голові, як бджоли у вулику. Це ж іще й маму можуть через мене з депутатів викинути... А що ж! Який же вона депутат, коли в неї синок з хрестом ходить! Добре, хоч вона не бачила попа Гоги у своєму дворі. Сьогодні партійні збори, і вони з батьком придуть, мабуть, дуже пізно.

Сидить собі у президії і не знає, бідненька, які чорні хмари клубочаться над нею.

Ні!

Ні-і!..

Треба рятуватися. Треба щось робити. Треба людей кликати на допомогу.

Перш за все треба йти до діда Салимона. Поговорити з ним, розпитать, може, він щось бачив, помічав, це ж усе-таки біля нього, майже попід хатою, у його садку. Не міг він нічого ніколи не помічати.

І взагалі треба, може, якусь комісію створити — хай вирішує гуртом це складне наукове питання. Це врешті справа усього суспільства. А то чого воно таке хитре, суспільство,— хоче, щоб настільки важливе загальнолюдське питання вирішував якийсь шминдрик малограмотний із сьомого класу. Чортзна-що! Зіпхнули все на мене одного. Неподобство!..

Але передусім — з самого ранку — до діда Салимона.

З таким твердим рішенням я заснув.

Розділ X

Я відвідую діда Салимона. Неймовірні дива

Дід Салимон сидів на призьбі і кришив у дерев'яні ночви-вагани картоплю для льохи. Голова його була обмотана мокрим рушником, і вода з рушника текла по обличчю і повисала слянистими краплями на сивих вусах. Дід кривився й стогнав.

«Це ж він на весіллі перепив»,— догадався я. Ще, чого доброго, туроне, розмовлять не стане.

— Драстуйте, діду,— несміливо привітався я. Він не відповів, тільки кивнув.

— Похмелитися б вам,— співчутливо сказав я.

Він, застогнавши, залперечно похитав головою. Я згадав — дід Салимон ніколи не похмелявся, десь він вичитав, що похмеляються тільки алкоголіки, і відтоді завжди стійко перемучував похмілья.

Я тупцявся на місці, не наважуючись заговорити.

Він запитально зиркнув на мене і нарешті розтулив рота:

— Тобі що? Меду?

— Та ні! Ні!

— А що?

— Та ви ж погано себе почуваєте...

— Нічого. Що тобі?

— Та хотів розказати дещо і попитать...

— Розкажуй.

І я розказав дідові все і показав фотографію.

Дід Салимон вислухав мене уважно, потім глянув прямо у вічі і сказав:

— Я знаю. Я теж усе бачив.

У мене на потилиці задерев'яніла шкіра.

— І ви... теж... бачили... привид?

— Бачив,— спокійно сказав дід Салимон і підвівся.— Ходімо!

«Значить, правда,— у відчаї подумав я.— Значить, привиди реально існують. Значить, після смерті людина, людський дух за фізичним законом Ломоносова — Лавуазьє точно перетворюється на

привид... І не уникнути мені тенетів попа Гоги. До-ведеться-таки бути ченцем».

Дід Салимон повів мене в садок. Біля вуликів зупинився.

— Тс-с! — приклав він палець до губів, потім показав на каплицю: — Дивись.

У чорному отворі напівпрочинених дверей каплиці у глибині щось біліло. Але не можна було розрізнити що.

І раптом звідти почувся сухий, якийсь дерев'яний стук.

«Кістки! — похолов я. — Мрець підводиться».

Біле з темряви почало наближатися до дверей — вимальовувалося все чіткіше, чіткіше, чіткіше... І враз у отворі з'явився... лелека.

— Ясно? — усміхнувся дід Салимон.

Лелека! Лелека!

Так он воно що! І стук — це ж лелечий стук дзьобом. Так, виходить, не привид, а лелека. Звичайнісінький лелека. Тю! Так це ж здорово! Це ж прекрасно! Отже, ніяких привидів не існує. І не треба мені ставати ченцем. І піп Гога може тепер кукати. Можна йому показати носа. Ур-ра! Діду! Дайте я вас поці...

Але що це? Я приглядаюсь і бачу, що лелека... без голови. Ворушиться, переступає ногами, а голови нема. Тільки тулуб, крила і ноги.

«Мабуть, він сховав її під крило, — вирішив я і подумав: — А чи може людина сховати голову під крило... тобто під руку?» І чомусь вирішив, що може, і подумав: «То, мабуть, привид без голови саме так і робиться».

Я пильно придивляюся до лелеки і раптом

помічаю, що — ні! — голови таки нема. Оно там, де мусить починатися шия,— рівне місце. Якби він сховав голову під крило, то хоч шию було б видно, а так...

— Діду,— вражено питаю я.— Діду, а де ж його голова?

— Що? Голова? — ніби не розуміючи, перепитує дід Салимон і раптом із стогоном хапається за свою голову: — Ой, голова! Голова!

— Що з вами, діду? — лякаюсь я.

— Ой! Так болить, так болить, що не можу! Ні! Краще вже зовсім без голови! — каже дід і раптом, схопивши себе руками за голову, зриває її з шиї і жбурляє в кущі. І голова його котиться по землі, важко підскакуючи, як кавун. Авжеж, як кавун! Дід же Салимон — баштанник.

Я від жаху завмираю. А дід стоїть поряд зі мною — без голови, у білій сорочці — і розмахує руками. Певне, він щось говорить, але я не чую, бо ж нема голови. І тут я розумію, що дід Салимон — привид. Той самий привид, якого я бачив позавчора уночі.

І ще раптом я помічаю, що вулики, біля яких ми стоїмо,— не вулики, а... гроби... П'ять притрушених землею трухлявих гробів.

І враз віко одного з гробів заскрипіло, піднімаючись, і звідти вистромиласть... голова попа Гоги.

— Здоров, рибалко! — І піп Гога зареготав: — Го-га-га!.. Го-га-га!.. А ти вже думав... Ось-ось-о! — він показав мені рукою «носа». Потім враз став серйозний, спохмурнів і мовчки закивав гачкуватим пальцем, кличучи до себе. І посунувся у гробу, даючи мені місце.

І раптом я побачив, що в гробу, поряд з попом Гогою, вже лежить... Павлуша. Нерухомий, із заплющеними очима.

І невимовний жак, не так за себе, як за Павлушу, що, певно, вже не живий, охопив мене.

Я хочу крикнути, хочу кинутися до Павлуші і — не можу.

Щось на мене навалюється, більшає, більшає, більшає...

Я задихаюся, задихаюся, задихаюся...

І прокидаюся.

Розділ XI

*Я таки відвідую діда Салимона. Тепер уже наяву.
Он воно що!*

Кілька секунд я ще не можу збагнути, що то був сон. Нарешті отямлююся. Я згадую всі вчорашні події, попа Гогу і своє тверде рішення з самого ранку бігти до діда Салимона.

Батька й матері, хоч і прийшли вони пізно після зборів, уже нема — в полі. Що то значить — передовики, активісти. Я їх майже не бачу.

Нашвидку поспідавши, я побіг до діда Салимона.

Біг і хвилювався: а що, як він ще не приїхав, весілля ж по кілька днів гуляють. І сам себе заспокоював, та ні, не залишать вони своє хазяйство надовго, на день ще так-сяк, сусідів можна попросити свиню, курей нагодувати, корову видоїти то-що, а більше ні. Та й Комишевиха недалеко, в

сусідньому районі, сорок п'ять хвилин автобусом. Приїдуть.

Мені здавалось, що коли я зараз, негайно, не побалакаю з дідом Салимоном, то загину — піп Гога обплутає мене, і я навіки втрачу і маму-депутата, і всіх рідних, і школу, і Галину Сидорівну, і все-все світле й хороше в моєму житті.

Я ще здалеку побачив, що приїхали. З димаря літньої кухні у дворі курився синій димок.

Дід Салимон, жінка його баба Галя, племінник-москвич у білосніжній сорочці, його дружина, фарбована блондинка, і двоє дрібних діточок сиділи у садку за столом і снідали. Зараз підходити, звичайно, було незручно.

Я причаївся за тином, перечікуючи, поки вони поснідають.

Чекати довелося довгенько.

Вони не стільки снідали, скільки балакали — про жениха, який їм не дуже сподобався (особливо бабі Галі), бо весь час мовчав і майже нічого не їв (мабуть, дуже гонористий і не дуже здоровий); про якогось Павла Гику, який, навпаки, весь час кричав і не давав нікому слова сказати і якому його жінка весь час казала: «Сядь, сядь і помовч. Ти тут не найголовніший. Це не твоє весілля»; про закуску, яка була ніби й непогана, але пиріг недопечений, вінегрет кислий, риба пересолена, а яєчка несвіжі...

Я терпляче слухав ці балачки і думав, що я б погодився, мабуть, цілий рік їсти кислий вінегрет, пересолену рибу, несвіжі яєчка і недопечені пироги, аби виплутатися з цієї поганої історії, в яку я сам так по-дурному вскочив.

Нарешті вони поснідали. Гості пішли в хату, баба Галя — мити посуд, а дід Салимон лишився на подвір'ї один.

Тепер можна.

— Драстуйте, дідусю! — чемненько привітався я, заходячи у двір. — Можна до вас?

— О! Здоров, шелегейдику! — звів догори брови дід Салимон. — Заходь! Що тобі? Меду?

У мене враз затремтіли ноги. Це ж були майже ті слова, що уві сні. І я відчув, що я зараз скажу теж так, як уві сні, і злякався цього. І не міг наважитися сказати. Тільки заперечно похитав головою.

— Значить, просто так, у гості? — усміхнувся дід Салимон. — Будь ласка! Прошу!.. Ну, як живеш? Яку нову авантюру придумали ви з корешем? Га?

Я розгубився. Якось не знав, з чого почати, як заговорити про те, що мені хотілося.

— Чого соромишся? Щось же ж треба, я бачу! — підморгнув дід Салимон. — То давай, ну!

— Та ні, я просто... просто спитати хотів... — нарешті зваживсь я.

— То питай — чого там. Та швидше, не муч. Бо я весь аж тремтю.

— Діду, ви позавчора уночі, перед тим, як на весілля їхати, нічого не помічали?

— Уночі? Позавчора? — дід здивовано опустив куточки губ. — Гм... Уночі... Та, чесно кажучи, не дуже придивлявся, бо... бо темнувало було... А що?

— Ну, не відчували нічого... такого?

— Відчував? Гм... А-а!.. Здається, вкусило щось. Чи то комар, чи, хай бог милує, блоха. А що?

— ✕

— Та ні! У такому... у... душевному відношенні.

— А-а... у душевному? Відчував! Відчував! Точно. Мучило мене, що за вечерею я вареника одного з сиром не доїв — скисне ж, думаю, на ранок. У сметані на тарілці залишив.

— От які ви, діду, їй-богу! Я не про те! Я про видіння. Видіння якесь не уявлялося вам уночі позавчора?

— Тю! Видіння! Та що я — хворий який, чи що? Хай бог милує!

— Та я теж вроді не хворий, а позавчора уночі у вашому садку біля Горбушиної могили не тільки бачив, а й сфотографував... Ось гляньте! — І я простягнув дідові фотографію.

У цей час я повернув голову в бік Карафольчиного городу і здригнувся — там стояла вся наша гопкомпанія: сам Карафолька, Вася Деркач, Антончик Мацієвський, Коля Кагарлицький і (я навіть не повірив своїм очам) Павлуша з Гребенючкою. Вони стояли, по-гусячому витягнувши шії, і пильно прислухалися до нашої з дідом розмови. Дід, мабуть, давно їх бачив, бо стояв до них обличчям, а я спиною.

— Ану-ну! — дід з цікавістю підніс фотографію до очей. — Що ж то таке? Га?

— Та що ж! Не видно хіба... Я знаю... По-моєму, привид! Без голови!

— Ну-у? — роззявив рота дід.

З хати вийшов племінник діда Салимона.

— Що там таке? — спитав він без особливого зацікавлення, байдуже колупаючи в зубах.

— Ану, Серьожо, іди-но глянь! — гукнув йому дід Салимон. — Ти чоловік грамотний, допоможи ро-

зібратися. Хлопці онде-о привид сфотографували. У нас у садку. Позавчора вночі.

— Привид? — племінник підійшов, взяв у діда фотографію. Подивився і похитав головою:

— Ай-яй-яй!.. Що ж це ви, дядю! Нехорошо! Кажете, що атеїст, смієтесь із забобонів, а самі привидів у себе в садку розводите. І це тоді, як люди по Місяцю гуляють. Підриваєте авторитет науки. Несолідно.

— Мда-а,— розгублено розвів руками дід Сали-

мон.— Конфузія вийшла. Опозорився на старості років. От біда! Що ж тепер робить? Можуть же ж бути неприємності...

— Хіба я знаю...— знизав плечима племінник.— Треба щось придумати. Якось викручуватись.

— А що, як...— задумливо протягнув дід і раптом рішуче повернувся до племінника: — Ану знімай сорочку! — Потім гукнув дівчинці, яка стояла на порозі: — Оксанко, давай плечики.

— Правильно! — підхопив племінник і почав знімати свою білу нейлонову сорочку.

З хати вийшла дружина племінника з пластмасовими плечиками в руках.

— Що це ви...— почала вона.

Але племінник перебив її:

— Цить! Давай сюди! — і, змовницьки представивши долоню до рота, він таємничо проказав мені: — Пустимо чутку, що то була... сорочка! Га?

І тільки тут я збагнув, що вони сміються.

Йой! Та це ж справді була сорочка! Звичайнісінька нейлонова сорочка на плечиках, що сушилася на отій вишні в кінці саду. Випрали до весілля, щоб чистеньку вранці вдягнути. Вітер гойдав її, розмахував рукавами... А я... Ах ти ж...

Перший почав Антончик. Спочатку нерішуче, короткими чергами:

— Хи-хи... Хи-хи... Хи-хи...— Тоді, відчувши підтримку, гримнув розкотисто, на повні груди: — Га-га-га-га-га!

І хлопці, ті самі хлопці, що вчора тільки роти роззявляли і були, так би мовити, у нокауті, догори ратицями лежали, ті самі хлопці реготали за-

раз із мене, трохи по землі не качалися. І Гребенючка пискляво хихикала. А Павлуша сміявся, дивлячись на мене з гірким співчуттям, як дивляться на п'яного каліку. І дружина племінника (добра, видать, душа) дивилася на мене з жалістю. Вони жаліли мене.

Вони думали, що я переживаю, що сталась така конфузія, як каже дід Салимон.

Та, люди добрі!

Та, їй же богу, я не переживаю!

Та я радий, страшенно радий, що то не привид був, а сорочка. Та це ж просто прекрасно. Та я просто як на світ народився. До лампочки мені тепер піп Гога, баба Мокрина і вся їхня церковна братія. Не боюся я їх анітрішечки. Бо знову стою обома ногами на твердому матеріалістичному ґрунті.

І я сміюсь, регочу разом з ними. Але сам відчуваю, що надто голосно, надто вже сильно регочу. І вони мені не вірять.

— Ну, то розкажи, розкажи, як же ж ви це встроїли? — пересміявшись, нарешті спитав дід Салимон.

— Та! — махнув я рукою: не хотілося не те, що згадувати — думати про це.

— Ну!

— Та! — не піддавався я.

— От же ж проханий! То давай ти! — кивнув він Павлуші і, звертаючись до племінника та його дружини, сказав: — То ж такі хлопці! Завжди щось таке встругнуть, шелегейдики, що пупа порвеш. Спеціалісти! Ну!

Павлуша низив плечима.

— Ну що? І тебе просити треба? — скривився дід.

— А я тут ні при чому,— хмикнув Павлуша.

— Як?! — здивувався дід Салимон.— Хіба ви не вдвох?

— Не-а!..— сказав Павлуша, почервонівши, потім повернувся й пішов геть.

— Отаке! Що сталося? Тю! — навіть розгубився дід Салимон.

— Та вони посварилися! Зовсім! Уже не дружать! — вихопився Антончик.

— Е-е... Не годиться. Що ж це ви? Такі друзяки. Незручня-ак! — протягнув дід Салимон.

Тут уже я почервонів, повернувся і теж пішов геть. Тільки у протилежний від Павлуші бік. Просто через кладовище, туди, у поле, де тільки вітер, далі від людей.

Ну, тепер усе! Кінець!

Якщо раніше, довівши Павлуші своїми подвигами, що він, дурень, проміняв мене, героя, на якесь шмаровидло у спідниці, я міг ще простити йому зраду й помиритися, то тепер уже ні. Бо він при всіх, так би мовити, офіційно відмовився од мене.

Все!

Увірвалася наша дружба, як з гнилої мотузки.

Все!

Нема в мене більше друга.

Все!

Розділ XII

*Нудьга. Я відганяю спогади. Мій вірний друг —
Вороний. Солдати. «Восьмьорка»*

Минуло кілька днів.

Усього три слова, три невеликих словечка — «Минуло кілька днів...» Написав — і не видно їх. Ніби й не було нічого

А як же ж вони тяжко, як довго вони минали, ті кілька днів! І довго, і нудно, і сумно, й тужливо — наче в тюрмі, в одиночній камері.

Як на зло погода знову зіпсувалася.

Дощ переїздив з ранку до ночі. Не можна було носа виткнути з хати.

Сядеш біля вікна, вшнипишся у калюжі-хлюпалюжі надворі і тільки слухаєш, як безупинно дзюрєнчить у ринві вода. І так тобі кепсько, так тобі зле, що й сказати не можна. Наче увесь отой дощ — то суцільні сльози твої.

До чого дійшло — підручники торішні перечитувати став.

А тут ще й мати серце крає:

— Пішов би хоч до Павлуші — не нудився б так.

За тою своєю роботою, за тими громадськими обов'язками вона весь час забувала, що ми посварилися навіки.

А там ще й тато. Душу вивертає своєю музикою.

Прийде з роботи, витягне скрипку та як почне випилювати жалібної — здається, не по струнах, а по жилах твоїх смичком водить... Краще б він уже тою скрипкою по голові мене луснув.

Уперше, мабуть, у житті збагнув я по-справжньому, що то за безпросвітна штука — справжня самотність. Коли навіть думкою сягнути нема до кого.

І робити нічого не хочеться, і читати не хочеться, і гратися не хочеться — нічого не хочеться...

Павлуші добре — сидить собі, мабуть, і малює якогось собаку...

А чого це я про нього думаю?! Хай хоч на голові стоїть — мені що! Мені до лампочки! Іуда! Запроданець! Попихач Гребенюччин!

А дощ періщить... А вода у ринві дзюречить без упину... А калюжі-хлюпалюжі вже всю землю вкрили, і, здається, пливе хата серед хвилястого бурхливого моря. І нема тому морю ні кінця ні краю — безмежне і безлюдне воно, мов за все-світнього потопу. І здається, сонце вже ніколи не прокльонеться крізь густезні каламутно-сірі хмари.

А в голову непрохано лізуть спогади... Я їх жену, виштовхую, але вони все лізуть і лізуть...

Про робінзонівську епопею на безлюдному острові у плавнях, про мандри у кукурудзі, про незнайомця з тринадцятої квартири, про кіностудію, про лаврські підземелля, про тореадорський бій з Контрибуцією, про ВХАТ з «Ревізором», про атомну бомбу на транзисторах і т. д., і т. п.

І що б я не згадав, завжди — хай ти луснеш! — той Павлуша в голову лізе, завжди це з ним зв'язано, завжди там він обов'язково. Наче в мене і не було свого особистого життя. А тільки спільне з ним. Ніби сам я не ціла людина, а півлюдини. З одною ногою, одною рукою, півпуза і півголови.

А друга нога, друга рука, другі півпуза і півголови — Павлушині. От же ж, їй-богу!

Я вже себе навіть по лобі кулаком бив, щоб вибити ті спогади, але марно. «Це, мабуть, од того, що я весь час сиджу на місці, без дії, — нарешті вирішив я. — Треба рухатися, треба діяти, щось робити, і ті спогади самі вивітряться».

Я скочив з підвіконня і почав рухатися — швидко ходити по хаті з кутка в кут, спершу просто так, а потім розмахуючи руками.

Дід Варава, який куняв на печі, розплющив одне око і спокійно запитав:

— Сверблячка напала? Чи вкусило щось?

— Зарядку роблю, — збрехав я. Не пояснювати ж, що то я спогади з голови таким чином виганяю.

І все-таки ці кілька днів минули.

Якось, прокинувшись уранці, я побачив, що дощу вже нема і сяє сонечко.

Мені трохи полегшало. Я вивів надвір велосипеда, зацепив на правій нозі холошу дерев'яною прищипкою для білизни (я завжди це роблю, щоб холоша між ланцюг і зубчики передачі не заскакувала), сів і поїхав.

Чисте сонце купалося у брудних калюжах і робило їх чистими.

Я з розгону врізався в калюжі, і вони розліталися врзнібіч сонячними бризками.

Виїхав за село і помчав польовою дорогою. Вітер свистів у вухах якоїсь веселої пісні без слів. А потім зненацька з'явилися слова. То вже був не вітер. То назустріч мені ішли солдати. Ішли, дружно співаючи бадьорої похідної пісні:

Путь далёк у нас с тобою,
Веселей, солдат, иди,
Вьётся, вьётся знамя полковое,
Командиры впереди...
Солдаты,
В путь, в путь, в путь!
А для тебя, родная,
Есть почта полевая,
Прощай, труба зовёт.
Солдаты, в поход!

І після цих серйозних слів вони раптом ушква-
рили на той самий мотив дитячого віршика, що
ото вчать у дитсадках:

Наша Таня горько плачет,
Уронила в речку мячик.
Тише, Таня, Танечка, не плачь,
Эх, не утонет в речке мяч.
Солдаты,
В путь, в путь, в путь!
А для тебя, родная,
Есть почта полевая,
Прощай, труба зовёт,
Солдаты, в поход!

Я з'їхав на узбіччя і став, пропускаючи їх.
Вони всі були дуже молоді, ці солдати, більшість із
них, мабуть, ще й не голилися, і той дитсадівський
віршик був іще свіжий у їхній пам'яті. І вони так
весело й дружно співали, що мені стало заздріс-
но. Добре, мабуть, бути солдатом і відчувати себе
у такому гурті. Іти отак полем і співати.

Солдатів і взагалі військових ми бачили часто.
Кілометрів за п'ять від нас, за Дідівщиною, у лісі
були військові табори, а далі, в степу, — артилерій-
ський полігон.

І вже з рік, а то й більше в центрі села біля сільмагу на стовпі під репродуктором висіла дошка з об'явою:

«В н и м а н и е!

На полігоне постійно днем и ночью производятся стрельбы.

Красный флаг на вышках — на полигоне стрельба.

Выпас скота, сбор грибов и ягод в районе полигона — только с разрешения начальника полигона».

І хоч гупало на тому полігоні далеко не щодня і не щоночі, випасати худобу і збирати гриби та ягоди ніхто туди не потикався, навіть з дозволу начальника. Тільки ми, хлоп'ята, кілька разів ходили туди шукати порох, гільзи та інші боеприпаси. Та й то більше «на слабó», як хтось зачепить («От слабó тобі!..») і без особливих результатів.

Солдати через наше село їздили весь час, на всяких машинах, на мотоциклах, на бронетранспортерах, на гримотючих здоровенецьких тягачах, для яких спеціально були одведені ґрунтові дороги поза селом.

А в суботу солдати приходили до нас у клуб на танці. І ми любили товктися біля них і слухати, як вони жартують. Особливо подобався нам невисокий, але весь якийсь ловкенький солдат із Рязані, на ім'я Митя Іванов, рудий і кирпатий.

Він невтомно кепкував зі свого друга, удвічі за нього вищого, вайлуватого здоров'я Всеволода Підгайка,

Побачивши, наприклад, що повз них проходить якась гарна дівчина, Митя Іванов зненацька голосно вигукував:

— Солдат Підгайко, стру-унко! Рівняння на середину!

Підгайко червонів і махав рукою:

— Та ну тебе!

Тоді Митя Іванов починав йому вичитувати:

— Солдат є що? — суворо питав він і сам відповідав: — Солдат є військовослужбовець, який уміє — що? — відмінно володіти зброєю; який досконало знає матеріальну частину і який неухильно виконує — що? — накази свого командира. А ти, Підгайко? Ти ледар, нехлюй і сачок. Ти думаєш тільки про їжу і про дівчат. Ганьба! До якого життя ти дійшов! Який приклад ти показуєш підростаючому поколінню? — широким жестом він вказував на нас, хлопчаків. — Ганьба! Мені соромно за вас, солдат Підгайко! Два наряди поза чергою! І три години стройової. Кру-гом! Від мене до наступного стовпа кроком руш! Песню!

Останні речення він вимовляв якимсь особливим голосом, видно, наслідував когось, старшину, чи що.

Солдати при цьому завжди реготали, мабуть, було схоже.

Взагалі вони були дуже хлоп'якуваті і подібні до нас, ті солдати. Передражнювали своїх командирів, як ми вчителів, розказували, що хтось із них ходив у «самоволку» (тобто без дозволу начальства — на зразок того, як ми прогулювали, «пасували» уроки).

І весь час жартували й сміялися.

А по-моєму, жарти в житті найголовніше. Життя, по-моєму, не може бути без жартів. Я от, наприклад, боюсь поважних дорослих людей, які не розуміють і не люблять жартів. По-моєму, це лихі, негарні люди. І навіть якщо вони й не зробили ще нічого лихого, то здатні зробити і колись-таки зроблять.

А веселі, дотепні люди — дуже, по-моєму, потрібні для життя, потрібніші за серйозних, поважних і суворих. Бо серйозні й поважні тільки наказують та покрикують. А якийсь жартун скаже дотепне слово, і одразу легше працювати людям, і робота спориться, коли серед людей веселий чоловік. А коли начальник веселий і вміє жартувати, то взагалі чудово. От у нас такий голова колгоспу Іван Іванович Шапка. А був колись головою Припихатий, поважний і суворий, увесь час тільки кричав і руками розмахував. І од того розмахування колгосп розвалився. А цей не кричить ніколи, тільки жартує, і колгосп — перший у районі.

І я певен, що і в бою отой Митя Іванов і той Підгайко швидше вчинять геройський подвиг, ніж хтось інший.

І то нічого, що Митя Іванов іде оно в строю останнім (бо найнижчий). Однак він не останній. Я певен, що оту «Таню» дошкільнячу він перший заспівав, а всі підхопили.

Проходячи повз мене, Митя Іванов підморгнув і всміхнувся. І так мені захотілося побігти слідом і, пристроївшись за ним, закрокувати і підхопити пісню. Але... якби ж то я був хоч у другому класі... А так...

Та однак зустріч із солдатами якось одразу

підняла в мене настрій, і я помчав польовою дорогою з подвоєною швидкістю, і в душі моїй сама собою виспівувалася, вимугикувалася ота хвацька солдатська пісня: «В путь... в путь... в путь...»

Ех, як я люблю отак-о мчати на велосипеді серед безкрайнього поля або степу, чи лісовою стежиною, чи понад річкою по мокрому піску попід самісінькою водою (то краще, ніж асфальт!).

Молодчинка отой руський мужик Артамонов, що велосипед видумав! Що б це люди робили без велосипедів! У нас усе село на велосипедах їздить: і в поле, сапку до рами прив'язавши, і на базар, кошики до багажника й до керма приторочивши, і куди хочеш.

Взагалі велосипед зараз — це основний на селі транспорт. Так каже дід Салимон. У місті на велосипедах тільки діти й спортсмени їздять, а в селі усі. У місті ви старої жінки на велосипеді зроду не побачите. А в нас яка-небудь сімдесятилітня баба Палажка педалі накручує, аж гай шумить, і ніхто й не дивиться, ніби то не стара баба на велосипеді, а дівчина-спортсменка

Я люблю своє вело, як колись, мабуть, козак-запорожець коня любив. Навіть уявляю, що це мій кінь бойовий. І я лагідно називаю його кінським іменем — Вороний. Бо в нього чорна рама.

І здається мені — ні в кого в світі нема такого баского коня, як у мене.

— І-го-го-о! — так голосисто заіржав він на все поле, що я аж захрип.

Хіба є для такого коня які-небудь перешкоди!

Гоп-ля! — з ходу перескочив він якийсь дрючок, що лежав на дорозі.

Гоп-ля! — перескочив вибоїну.

Го... Геп! Ляп! — перескочив я кермо велосипеда, пролетів кілька метрів у повітрі і з усього розмаху гепнувся пикою у рідке багно..

А щоб... Тьху!

Тьху!

Тьху!

То була не просто калюжа, як мені здалося. То був рівчак, ущерть залитий водою.

Мій Вороний лежав на боці, якимось трагічно, неприродно задравши вгору переднє колесо. Я

підійшов до нього, і зойк розпачу й горя вирвався з моїх грудей. Переднє колесо було скручене у якусь страшну спіраль. «Восьмьорка»! Такої жахливої «восьмьорки» я ще ніколи не бачив.

А до села кілометрів зо два.

От халепа! І чого я такий нещасливий! Завжди так. Тільки мені трохи легше стане, тільки настрої покращає, тільки здасться, що життя усміхається мені знову, як доля одразу — лясь! — по пиці. І я в калюжі. Ех!..

Підвів я свого Вороного, обняв за кермо і пошкутильгав до села, тягнучи за собою. Як просто так ідеш, то рідко кого й зустрінеш. А як не хочеш нікого зустріти, то на кожному кроці:

— Ай-яй-яй!

— Що ж це ти ізделав?!

— Ого-го!

— Оце «восьмьорка»!

— Ай-яй-яй!

А вже біля самої хати на Павлушу наткнувся. Він саме виходив з своєї хвіртки.

Побачивши мене, Павлуша не зміг втриматися від здивованої усмішки. Я спересердя тільки плюнув у його бік і тут же, як на зло, спіткнувся. Павлуша засміявся.

— Дурень! — крикнув я, нервово сіпаючи велосипеда, що застряв у хвіртці.

Він не відповів. Одвернувся і пішов собі вулицею.

Дід глянув на понівечене колесо і спокійно спитав:

— Що — трактора на таран брав, га?

Я тільки зубами скригнув. З дідом сваритись я

не міг. Хто ж мені тоді Вороного вилікує? Дід мій умів усе на світі. Що б я не зламав, не скрутив, не зіпсував, я завжди ішов до діда. І він мене виручав. Хоча завжди говорив при цьому різні погані слова. Але я до них звик.

От і зараз я зітхнув і мовчки з надією глянув на діда. Дід у свою чергу зітхнув і сказав:

— Принеси плоскогубці, обценьки й молоток.

Я не примусив його повторювати. Блискавично метнувся в сарай по інструмент. І дід одразу взявся до діла.

— Варв́ар! — дід любив перекручувати слова.— Тільки й знаєш золоті верби вирощувати... Вредитель! Колорадський жук! Не на велосипеді тобі, а на корові їздити. Багамот! Отак колесо іскрутить! Та це ж треба уміти! Десять злодіїв будуть спеціально крутить і так не скрутять. Коли б тебе так поперекручувало, щоб знав, як їздити. Уголовник!

Я мовчки слухав і тільки раз у раз зітхав, показуючи своє каяття.

Дід любив, щоб я каявся. Коли я каявся, він робив для мене все на світі.

Провозився дід аж до пізнього вечора. Але колесо стало, як новеньке, ніби тільки що з магазину.

У діда мого були золоті руки. Якби мені такі руки. Мої тільки шкоду робити вміють. Ех!..

Розділ XIII

Недарма цей розділ тринадцятий, бо трапляється в ньому річ надзвичайна, незбагненна і загадкова.

Таємниця трьох невідомих

Наступного дня я вже виїхав на своєму Вороному, як нічого й не було. Правда, тепер я їхав обережненько, об'їжджаючи кожну ямку, кожний камінчик, кожну калюжку.

Дід стояв біля воріт, ніби просто так собі, але я помітив, що він скося позирає на моє переднє колесо. Йому було цікаво, як воно крутиться. І він, видно, був задоволений своєю роботою.

Я проїхав до кінця нашої вулиці і повернув на центральну, Шевченківську, що вела через усе село в поле. Вже минав останні хати як почув позаду дидиркання мотоцикла. Я звернув з колії, щоб дати йому дорогу, і обернувся. Мене наздоганяв якийсь військовий у шоломі і великих мотоциклетних окулярах-крагах, які закривали пів-обличчя.

Порівнявшись зі мною, військовий раптом загальмував.

— Рень? — коротко спитав він і, коли я кивнув у відповідь, простягнув мені якийсь конверт. І одразу дав газ і рвонув уперед.

Я так розгубився, що упустив конверта на землю. І поки піднімав, від мотоцикліста тільки курява на дорозі лишилася. Я встиг лише помітити, що то був офіцер: чи то старший лейтенант, чи то капітан (чи три, чи чотири зірочки на погонах).

А обличчя — щоб мене розстрілювали — не впізнав би. Тільки й запам'яталося, як білозубо сяйнуло оте коротке «Рень?» на засмаглому, припорошеному обличчі... І окуляри на пів-обличчя, і зелений шолом...

Я глянув на конверт:

«Я в і Р е н ю. (Цілком таємно)».

Занімілими пальцями розірвав конверт і витяг листа:

«Сьогодні, рівно о дев'ятнадцятій нуль-нуль приходь до розбитого доту у Вовчий ліс. У розколині над амбразурою знайдеш інструкцію, що ти мусиш робити.

Цього листа треба негайно знищити. Справа надзвичайно важлива і секретна. Нікому ні слова. Щоб тобі було легше зберігати таємницю, ми поки що не називаємо себе.

Отже, рівно о дев'ятнадцятій нуль-нуль.

Г.П.Г.»

У мене враз змокрили долоні. Я звів голову й озирнувся навколо. На вулиці не було нікого. Тільки біля крайньої хати у дворі баба годувала курей, примовляючи: «тютіньки, тютю-тютю, тютіньки, тютю-тютю». Але вона в мій бік навіть не дивилася. Здається, ніхто нічого не бачив.

Я сів на велосипед і погнав у поле. Листа я міцно тримав у руці, притискаючи до ручки керма. У голові моїй було метушливе безладдя.

Що це? Жарт? Хтось із хлопців? Або всі разом? Вирішили покепкувати, посміятися з мене?

Помститися, що я їх задунив із тим привидом? Але ж вони бачили, що я сам пошився у дурні. Чого ж мститися?

І чи став би офіцер на мотоциклі встрявати у різні хлоп'ячі витівки, передавати листа? Ні. Навряд. Та й почерк у листі не хлоп'ячий, не учнівський. Учнівський почерк, навіть найкаліграфічніший, одразу можна пізнати. А це був зовсім дорослий почерк — дуже чіткий, розбірливий, з нахилом уліво і кожна буквочка окремо.

Ні! Це не хлопці! А хто ж?..

І що означають ці букви — Г.П.Г.? Що це? Ініціали? Чи зашифрована посада? Наприклад, гвардії полковник Герасименко (чи там Гаврилов, чи Гогоберідзе). Або — генеральний прокурор Гаврилов (чи знов-таки Герасименко, чи Гогоберідзе).

Але в листі стоїть «ми». Виходить, Г.П.Г. — це не одна людина. Виходить, троє. — «Г», «П», «Г». І хто ж вони такі, ці троє невідомих? Хороші вони чи погані?

Не зупиняючись, я ще і ще раз перечитував листа. І нічого не міг второпати. Вони просять порвати. Ну що ж, порвати можна. Навіть якщо це жарт — тим більше.

Я порвав листа на дрібненькі-дрібненькі клаточки і, їдучи, потроху викинув по дорозі.

Тепер того листа сам чорт не збере докупи ніколи в світі.

До семи годин вечора було ще дуже далеко. Але ноги мої механічно крутили педалі, а кермо само собою звертало у бік Вовчого лісу. І я незчувся, як був уже на узліссі. І лише тоді раптом подумав: «Чого це я сюди їду? Адже у листі ска-

зано — о дев'ятнадцятій. І якщо я приїду раніше, може, це пошкодить справі — хто його зна».

Я крутонув кермо і звернув на дорогу, що вела попід лісом у Дідівщину — наче хтось невидимий стежив за мною, і я хотів його переконати, що й не збирався їхати в ліс.

«Заїду в Дідівщину в крамницю, куплю льодяників фігурних», — вирішив я. У дідівщинській крамниці були фігурні льодяники на паличках — дев'ятнадцять копійок сто грамів. У нашу таких чогось не завозили. І ми іноді спеціально їздили по них аж у Дідівщину.

Не доїжджаючи до села, побачив я на дорозі «Запорожця» з відкритим мотором, у якому хтось длубався. Коли я наблизився, цей хтось підвів голову, і я впізнав попа Гогу. Побачивши мене, отець Гога сказав:

— О! Ану подерж мені отут трохи.

Я зліз з велосипеда і, тамуючи в серці неспокій, подержав йому в моторі якусь штуківину, що він її прикручував плоскогубцями.

— Спасибі! — сказав він, як скінчив. Потім, глянувши на мене хитро примруженим оком, промовив раптом загадкові, незрозумілі слова:

— Темна вода во облацех.

І усміхнувся.

Я здивовано кліпнув очима, тоді швидко сів на велосипед і поїхав. Мені стало якось не по собі від тих слів.

Я навіть забув про фігурні льодяники на паличках, а звернув на іншу дорогу і подався назад у Васюківку.

«Може, це піп Гога написав? — збентежено ду-

мав я дорогою.— Удвох з бабою Мокриною. «Г. П. Г.» «П. Г.» — це може бути «під Георгій» — абсолютно. А «Г.» Гаврилівна!.. Це по батьковій бабу Мокрину. Мокрина Гаврилівна. Її інколи так і звуть — «Гаврилівна». І це вони хочуть заманити мене до лісу і... вбити. За те, що я їх з отим привидом підвів. А що! Були ж такі випадки, коли релігійні фанатики вбивали людей. Навіть у газетах писали... Ех, якби був поряд Павлуша, нічого б не було мені страшно. І нащо то він зрадив? От уб'ють мене, тільки тоді він пошкодує, тільки тоді зрозуміє, що це він винен, бо лишив мене самого напризволяще. Та буде пізно...»

У селі я повернув вулицею Гагаріна до річки. Мені кортіло глянути, що зараз робить баба Мокрина. Її хата була крайня, майже біля води. Під соломою, але чепурненька, а сад великий, кращий у селі. Таких сортів яблук, як у неї, не було ні в кого. Та покуштувати їх нам не щастило, бо такого злющого Бровка, як у баби Мокрини, теж не було ні в кого на селі.

Баба Мокрина саме трусила яблука, збираючи їх у пелену. Побачивши мене, вона аж вся виструнчилась:

— Га? Ти? По яблучка прийшов! А ось-ось-о! — І вона скрутила мені здоровеннецьку дулю.— Пашов вон! Атеїст сопливий! Бандюга! Щоб тобі чортів у пеклі фотографувати! Гайдабура! Геть!

Я тільки усміхнувся й поїхав. Мені одразу стало легше. Якби вони збиралися мене вбивати, вона б так не лаялася. Вона б, навпаки, солодкими речами очі мені замилувала, щоб я нічого не підозрював. Та й що це я вигадав! Кому я потрібен,

щоб мене вбивали. І хіба міг офіцер на мотоциклі бути заодно з попом Гогою і бабою Мокриною? Тьху! Дурниця якась!

Я твердо вирішив нічого не боятись і о дев'ятнадцятій годині їхати у Вовчий ліс. Видно, справа таки серйозна, я комусь потрібен і можу стати в пригоді. І нічого думати. Мій дід завжди говорить, що, коли ти можеш зробити добре діло, роби, не задумуючись і не відкладаючи.

Але не думати я не міг і до шести годин вечора тільки про це й думав.

Розділ XIV

Вовчий ліс. Історія дота. Несподіванка

Нарешті я сів на велосипед і поїхав.

Вовчий ліс був колись дрімучий, з непролазними хащами, і в ньому справді водилися вовки. Тепер вовків там уже давно нема — усіх винищили. Але непролазні хащі лишилися. І хоч і без вовків, були вони страшнуваті. Під час війни у Вовчому лісі точилися великі бої. Він весь пошрамований окопами, що поросли зараз густою травою та мереживною легкою папороттю. А у старому дубняку на узвишші громадаються величезні брили зруйнованого дота.

Колись тут було узлісся, і саме біля дота перехрещувалися дороги — одна, що попід лісом на Дідівщину, друга, що через ліс на Гарбузани. А тепер узлісся одсунулося майже на кілометр, бо піднялася тут густа соснова посадка, через яку

прорубано нову дорогу. Ту дорогу люди називають «глєканкою», бо як їхати по ній возом, то на пеньках колеса, як у нас кажуть, глєкають. А дорогу, що через ліс на Гарбузяни, люди назвали «генеральською», бо у лісі вона повертає до військових таборів.

Славна історія цього дота.

У сорок першому, коли німці загарбали Україну, у цьому доті тримали кругову оборону троє наших бійців. Увесь район уже був окупований, фронт просунувся на тридцять кілометрів на схід, а німці все не могли ніяк захопити дот. Ні бомби його не брали, ні снаряди, ні міни. Вісім днів трималися бійці без води, без їжі, до останнього патрона. Чотири танки підбили з протитанкової рушниці, безліч фашистів покосили з кулемета. І тільки як не стало вже боеприпасів, вийшли бійці й беззбройні пішли на ворожі кулі. Й, кажуть, кожного з них прошило не менше як сто куль.

І дот, навіть порожній, нагонив страх на фашистів. Вони навезли туди три хури вибухівки і висадили його в повітря.

Але й розбитий, понівечений, з покрученими залізними рейками, що, наче кістки, стирчали на зламах з товстелезних метрових брил,— він вражав своєю силою і могутністю. Ті величезні брудно-сірі, вкриті де-не-де іржавим мохом брили були з якогось неймовірного, ніде тепер не баченого залізо-бетону, густо замішаного на гостро-гранчастому гранітному камінні, яким ото мостять дороги. З-поміж того каміння виштрикувалося чорне покручене плетиво у палець завтовшки залізного дроту, що його навіть іржа не брала.

Весь дот заріс густою жалючою кропивою, наче оберігаючи в такий спосіб свою горду самотність і недоторканність.

Проте на одній з брил якийсь перехожий Вася, прагнучи, мабуть, пробитися у безсмертя, зробив спробу викарбувати на віки чимось гострим своє ім'я, але не посилив. Букви надряпалися ледь помітно, а останнє «я» було таке вже хирляве й немічне, що аж соромно ставало за того Васю з його таким жалюгідним «я».

Хоч був дот не дуже й далеко від села (а як на велосипеді, то ще ближче), ми, хлопці, до нього чомусь майже не ходили. Я за все своє життя разів зо три, може, тільки й був. І по гриби, і по ягоди ми чомусь більше ходили у Піщанський ліс, за Піски.

І тепер, коли я під'їжджав до дота, все навколо здалося мені чужим, незнайомим і незвичайним. Стояла моторошна тиша, навіть пташок не було чути, тільки десь високо вгорі ледь-ледь шелестіло од вітру листя.

Я прихилив свого Вороного до дуба при дорозі і, обережно розсовуючи куці та хапаючись руками за гілки, подряпався нагору, до руїн дота.

І раптом почув негучний, але владний голос:
— Ти куди?!

Від несподіванки я випустив з рук гілки, за які тримався, і впав на коліна.

— Куди лізеш? — повторив голос.

— Нікуди... а... а що таке? — спитав я, все ще стоячи навколішках і даремно вдивляючись у гущавину — того, хто казав, за кущами не було видно.

— Зараз навчання. Не бачив, чи що, прапори на вищі. Ану давай звідсіля!

Ясно. Вартовий. Коли навчання, завжди виставляють вартових на дорогах, що ведуть до військових таборів.

Сперечатися було ні до чого. Я повернувся і навсидячки став спускатися вниз.

От чорт! І треба ж! Поставили якраз на цьому місці. Ну, нічого! Я його якось обмину. Зайду обережненько збоку — він і не вгледить. Ці вартові, по-моєму, просто так стоять, для проформи. Розвалився собі в кущах і покурює. Дуже воно йому треба. Хто сюди піде! Якби я просто на нього не наразився, він би, мабуть, і голови не підвів.

Спустившись на дорогу, я пригинцем кидаюся праворуч і, перебігаючи від дерева до дерева, починаю обходити дот ізбоку. Тепер я пильную і намагаюся рухатись якомога обережніше. Та коли я вже був майже біля мети, з кущів почулося:

— Ти що — у піжмурки зі мною граєш? Ану давай звідси!

Помітив. Таки помітив, чортяка!

— Уже й грибочка пошукати не можна, — промимрив я і, набурмосившись, пішов назад.

От же ж!

Як же я тепер візьму інструкцію? Невже вони не знали, що будуть військові навчання? Не може бути. То що ж робить? Отак просто їхати додому, та й усе?

А може, вони тому й звернулися до мене, що сподіваються на мою спритність, пронирилізність, на те, що я зможу непомітно прослизнути повз вартового? Може, саме в цьому й полягає моє завдання?

То хто ж тоді такі — «вони»? Якщо вони хочуть робити щось таємно від армії... Може, «вони» — шпигуни? Е, ні! Юринда! Досить з мене шпигунів. Були вже в моєму житті «шпигуни». Книш і Бурмило. Досить. Шпигуни тепер не такі дурні, щоб їх хлопчаки виловлювали.

Та й не стану я робити нічого шпигунського, що я — бовдур! Я спершу визнаю, що треба робити, для чого, а тоді вже...

Але додому так просто йти я не можу. Мушу дістати з амбразури ту інструкцію. Мушу! Бо інакше я не поважатиму сам себе.

Я беру Вороного за сідло і струшую, щоб він подав голос — задеренчав. Хай вартовий чує, що я вже їду. Ще й кашляю голосно на додачу. Потім сідаю і кручу педалі по дорозі — нібито в бік села. Але од'їхавши метрів сто, так що з дота мене вже ніяк не видно, звертаю в ліс, ховаю Вороного під папороттю в окопі і по-пластунському, на пузі, починаю в обхід скрадатися до дота. Я повзу довго і обережно, через кожні два-три метри завмираючи й прислухаючись. Нарешті переді мною дот. Вартового ніде не видно. Він, певне, з того боку, в кущах. Але й амбразура теж з того боку. Вихід один — пробратися через руїни дота і спробувати намацати розколину над амбразурою зсередини. Проте легко сказати — пробратись. Я вже казав, що весь дот заріс густезною і немилосердно жалючою кропивою. І одна справа йти такою кропивою на повний зріст, розсуваючи її якоюсь гілкою, а зовсім інша — повзти нею на пузі, по-пластунському, та ще й так, щоб тебе не було видно, щоб та кропива не ворушилася.

Я ліз уперед маківкою, опутивши лице до землі і прикриваючи його однією рукою. Розсував кропиву просто своєю маківкою. І поки голчасто-зубчасте кропив'яне листя проходило по волоссю, я його не відчував. Та коли воно торкалося шиї, мене всього пересмикувало — наче хто лив мені на шию окріп.

Але найбільше страждали вуха. Бідні мої великі відстовбурчені вуха. Мені навіть здавалося, ніби я чую, як вони сухо тріщать, палаючи жарким полум'ям. І здавалося, що не кропивою лізу я, а лютим пекельним вогнем. Проте я зціплював зуби і ліз, ліз, ліз...

— Мда-а! — почув я раптом над головою.— Видно, ти або дурень, або щось таки замислив. Уставай!

Лайнувшись про себе останнім словом, я підвівся.

На похилій брилі дота, розставивши ноги, з автоматом на грудях стояв солдат Митя Іванов. То був він! І десь у глибині душі ворухнулася в мене схвальна думка: «А вартовий він таки непоганий, чорта кого пропустить».

Митя Іванов дивився на мене беззлобно, з цікавістю. Мої геть пожалені кропивою вуха, шия, руки говорили, мабуть, досить промовисто.

— Ну, так що тобі треба? — спитав він усміхаючись.

— Нічого,— я ще не встиг придумати.

— Нічого? Гм. Значить, дурень,— з розчаруванням сказав він.— А може, все-таки треба?

І раптом у мене майнула думка: «А може, це все спеціально? Щоб мене перевірити?»

Ну, так ви дзуськи щось од мене почувете! Хоч мені б дуже хотілося довести, що я таки не дурень, але не скажу нічого.

Розділ XV

Старший лейтенант Пайчадзе. Я оглядаю табір

Зненацька на дорозі загарчав мотоцикл і, чмихнувши, враз замовк — зупинився.

— Іванов, що там таке, га? Чий велосипед на

дорозі? — почувся хрипкий голос з кавказьким акцентом.

— Та от, товаришу старший лейтенант, порушник... Пацан якийсь. Я його жену, а він лізе...

Кущі розсунулися, і з'явився офіцер, високий, стрункий, з чорними грузинськими вусиками. Пильно глянув на мене і спитав:

— У чім річ, га?

Я теж пильно глянув на нього і мовчки знизав плечима. А в голові шалено крутилося: «Той чи не той? Той чи не той?» І ніяк я не міг згадати, з вусиками був той чи без. Та хіба за ті лічені секунди, поки він передавав мені листа, можна було щось запам'ятати? Але обличчя таке саме засмагле, запилюжене, усмішка білозуба. І на погонах три зірочки... Здається, таки той.

— Ти що — німий, да? Не розумієш, що тобі кажуть? А що з вухами? Чому такі червоні? І шия... Іванов! — він раптом метнув блискавичний погляд у бік солдата. — Ти що... га?

— Та що ви, товаришу старший лейтенант!

Вуха Іванова стали враз червонішими, мабуть, за мої.

— Як ви могли подумати? Це він кропивою ліз. Шалений якийсь!

— Кропивою, да? — офіцер здивовано звів брови і глянув на мене з відвертою цікавістю. — Інтересно! Так що тобі тут треба, га?

«Нічого-нічого, — подумав я, — перевіряйте, перевіряйте! Ви мене не «підчепите». Я не розколюся, не бійтесь».

І, удаючи з себе дурника, я закліпав очима й сказав:

— Та грибів хотів підшукать... Хіба не можна? Не можна?

Офіцер примружився, пронизуючи мене поглядом, потім повернувся до солдата:

— Іванов, приглянеш за його велосипедом, да...

— Єсть! — козирнув солдат.

— А ти поїдеш зі мною,— наказав мені старший лейтенант і пішов на дорогу до мотоцикла. Я мовчки пішов за ним.

— Сідай! — кивнув він на сидіння позад себе, крутнув ногою стартер, мотоцикл одразу чмихнув, загарчав, і ми з місця так стрімко рвонули вперед, що я ледь не злетів з сидла. Добре, що встиг чіпко вхопитися за офіцерову гімнастюрку.

Ми мчали по вибоїстій, розбитій важкими військовими машинами так званій «генеральській» дорозі. Мене немилосердно підкидало, і півдороги я сливе летів у повітрі, а півдороги тільки їхав. Та я не помічав цього. Навіть навпаки. Це якнайкраще відповідало моєму душевному стану. Бо мене однак підкидало зсередини оте нервово збудження, яке я не знаю, як називається по-науковому, а по-нашому, по-хлопчачому — «мандраж». Хіба я міг, скажіть, бути спокійний, коли їхав на якесь незвичайне, на якесь важливе і секретне завдання, для якого вимагалася мужність, сміливість, може, навіть героїзм. Ясно тепер, що це якесь військове завдання. Секретно-військового значення. Може, десь там у них щось зіпсувалося. І дорослому не пролізти. Пацана треба. Може, накажуть лізти в дуло якоїсь велетенської гармати або в ракету якусь з атомною боеголовкою.

І було мені з одного боку, чесно кажучи, ляч-

но, аж у п'ятах холодно (бо ж я-ак гахне — навіть попелу од мене не зостанеться, поховати нічого буде). А з другого боку підпирала радісна гордість, що саме вибрали мене,— виходить, вважають, що я підходящий кадр для такого діла. І так же хотілося довести, що я такий! І лоскотало біля пупа, як ото перед екзаменом або перед тим, як кавуна на баштані вкрасти. Ох, якби пощастило, щоб усе було гаразд! Це б же було так до речі, так до речі! Павлуша умер би від заздрощів! От тільки розказувати, мабуть, не можна буде. Як так утаємничують, попереджають, як так перевіряють і випробовують... А може, навпаки, прийдуть у школу і на загальних зборах подяку винесуть. А то й подарунок якийсь цінний вручать, фотоапарат, транзистор або що... А можуть і медалью нагородити. Що — не буває хіба, що хлопців нагороджують медалями? Як вони щось таке роблять героїчне? Абсолютно!

Мотоцикл так різко зупинивсь, що я ткнувся носом офіцерові в спину. Ми були на великій галявині перед високою дерев'яною, як ото на шосе при в'їзді в новий район, аркою, прикрашеною вгорі прапорцями. Але на відміну від районної арки перекривав унизу смугастий шлагбаум, як на залізничному переїзді, і стояла будка з вартовим.

— Пропускай! Лазутчика везу,— наказав офіцер вартовому. Той підняв шлагбаум, і ми в'їхали на територію табору.

«Лазутчика везу»,— значить, доведеться таки кудись лізти.

Ми їхали (тепер уже повільно) чистенькою, всипаною білим пісочком доріжкою, обабіч якої стоя-

ли вряд брезентові палатки, точнісінько як у піонерському таборі.

І навіть червоні гасла на диктових транспарантах, що виструнчилися вздовж доріжки, були схожі на піонерські: «Равняйся на отличников боевой и политической подготовки!», «Тяжело в учении — легко в бою!», «Стрелять только на хорошо и отлично!»

«Виходить, солдати — такі ж самі школярі, тільки дорослі, — подумав я. — Невже ж ото люди на все своє життя мусить учитися, думати про оцінки і рівнятися на відмінників? А я так мріяв закінчити школу і назавжди позакидати всі підручники на найвищу вербу, щоб і не бачити їх. Дзуськи! Виходить, тільки й життя, поки без штанів бігаєш і грамоти не знаєш. А як пішов до школи — кінець, гимбель! Запрігся на всеньке життя у двієчники...»

— Клас тактики, — не обертаючись, сказав офіцер. Ми проїздили повз майданчик, де були вкопані ряди довгих лавок, як у літньому кінотеатрі, тільки замість екрана на дереві висіла чорна шкільна дошка.

— Спортплощадка. «Смуга перешкод», да, — знову, не обертаючись, сказав офіцер.

«Спортплощадка» була велика, там і футбольне поле, і волейбольний майданчик, і турнік, і коні, і величезна шибениця з жердиною, канатом, кільцями і похилою драбиною (щоб на руках підніматися). А те, що він назвав «смуга перешкод», то був комплекс різних перешкод: колода, яма з водою, високий паркан, низенька дротяна загорожа, під якою на пузі пролазити, тощо. Це мені сподо-

балосся. Це, мабуть, цікаво. Добре було б спробувати... А втім, може, мені зараз доведеться таку «смугу перешкод» долати, що це — дитячі іграшки?!

— Артилерійський парк, да,— мотоцикл притишив хід біля величезного загону, земля в якому була переорана колесами важких машин, гармат і гусеницями тягачів. Але зараз ні гармат, ні тягачів не було. Тільки в глибині під навісом стояло кілька видовжених, приземкуватих бронемашин і якихось високих грузовиків з будками. Та окремо, під іншим навісом, стояло кілька восьмиколісних машин із скошеними вниз, як у човнів, носами.

— А то що таке?

Я тицьнув рукою в бік отих восьмиколісних машин із скошеними носами.

— Бронетранспортери-амфібії. Для подолання водних рубежів, да, і для висадки десантів. Зрозумів?

— Зрозумів.

Він говорив ламаною, мішаною мовою — половина слів українських, половина російських. Мабуть, йому було важко, але все-таки він намагався говорити по-українському, і це виходило у нього якось симпатично.

І оте своє «да» майже після кожного слова він вимовляв з особливою співучою кавказькою інтонацією, і воно не дратувало, а навпаки, теж було якесь симпатичне.

Ми проїхали трохи далі. Біля довгого дерев'яного барака він сказав:

— А це їдальня.

Перед їдальнею стояла вантажна машина, ззаду до якої було причеплено щось схоже на гармату, націлену дулом у небо. Я вже знав, що це таке. А колись ми з хлопцями не знали і довго сперечалися.

Антончик Мацієвський казав, що то гаубиця, Вася Деркач запевняв, що міномет, а Карафолька доводив, що секретна ракетна зброя останнього зразка. А виявилось, що то похідна кухня.

— Ну що, подобається тут у нас, да? — спитав офіцер.

— Ага,— сказав я.

— Ти в якому класі?

— У сьомому.

— Значить, через чотири роки... Ну, все, поїхали, да...

Він розвернув мотоцикл і дав газ. І за хвилину ми знову були біля арки. Вартовий підняв шлагбаум, і ми рвонули «генеральською» дорогою назад до дота.

«Оце все? — розчаровано дивувався я.— Чи, може, так задумано — спершу просто ознайомлення з територією табору, а потім... Чи, може... чи, може, я їм... не підійшов?»

Мені стало дуже гірко від цієї думки.

Ми під'їхали до дота. Стали. Якийсь час я ще сидів, тримаючись за його гімнастюрку. В мене ще лишалися краплини надії, що це ще не все. Він повернув до мене обличчя і усміхнувся.

— Мені злазити? — тихо спитав я.

— Да, дорогий друже,— сказав він.

Я важко перевалив через сідло ногу й зліз.

Він знову усміхнувся.

— Да, будьмо знайомі — старший лейтенант Пайчадзе, — він простягнув мені руку. — До речі, скажу тобі по секрету, да, у нас у штабі була розмова, щоб узяти шефство над вашою школою, да. Підняти військово-спортивну роботу серед старшокласників. Га? Будемо запрошувати до себе, да, знайомити з матеріальною частиною, з бойовою технікою. Треба готувати з вас хороших воїнів, да. Вірно я кажу, га?

Ні, щось він не те каже... Невже я йому не сподобався, невже не підійшов? Я допитливо глянув на нього довгим поглядом і наважився.

— Ви, може, думаете, що когось кращого знайдете? — я зневажливо хмикнув. — Навряд. Хіба що Павлуша, може... Але...

Він пильно глянув на мене і сказав:

— Думаю, що ти хороший хлопець, да... Але не розумію, про що ти говориш...

Кров кинулася мені в обличчя. Нащо я сказав?! Ет!

— Нічого, це я просто так... Спасибі! До побачення! — Я швидко скочив на Вороного і крутонув педалі.

Відїжджаючи, чув, як Митя Іванов промовив:

— Дивний хлопець, правда!

Пайчадзе щось відповів — я вже не чув.

Тьху! Як паршиво вийшло!

Якщо вони справді нічого не знають про лист, то вони точно думають, що я цілковитий дурень або прищелепуватий.

А якщо... Тоді ще гірше. Виходить, я їм таки не підійшов...

Але чому в листі було сказано про амбразуру,

про інструкції? Для чого? Невже просто так? Навряд.

І, здається, в того офіцера, що передавав мені листа, таки не було вусиків. Я їх запам'ятав би.

Тоді, може, і Пайчадзе, і Іванов просто не в курсі справи? Коли проводиться секретна операція, про неї знає дуже обмежена кількість людей, навіть серед своїх. Це закон. Слава богу, кінофільмів таких я надивився, та й книжок прочитав — будь здоров!

Тоді треба почекати, може, ці тактичні навчання скоро закінчатся і пост знімуть. Я виїхав на узлісся і звернув у посадку, молоденький сосняк. Поклав Вороного на землю під сосонками, а сам приліг на теплий і м'якенький, як перина, сивий лишайник.

Звідси добре було видно і дерев'яну вишку, що стриміла над лісом, і дорогу. На вишці майорів червоний прапор. Я вирішив ждати. Ждати, може, цей прапор скоро спустять, і тоді можна буде підійти до амбразури. Не міг же я спокійно їхати додому, навіть не довідавшись, що там таке в тій інструкції.

Але як я не люблю чекати, коли б ви знали! Найбільша для мене мука — це стояти в черзі. Краще вже дві години вчити уроки, ніж півгодини стояти в черзі.

Ох, як я не люблю чекати! Але що вдієш.

Розділ XVI

*Павлуша. Невже?.. Я не хочу, щоб він мене бачив.
Невідомий у вчительчиному саду. Хто це?*

Почало сутеніти. Потягло вечірньою прохолодою. Я лежав і думав, як було б здорово, якби оце зараз поруч зі мною лежав Павлуша. Нічого мені не було б страшно, ніякі випробування. І чекати я міг би хоч цілу ніч. І нащо ми посварилися? Нащо ота поганська Гребенючка нас розлучила? Чого це в неї така крива вдача? Ненавиджу її! Ненавиджу! З якою радістю я б їй зараз уклеїв, збив би на кислицю! Та хіба б це допомогло...

Від села по дорозі хтось їхав велосипедом.

Я спершу думав, що у Дідівщину. Але велосипедист минув поворот на Дідівщину і почав наближатися «глеканкою» до лісу. Хто ж це? Невже не бачить, що на башті прапор? Не пропустять же...

Він їхав швидко й з кожною миттю все наближався. Уже можна розгледіти, як надимається од вітру сорочка на спині. Я нагострив око і раптом відчув, як мене підкинуло, і я став на чотири.

То був Павлуша.

Він щосили накручував педалі — поспішав. І обличчя в нього — серйозне й заклопотане. І не було з ним ні дикточки, ні фарб. Отже, не малювати він їхав. Та й хто б це поночі їхав у ліс малювати?

І зненацька раптовий здогад крижаною хвилиною огорнув моє серце: то його викликали замість мене. Бо я не підійшов. Не сподобався. Щось не те, не так зробив. І вони вирішили, що я не впораюсь,

вирішили доручити іншому. А хто ж у нас серед хлопців підходящий? Авжеж, Павлуша. Не Карафолька ж, не Антончик Мацієвський, не Вася Деркач і навіть не Коля Кагарлицький. Та я й сам Павлушу назвав старшому лейтенантові.

Цей раптовий здогад паралізував мене, зробив моє тіло м'явим, ватяним і безсилим. Я не міг ворухнутися. Розчепірівшись, як теля на льоду, я тільки стояв навкарачках з роззявленим ротом і дивився услід Павлуші, поки він не зник у лісі.

І хоч ніхто мене не бачив, це були хвилини найбільшого в моєму житті сорому і ганьби. Якби мені привселюдно плюнули в очі, було б легше, ніж оце зараз.

Я уявив собі, як повернеться Павлуша після успішного виконання небезпечного секретного і важливого завдання, як нагородять його медаллю, цінним подарунком або навіть просто Грамотою, і він, зашарівшись, скромно, як дівчинка, опустить очі, ніби він ніякий не герой (він це уміє!). А Гребенючка підійде і при всіх його поцілує, а Галина Сидорівна його обніме і, може, теж поцілує, а на мене ніхто й не подивиться, наче я вмер і мене зовсім нема на світі. Я все це собі уявив, і мені стало так гірко, ніби я полину наївся. І мені захотілося, щоб зараз розчахнулась земля і поглинула мене назавжди, щоб прилетів з полігону, отам, де гупало, якийсь випадковий снаряд і розірвав мене на атоми.

Але снаряд не летів, і земля не розчахувалася.

Тільки ставало дедалі темніше — надходив вечір.

За кілька метрів уже нічого не видно. Десь близько протріскотів мотоцикл, і не розбереш — чи то в бік села, чи то в бік лісу...

Може, це старший лейтенант Пайчадзе повіз Павлушу виконувати секретне військове завдання?

Невгамовний неспокій опанував мене. Мене шалено смикало і штовхало гайнути туди, до дота, і глянути, що ж там робиться.

Але залишки гордості й благородства, що жменькою маку ледь торохтіли на самому денці спустошеної горем душі моєї, не пустили.

Чого ж це я лізтиму, заважатиму, як мене відхилили? Хай собі займаються своєю важливою справою, хай! І бракувало ще, щоб Павлуша побачив мене отут нещасненького, відкинутого, як не потріб, жалюгідного.

Ця думка підхопила мене з землі, вмить посадила на Вороного і чимдуж погнала у село. Ні, цього я б не пережив! Якби таке сталося — то хоч у прірву сторч головою.

Я навіть не поїхав вулицями, а звернув на стежку, що гадючилася поза городами та садками. Щоб і не бачив ніхто, що я з лісу їду. Не було мене там, не було! І листа не було! Нічого не було! Доведіть тепер! Доведіть! Я тільки сміятимуся. Нічого я не знаю! Ніяких Г. П. Г. Яка таємниця?! Які троє невідомих?! Три «ха-ха»! Шалено регочу!

Я проїздив стежкою поза садком нашої вчительки Галини Сидорівни і раптом помітив, що якийсь чолові'яга, пригнувшись, прокрадається у сутінках між деревами. Вгледівши мене, він враз присів, потім спритно шугонув у кущі й причаївся, ховаючись.

Тю! Хто ж то такий? Галина Сидорівна живе удвох з мамою, чоловіків у них в хаті нема. Хтось лихий! Злодій абощо. Добра людина не стала б ховатися.

Я натиснув на педалі. Через дві хати стежка виводила на вулицю. І за якусь хвилину я вже скочив з Вороного біля воріт Галини Сидорівни.

— Галино Сидорівно! Галино Сидорівно! — голосно загукав я, прочинивши хвіртку.

— Що? Хто? Хто це? — почувся збентежений голос учительки. — А, це ти... — мовила вона, вигулькнувши з-за хати. — Що таке? Що сталося?

— До вас зараз дядько Петро і дядько Микола прийдуть! — загукав я, щоб чути було там, у саду, і прошепотів: — Це я спеціально. У вас у саду злодій ховається.

— Та ти що?

— Тс! Точно! Сам тільки що бачив. Я сусідів гукну, а ви...

— Та ні, то тобі, мабуть, здалося.

— Клянусь. Я стежкою поза садом їхав, а він крадеться, а тоді як шугоне в кущі...

— Що ти кажеш! У нас же й красти нічого.

— І високий такий, метрів два.

— Ти диви! Ану ходім глянемо.

— То, може, все-таки гукнути когось? Бо здоровий, як віл. Самі не впораємося.

— Та ну! Як-небудь! Сокиру візьмемо, серпа. Стривай, я зараз, — вона заскочила в сіни і за мить винесла звідти серп, сокиру і електричний ліхтарик.

— Якби я щоразу до сусідів зверталась, їм би спокою не було. Я сама себе звикла відстоювати. Ходімо!

Вона дала мені серпа, сама взяла сокиру, за-
світила ліхтарика і сміливо рушила вперед. Вона
була відчайдушна й рішуча, наша Галина Сидо-
рівна. І я мимохіть замилювався нею.

— Ану, хто тут лазить по чужих садках?! —
дзвінко промовила вона, круглою плямкою світла
обмацуючи дерева.

— Отам у кущах,— відказав я.

Промінь висвітлив кущі. Там не було нікого.

Ми пройшли весь садок. Але нічого не побачи-
ли. Видно, той чоловіча, почувши моє «до вас
дядько Петро і дядько Микола», одразу дременув.

— От бачиш — нема,— весело сказала Галина
Сидорівна.— Це тобі здалося. Мені в темряві теж
завжди здається, що у саду хтось стоїть за дере-
вом.

— Та бачив, ну, слово честі, бачив! — Мені бу-
ло досадно, що вчителька не вірить.

— Ну, може, може,— заспокоїла вона мене.—
Виходить, утік. Мабуть, хтось проходив та яблуч-
ка захотілося... Добре, що матері нема, пішла до
тітки. Перелякалася б до смерті. Ну, спасибі тобі,
захиснику мій.

Вона скуйовдила мені волосся і ніжно провела
рукою по щоці. Від її руки війнуло звабливими
тонкими пахощами якихось парфумів. І було при-
ємно відчувати дотик її руки і чогось соромно від
цієї приємності.

— Слухай, а як там Павлуша? Ви вже поми-
рилися?

Вся приємність одразу зникла.

— Не знаю,— буркнув я.— Ну, я піду. До по-
бачення.

— До побачення. Шкода. Так добре ви дружили...

Я нічого не відказав. Мовчки вийшов з двору, сів на велосипед і поїхав.

І так мені було темно на душі, темніше за глуху ніч.

Павлуша, може, в цей час уже виконав важливе секретне завдання, і генерал або полковник потискує йому руку, виносячи подяку від командування. А я... Навіть Галина Сидорівна не повірила мені, що я бачив того чолов'ягу в її саду, виріши-

ла, що мені привиділося, і дякувала просто так, для годиться, із ввічливості. Я ж бачив. І по голосу чув. Голос у неї був якийсь не такий, якийсь роблений, наче вона жартувала з мене... Ну і хай! Хай її обкрадають, раз так.

І така мене байдужість охопила до всього на світі, що репни зараз земля, як стиглий кавун, і розлетися на шмаття — я б і оком не моргнув.

Розділ XVII

Мене викликають до телефону. «Розслідування футбольної баталії». Нове Гребенюччине плаття. Зіпсований настрій

На другий день ранком я заснав, бо звечора дуже довго крутився, не міг заснути — стільки ж переживань на мене навалилося.

Прокинувся я від того, що мене торсав за плече дід:

— Вставай, діячу! Царство боже проспиш. Через тебе Радянська влада керувати не може.

Коли тебе будять, то завжди саме в цю мить страшенно хочеться спати. Я дригнув ногою, накинув ковдру на голову і пробубонів сонно:

— Не займайте, діду! Я сплю... Я спати хочу...

Але дідова рука безжально стягла з мене ковдру:

— Вставай! Ну! Кажу ж, до телефону тебе у сільраду кличуть. Швиденько, ну!

Я вмить підхопився й сів на ліжку, кліпаючи очима:

— Га? Що? Хто?

— Та хто ж його зна! Чоловік якийсь. Із Дідівщини дзвонить. Бач, знадобився ти йому з самого ранку. Може, вже щось накоїв, га? Біжи мерщій, бо сільрадівський телефон займаєш.

Я вскочив у штани й вилетів на вулицю.

Ви, мабуть, не раз бачили, як у кіно в комічних місцях швидко бігають (так звана «прискорена зйомка»). Так от, у такому темпі я пролопотів вулицею від нашої хати до сільради (метрів триста). Буквально за лічені секунди.

Влетів у сільраду і зопалу пробіг повз телефон аж у другу кімнату.

— Стій! Куди ти? — весело загукав до мене секретар сільради Спиридон Халабуда. — Поганяй назад! Отут-о!

Я обома руками схопив трубку, притиснув до вуха і гукнув щосили:

— Алло!

— Драстуй! — почув я у трубці басовитий чоловічий голос. — Слухай уважно! Якщо питатимуть, хто дзвонив, скажеш — інспектор райвно Федорищенко. Просив під'їхати у Дідівщину. Він розслідує справу про бійку на стадіоні тридцятого червня. Хоче уточнити деякі факти. Чому з тобою? Бо знає і поважає твою маму-депутата і вважає, що син такої матері скаже все чесно і об'єктивно. Зрозумів? Запам'ятав? Федорищенко. Інспектор району.

— Ага. Ясно. Ясно, товаришу Федорищенко, — сказав я, зиркнувши на Халабуду, який аж рота від цікавості роззявив, дивлячись на мене. Такого й справді не було, щоб у сільраду до телефону викликали учня, пацана.

— Тепер слухай,— вів далі басовитий голос (він говорив повільно, чітко вимовляючи кожне слово).— Вчора ти не зміг дістати інструкцію. Ми це знаємо. Але не переживай. У цьому не твоя вина, а наша. У зв'язку з обставинами операція на один-два дні відкладається. Слідкуй за щоглою біля школи. Коли на щоглі з'явиться білий прапорець, у той день о дев'ятнадцятій нуль-нуль підеш до амбразури за інструкцією. Ясно?

— Ясно! Ясно! — тепла хвиля радості прокотилася по всьому моему тілу і хлюпнула-залоскотала під горлом. Значить, не відхилили, не забракували мене, а просто щось перешкодило! І так мені не хотілось вішати зараз трубку, так хотілося ще поговорити, спитати щось.

— Слухайте! — І голос у мене зірвався.— Слухайте, а... а...— я не знав, що сказати,— а... а... а як вас по батькові?

— Тю! — він затнувся і раптом розсміявся.— От! Я й сам не знаю, як ім'я та по батькові того Федорищенка, да. А нащо тобі? Обійдеться й так.

Я розгубився. Халабуда не спускав з мене очей і прислухався до кожного слова. Я зрозумів, що впоров дурницю. Треба було виплутуватися.

— Ага, спасибі, тепер знатиму — сказав я, удаючи перед Халабудою, ніби дістав відповідь на своє запитання.

Той, на тому кінці дроту, все зрозумів.

— Молодець,— сказав він.— Ну, добре. Тоді все. А у Дідівщину таки з'їздь на півгодинки, щоб не викликати підозри. Ну, бувай здоров!

— Ага, зараз поїду. До побачення,— я поклав

трубку. В голові у мене якось дивно гуло й дзвеніло.

— Що за Федорищенко? — одразу спитав Халабуда.

— Інспектор райвно. Просив приїхати у Дідівщину. Він розслідує справу про бійку на стадіоні тридцятого червня. Хоче уточнити деякі факти.

— А-а... я його, здається, знаю, — поважно прогугнявив Халабуда. — Точно. Знаю. Федорищенко. Знаю...

Спиридон Халабуда любив похизуватися своїм особистим знайомством з керівними працівниками району. І хоч з виразу Халабудиного обличчя було видно, що Федорищенка він таки не знає, я стривожився — а що, як він десь чув його ім'я та по батькові і зараз мене спитає. І я, удавши, ніби мені треба поспішати, швиденько попрощавсь і побіг.

Дідові я сказав слово в слово те, що й Халабуді, і, не поснідавши навіть, а випивши тільки склянку молока, сів на велосипед і поїхав.

Виїжджаючи, я скося зазирнув через тин до Павлуші. Він сидів на землі серед двору, похмурий і злий, перед велосипедом, що стояв догори колесами, і крутив рукою педаль. Заднє колесо раз у раз чиркало об раму. «Восьмьорка!»

«Мабуть, вони перевірили його вчора і переконалися, що він не кращий за мене, — подумав я. — І вирішили повернутися до моєї кандидатури».

Мені стало жаль Павлушу. Але що ж я міг зробити? А може, він взагалі не туди їхав... А куди? Хто його зна. Може, просто катався...

Коли я не можу знайти відповідь на якесь за-

питання, просто відкидаю його і починаю думати про щось інше. Такий уже в мене характер.

А густий голос у того дядька по телефону. По голосу не менше як полковник. А може, й генерал. І говорить так розважливо, солідно. І поінформованість цілковита. Все продумано. Інспектор райвно. Бійка на стадіоні.

Я виїхав на околицю і саме проїздив стадіон. То, власне кажучи, був не зовсім стадіон, а просто шмат поля, ворота з двох боків (без сітки, звичайно). І по боках в один ряд вкопані криві, кострубаті лавиці.

На всьому полі, а особливо біля воріт, трава була геть вибита, витолочена, і під час гри здійснювалася іноді така курява, що не було видно м'яча.

Тридцятого червня цього року тут відбулася товариська зустріч з футболу між командами класу «Г» — васюківською «Ракетою» і дідівщинським «Космосом». Команди були шкільні, грали старшокласники. В нас на воротах стояв Бардадим, центром форвардом був Вовка Маруня, наш васюківський Бишовець, який, хоч учився тільки у восьмому класі і тілом був щуплявий, але обводив здорованів-десятикласників, «як мальчиків» (за висловом діда Салимона).

Матч проходив у запеклій боротьбі. За п'ятнадцять хвилин до кінця рахунок був двадцять три—вісімнадцять на користь дідівщинського «Космосу». Стадіон шаленів. Болільники галасували, як бики на ревищі. Серед наших особливо завзятушими були дід Салимон і баба Маруся, наша шкільна прибиральниця. Дід Салимон не змовкав ні на хвилину, підбурюючи гравців на активні дії.

— Вовко, давай, давай, давай! Ванько, пасуй Грицькові! Головою, головою! А, щоб ти луснув! Чого ж ти оддав м'яча, недотепо. Бий, Вовко, бий!..

А баба Маруся весь час стиха бубоніла:

— Господи милосердний! Боже праведний! Зроби так, щоб наші забили гола! Господи милосердний! Боже праведний! Зроби так, щоб наші забили гола!

І коли наші таки забивали гола, вона вигукувала тонким голосом:

— Штука!

І хрестилася.

За п'ятнадцять хвилин до кінця Вовка Маруня прорвався з м'ячем до воріт і вже був би вклеїв у дев'ятку, але захисник «Космосу», здоровий бугай Роман Гепа (двоюрідний брат того Гепи, що пішов учитися на попа), підчепив його ногою, і Вовка заорав носом. І суддя, дідівщинський кіномеханік Яшка Бриль, замість того, щоб призначити одинадцятиметровий, пенальті, призначив кутовий. Мовляв, Гепа діяв правильно, тільки вибив на кутовий, а Маруня, мовляв, сам упав.

Що тут зчинилося! Наші болільники так несамовито загорлали, засвистіли, заверещали, наче прийшов кінець світу.

— Суддю на мило! Суддю на мило! — кричав, аж лопався, дід Салимон.

— Пенальті! Пенальті, побий тебе вража сила! — верещала баба Маруся.

Але суддя не звернув на той рейвах аніякісінької уваги. Такий уже футбольний закон — на полі суддя повновладний господар. Після гри можете опротестовувати його дії скільки хочете, а під час гри його слово святе.

Зціпивши зуби, Вовка Маруня подав кутовий і від знервування невдало — м'яч полетів в аут.

Проте за хвилину м'яч знову попав до Маруні, і він знову прорвався до воріт. Але Гепа, бачачи, що суддя крізь пальці дивиться на його порушення, тепер уже навмисне перечепив Маруню, і той знову заорав носом. І тут Маруня не стерпів (він був дуже гарячий), підхопився і, незважаючи на те, що ледь сягав Гепі до підборіддя, заліпив йому по пиці. Гепа хвицьнув ногою, і Маруня кубцем покотився по землі. Тоді до Гепи підскочив наш лівий край Юрко Загубенко і врізав його під дихало. І почалося...

Поки глядачі опам'ятались і кинулися розбороняти, наша «Ракета» встигла збити дідівщинський «Космос», що називається, на кислицю. Один наш Бардадим міг дуже просто відлупцювати принаймні п'ятьох їхніх форвардів. А двадцять три пропущених голи ще подесятерили Бардадимові сили.

Ледве розтягли.

— Оце так товариська зустріч,— сказав дід Салимон.— Другу таку товариську зустріч доведеться, мабуть, проводити просто на кладовищі.

— Це ще, панімаєте, нічого,— сказав Павлушин тато.— Це ще, панімаєте, дрібниці. А от між Сальвадором і Гондурасом через футбольний матч справжня війна була виникла. Стотисячні, панімаєте, армії між собою билися. Артилерія, літаки, танки... Оце, панімаєте, болілки...

Особисто я був задоволений, що Бардадим устиг заодно надавати потиличників і судді. Щоб знав, свиня, як підсуджувати своїм,

Отакий-то був матч тридцятого червня.

Чесно кажучи, було що розслідувати.

Я заїхав у Дідівщину і звернув прямо до сільмагу. Купив у сільмазі льодяників фігурних на паличках, покрутився трохи і рушив назад. Настрій у мене був прекрасний. Незважаючи навіть на те, що погода була погана, збиралося на дощ.

На вищі над лісом майорів червоний прапор. Значить, навчання ще тривають.

Підїхавши до села, я знов-таки, як і вчора, звернув на стежку, що вела поза городами повз садок Галини Сидорівни. Мені кортіло глянути, що

воно там таке — чи нема якихось слідів учорашнього чоловічи. А може, він ще потім уночі приходив?

Коло вчительчиного садка я зліз з велосипеда, поклав його на землю і крадькома, як справжній детектив, пішов, роздивляючись на всі боки. Стежку у двох місцях перетинали сліди здоровенських, не менше як сорок п'ятий номер, чобіт. Вони чітко відбилися на вогкій землі. Одні сліди були повернуті носками до саду, другі — навпаки, до поля. Це він ішов, це він повертався.

Біля кущів малини, де він ховався, трава була прим'ята і лежав мокрий недокуроч сигарети з фільтром. Я підняв. Сигарету було дуже мало надкурено і загашено об землю. Марка — «Столичні».

Шерлокові Холмсу або майорові Проніну одного цього недокурка і цих слідів було б досить, щоб знати все. Але я не був ні Шерлоком Холмсом, ні майором Проніним. Я міг сказати лише те, що чоловіча — курець (раз недокуроч!) і що в нього великі ноги (бо це було видно з слідів). Більше я не міг сказати нічого. Хіба тільки, що сигарети він купляв не в нашому сільмазі, бо в нашому «Столичних» не було. Може, в дідівщинському, там є, я тільки що бачив.

Але для з'ясування особи незнайомця цього було малувато.

Що ж він усе-таки тут робив? Чому ховався? Невже хотів пограбувати вчительку, а я його сполошив? Не схожий він був ні на кого з наших, зовсім не знайомий якийсь...

— Тільки ж гляди все-таки Ганю, обережні-

ше,— почув я біля хати голос Галини Сидорівни.

— Ой, що ви, Галино Сидорівно, що ви!..— пискляво засокоріло у відповідь. То був голос Гребенючки.

А бодай би ти луснула! Ще треба, щоб ти мене тут побачила.

Пригнувшись, чкурнув я на стежку, до велосипеда. Загнуздав Вороного і — алюр три хрести!

От же ж тая Гребенючка! Не люблю я людей, котрі до вчителів піддобрюються, лізуть із своєю любов'ю: «Галино Сидорівно, я вам те! Галино Сидорівно, я вам се! Галино Сидорівно, дороженька! Галино Сидорівно, золотенька! Галино Сидорівно, любесенька! Ах! Ох! Ах!» Противно!

Краще вже двійки одержувати, ніж підлизуватись.

Я виїхав на вулицю і побачив у спину Гребенючку, що йшла од воріт Галини Сидорівни, у нарядному білому платтячку з синіми цятками. Вона не йшла, а виступала навшпиньочках, як той дресирований собачка у цирку, дрібненько перебираючи ногами. Мабуть, думала, що вона дуже гарна й тендітна.

Раптом я згадав Павлушу, як він сидів сьогодні на землі коло велосипеда, похмурий, темний, як осіння ніч. І лють на Гребенючку охопила мене. Це вона винна в усьому, відьма кирпата! Вона, вона! Це через неї ми ворогами стали!

Посеред вулиці розпросторилась здоровеннечка баюра. Гребенючка якраз минала її, тулячись до тину, обережненько, щоб не забруднити плаття, ступаючи по краю баюри

Назад вона не оберталася, мене не бачила.

Ех, розігнався я та прямісінько через ту баюру — ш-шуррр! Бри-иззь! Цілі гейзери бруднючої води й грязюки линули на Гребенючку, і біле чепурненьке платтячко вмить перетворилося на брудну ганчірку, та й уся вона стала схожа на опудало городне.

— Ой! — тільки встигла зойкнути вона, відсахнувшись.

А я пришпорив свого Вороного і, не озираючись, помчав далі. У душі моїй булькала й клекотіла радість помсти.

Ото щоб знала, щоб не розлучала друзів, не робила з них ворогів, кропива жалюча!

Я різко звернув праворуч, на нашу вулицю. Ще здалеку побачив, що Павлуша все ще сидить на землі коло свого велосипеда і крутить ключем якісь гайки.

І раптом я подумав, що зараз же Гребенючка пройде нашою вулицею. Щоб потрапити до себе додому (а куди ж вона піде в такому вигляді!), вона обов'язково повинна пройти нашою вулицею повз наші з Павлушею хати. І Павлуша її зараз побачить і...

Я натиснув на педалі і проскочив до себе у двір. Павлуша навіть голови не підняв.

Прихилив я Вороного до воріт і причаївся за тином. Ану-ну! Зараз Павлуша побачить свою красуню. Хе-хе! Це навіть добре. Може, хоч тепер розчовпає нарешті, яка вона поганюча.

Секунди чекання тяглися так довго, що я вже подумав, чи не повернулася вона назад до Галини Сидорівни скаржитися на мене і вимагати покарання. А дзуськи! Спробуй доведи! Хто бачив? Ні-

чого не знаю. Сама забрьохалась, як льоха, а потім на когось звертає.

Я дивився крізь тин на Павлушу. Вулиці я не бачив і тому не помітив, як вона ішла. Та враз Павлуша так рвучко підхопився, що велосипед упав на землю.

— О Ганю, що таке? Де це ти? Хто це тебе так? — вигукнув він здивовано.

У мене серце забилося швидше.

Ну, зараз почнеться! Зараз вона понавішує на мене чортів, будь здоров. Тільки держись! Ну і хай! Хай докаже! Хто бачив? Нічого не знаю. Сама забрьохалась, як льоха, а потім...

— Та сама винна,— весело заджерготіла Гребенючка.— Грузовик їхав, а я просто під колеса підлізла, розтелепа. От розмалював, правда? Хи-хи-хи!

— То біжи додому швидше! От іще! — гукнув Павлуша з щирим співчуттям і досадою.

А я тільки рота роззявив...

Тю! Чого це вона?.. Подумаєш, яка благородна!.. І стало мені якось кепсько, наче то не вона, а я весь у багнюці з голови до п'ят.

Гребенючка давно побігла додому, Павлуша повернувся до велосипеда, а я все ще стояв, скоцюрбившись біля тині, і не міг зрушити з місця.

Почав накрапати дощ.

Павлуша потяг велосипеда в хату.

Пішов у хату і я... Настрій у мене був зіпсований вкрай.

...Дощ лив цілісінький день. А надвечір знявся вітер. Він, як з відра, хлюпав у вікна важкі пригорщі зливи — аж дзвеніли шибки. І шалено зави-

вав у димарі. У таку погоду добре лежати десь у затишку й читати цікаву пригодницьку книжку. Я потягнув у батька «Замах на бродягу» Жоржа Сіменона (він мені не давав, бо вважав, що не дитяча) і, вкрившись з головою, лишивши тільки вузьеньку щілину, щоб падало світло, поринув у захоплюючий світ комісара Мегре, світ загадкових убивств, страшних злочинів і таємниць.

Розділ XVIII

Стихійне лихо. Я приймаю рішення

Я прокинувся раптово вночі, хоч ніхто мене не будив, і одразу відчув тривогу. В хаті горіло світло і чулися приглушені, стурбовані голоси. Хоч і не видно було, але відчувалась якась метушня, якийсь нервовий рух. Так було, коли в тата зненацька серед ночі стався приступ апендициту і його відправляли в лікарню на операцію. Тоді мене теж ніхто не будив, я прокинувся сам. От і зараз. Я миттю підхопивсь і стривожено спитав:

— Що? Що таке?

Серед хати стояли одягнені, в плащах, батько, мати і дід. У діда в руках було весло.

Мати повернулася до мене.

— Спи, синку, спи!

— Що сталося? — знову спитав я.

— Річка від дощів піднялася, з берегів виїшла. Греблю біля млина прорвало. Село внизу заливає,— мовив дід.

— А ти спи, спи, синку,— повторила мати.

Я скочив з ліжка. Еге, спи! Там людей заливає, а я — спи!

— Я з вами! Я піду!

— Та ти що?! Он Яришка прокинеться, боїтиметься, як нікого не буде. Лягай, спи зараз же! Це тобі не іграшки! — підвищила голос мати.

Але я вже одягався. Мене була нервова лихоманка, і я довго не міг утратити ногою в холоші. Зуби вибивали шалений рок-ен-рол. Спи! Може, я все життя цієї ночі ждав, щоб щось геройське вчинити! А тут — спи! Ні! Піду!

— Хай іде. Щось допоможе. Здоровий уже хлопець, — сказав дід.

— Справді, хай! — підтримав його тато.

Світло враз блимнуло і погасло.

— Зірвало! А може, й стовпа звалило, — сказав у темряві тато.

Дід чиркнув сірника, запалив газову лампу, що стояла на припічку.

— Вдягни оно татового ватника і чоботи взуй, — сказала мені мати.

— Ліхтарика свого візьми, — підказав тато.

— Лампу не будемо гасити. Хай! Бо як Яришка прокинеться... От краще б ти не йшов усе-таки. У мене б душа спокійніша була, — мати зітхнула.

— Та що ви, їй-богу, мамо, з тою Яришкою! Здоровуща вже дівка, у школу пішла, а ви...

— Пішли, пішли, годі вже вам, — втрутився дід.

Ми вийшли з хати у мокру, негожу, вітряну темряву. Гнаний вітром дощ періщив просто в обличчя.

— Головне, що човни, мабуть, позносило, потопило,— ледве почув я голос діда, який ішов поруч. Я хотів сказати, що плоскодонку нашу, може, й не знесло, бо вона на горбку лежить догори дном, але вітер затулив мені рота, і я тільки хавкнув.

То тут, то там, наче світлячки, блимали вогники, звідусіль з ліхтарями поспішали люди.

Ще здалеку крізь шум зливи було чути тривожний гомін, зойки та крики. Чим ближче ми підходили до вулиці Гагаріна, що вела в берег, тим виразніший і гучніший ставав той гомін. Уже можна було вчути хурчання мотора, цюкіт сокир і розпачливі відчайдушні жіночі крики: «Ой лишенько! Ой пробі! Ой рятуйте!» Тужно ревла худоба, верещали свині, вили собаки.

Все це було чути вже зовсім близько, поряд, але як я не напружував зір, крізь дощ і темряву нічого не міг розгледіти.

Аж ось попереду спалахнули два світлих ока — фари.

І перше, що я побачив у світлі фар,— це тин і воду. Вода хвилюю накочувалась і розбивалася об тин, а він хитавсь і хилився. Потім біля тину з'явилася постать по пояс у воді, з телевизором на голові. У світлі фар мокрий од дощу екран виблискував величезним страшним оком — лупатим і більмуватим.

Фари були тракторні — у провулку натужно хурчав колісний трактор «Беларусь». Здоровенцькі задні колеса буксували, розбризкуючи багнюку.

— Давай, давай, ну! — кричав хтось позад трактора: там світилися ще фари машин.

Кілька дядьків посеред вулиці цюкали сокирами — нашвидку збивали з колод плота.

Дід, батько і мати одразу кинулися до діла, дід помагати робить плота, батько до трактора, а мати просто у воду, до найближчої хати — виносити добро.

— Побудь поки що тут! — гукнула вона мені на ходу. І я не встиг опам'ятатись, як лишився сам.

З темряви раз у раз, наче водяники, вигулькували з води люди, тягнучи на собі різний домашній скарб. Он провели корову, що вже не ревля, тільки стогнала. Он бабуся, спотикаючись, тягне по воді за собою, наче човна, цинкові ночви з вузлами й подушками. І, плачучи, весь час примовляє:

— Ой що ж це робиться! Ой господи! Ой за що ж це така кара! Ой пропало все, пропало! Ой боже ж мій, боже!

— Найгірше внизу, в березі, — сказав хтось у темряві. — Гребенюків, Мазниченків, Пашків затопило зовсім. А стару Деркачку — так по самісіньку стріху. І дістатися ніяк. Човни потопило. Ще й трактор, бач, застряв — колоди для плотів підвезти не можна...

— Це щось у природі таке, їй-богу, коїться. Самі стихійні лиха в усьому світі: урагани, землетруси, повені, смерчі. То в Америці, то в Японії, то в Голландії... Та й у нас... То у Закарпатті, а то на Кубані... Тепер оце в нас...

Заскрипіли колеса, захропли коні — люди під'їздили возами.

— Кладіть осюди! Давайте! Телевізора отут поставте, на сіно!

Я кинувся помагати вантажити на вози речі потерпілих.

З темряви почувся голос Івана Івановича Шапки, голови колгоспу:

— Везіть до школи! Займайте школу, і клуб, і правління! Там усе одчинено!

А трактор усе хурчав і хурчав, аж звискував, та не міг зрушити з місця.

Мій тато командував там, вигукуючи:

— Переключай на першу! Ліворуч верни, ліворуч! Давай задню! Тепер вперед!

То було кляте місце. Там завжди калюжа і болото навіть у найсухішу погоду. І завжди застрявали машини. А тепер від дощу воно зовсім розкисло і просто засмоктувало, як драговина.

Зненацька здалеку, з берега, долинув відчайдушний пронизливий жіночий крик:

— Рятуйте! Рятуйте! Ой!

Люди безпорадно заметушилися. Хтось із дядьків кинувся просто в воду. Йому загукали:

— Куди ти? Що ти там допоможеш? Зараз плота кінчимо.

Але він уже зник у темряві.

Тоді сердито закричали до тракториста:

— Що ти засів, панімаєш! Там люди гинуть, а ти!.. Трактором не можеш проїхати, герой!

Кричали, щоб зігнати своє безсилля.

Тракторист хрипло відлайнувся:

— Що — трактором! Що — трактором! Тут танком не пройдеш, не те що трактором! Розумники!

«Танком...» І раптом в уяві моїй виник військовий табір, артилерійський двір, дивовижні незграб-

ні машини із скошеними, як у човнів, носами... «Бронетранспортери-амфібії, да... Для подолання водних рубежів... для десантів, да...»

Я вмить згадав, що читав десь, як воїни допомагали людям під час стихійних лих...

І раптова думка пронизала мене.

— Іване Івановичу! Іване Івановичу! — загукав я в темряву. Але голова не відгукувався. Тоді я кинувся до тата:

— Тату! Тату!

Він, забрюханий з ніг до голови, пхав трактора. З-під колеса, що буксувало, просто на нього летіла грязюка.

— Одійди! Одійди, ну! — крекчучи від натуги, роздратовано прохрипів він.

Ех! Та що там питати, казати! Не можна гаяти ні хвилини. Самому треба рвонутися туди.

І, не роздумуючи більше, я кинувся додому. Захекавшись вбіг у сіни, скопив велосипед, прихилив динамку до шини, щоб світила фара, і скочив у сідло.

Їхати було, ой, як важко! Колеса в'язли у грязюці, буксували на глині. Доводилося раз у раз злазити і пхати велосипеда поруч себе. Добре, що то не трактор. Коли вибрався з села на битую польову дорогу, колесам стало трохи легше. Колесам, та не мені. Бо тут шугав дужий вітер, який збивав, просто клав на землю. Двічі я не міг втриматись і валився набік, на ногу, і якийсь час стрибав на ній, не можучи вирівнятись. А раз просто впав у болото. Але поспішав із останніх сил. І з тривогою вглядався уперед, у темне громаддя лісу, що наближалось. Шукав очима вишку, де прапор, і

не міг знайти. І думав з острахом: «А що, як навчання ще не закінчилися і в таборі нема людей? Що робити? А навіть як є, чи послухають, чи повірять вони мені, пацану?»

Було б, мабуть, розшукати голову або хоч когось з дорослих намовити. Так ні ж! Вилетів кулею і помчав. Не подумавши навіть. Як скажений!

І вже каявся я, і картав себе. Та вертатися в село було б безглуздя. Люди гинуть. Кожна хвилина дорога.

Аж ось і посадка. Я вїхав на «глеканку». Вітер одразу відпустив мене. Він пішов верхом, з шаленим свистом чешучи настовбурчені чуби струнких сосонок. Але тепер увесь час мені доводилося пильнувати, щоб не наскочити на пеньки. Бо як наскочиш та зробиш «восьмьорку» — тоді все. І, вшнипившись у «глеканку», так я й не вгледів, чи є прапор на вищі, чи нема.

Десь тут уже дот на узвишші, за дубами, невидимий у темряві: я виїхав на «генеральську» дорогу. І як про щось далеке і примарне, подумав про ті інструкції, що лежать там у розколині над амбразурою. Та цю думку враз витіснив спогад про відчайдушний пронизливий крик: «Рятуйте!», що й зараз дзвенів у мене в ушах. І я ще дужче натиснув на педалі.

Хто був у лісі вночі у негоду, коли гуде, завиває скаженим вовком у кронах вітер, коли стогнуть людським голосом дерева, коли десь щось гухкає, свистить, тріщить, ламається, падає, перекидається, реве, лютує і шаленіє — той знає, що то таке. То страшно.

Але, присягаюсь вам, я не відчував того страху. Десь із глибини спливла навіть думка: «Чому мені не страшно?» Та я одразу забув про це думати. Я був весь якось націлений уперед і тільки вперед. Я думав тільки про те, щоб їхати швидше, швидше, швидше... Я думав тільки про свої ноги, що крутили педалі і вже страшенно боліли від напруження, і про дорогу, про оті нескінченні корчі, ямки, горбочки — щоб не наскочити, не натрапити, обминути...

Розділ XIX

Полковник Соболев. Знову старший лейтенант Пайчадзе

Коли я раптом вискочив нарешті на галявину до тої арки і шлагбаума, освітленого ліхтарем, то якось не одразу втямив, що вже приїхав.

Вартовий помітив мене і гукнув:

— Стій! Хто такий!

Я під'їхав упритул до шлагбаума.

— Мені начальника... Головного... Будь ласка... Дуже треба. Негайно...— я вагався, говорити вартовому чи ні: однак же він не вирішує, а що, як не захоче покликати офіцера.

— Що сталося? Тільки повернулися з навчань. Троє діб... Може, вранці?

— У нас село заливає,— видихнув я.

— Стривай. Зараз.— Вартовий кинувся до будки, схопив телефонну трубку.— Товаришу капітан! Доповідає вартовий на прохідній ефрейтор Єфимов. Тут хлопець приїхав. Каже, у них село заливає...

Єсть! — Він обернувся до мене: — Давай он до тієї палатки!

Я пірнув під шлагбаумом і поїхав до палатки. Назустріч мені вже виходив високий офіцер з червоною пов'язкою на рукаві.

— Що таке?

Хекаючи і затинаючись, я розказав йому про наше нещастя — і про хати, що по самісіньку стріху затоплені, і про те, що човни позносило і дроти електричні позривало, стовпи повалило, і про те навіть, як трактори буксують, не можуть підтягти колоди для плотів...

— Ясно, — сказав капітан. — Ходімо. Доведе-ться будити полковника. Хоч і жаль — годину всього, як ліг, тільки оце з походу повернулися. Та нічого не вдієш — тут така справа, що...

Ми пройшли кілька палаток і біля однієї зупинились. Капітан пригнувся і пірнув у неї. За мить палатка освітілася зсередини жовтим світлом, і на брезенті заколивалась довга химерна тінь.

— Товаришу полковник, — почувся голос капітана. — Вибачте, що турбую, але справа серйозна. У сусідньому селі повінь. Затопило хати, потрібна допомога.

Хтось (очевидно, полковник) прокашлявся і мовив густим, неквапливим басом:

— Значить, так... Підніміть поки що офіцерів — начштабу, начартилерії, транспортників, командирів мотострілецьких батальйонів... Інших не треба. Хай відпочивають.

Мені враз перейняло подих. Вчулося, що ніби це той самий голос, що говорив зі мною по телефону.

— Хто сповістив про повінь?

— Хлопчик, товаришу полковник. На велосипеді примчав...

— Хай зайде.

З палатки вийшов високий капітан:

— Зайди, з тобою полковник хоче поговорити.

Я зайшов у палатку. На вузькому залізному ліжку сидів, натягуючи чоботи, огрядний лисуватий чоловік. Він був уже в галіфе, але ще в майці. І мені зразу впала у вічі якась дивна невідповідність: обличчя в нього було немолоде, у глибоких зморшках, із сивими скронями і засмагле, аж чорне, а тіло, навпаки, білісіньке, чисте, молоде, з опуклими, як у борця, налитими силою м'язами, і шия теж, як у борця, товста і дужа. І таке було враження, що та голова не од того тіла.

— Драстуйте,— привітався я.

— Здоров. Сідай. Ну, розкажуй, що там у вас.

Я сів на лаву біля столу і став розказувати.

Поки я говорив, він вдягнув кітель, що висів на стільці коло ліжка,— з полковницькими погонами і кількома рядами орденських колодок на грудях.

Ще я не закінчив розказувати, як почали заходити офіцери. Тихо віталися. Він, не перебиваючи мене, мовчки показував їм на довгі лави, що стояли круг столу. Вони сідали.

Зайшов старший лейтенант Пайчадзе. Здивовано звів на мене брови — пізнав. Лесть усміхнувся, але з слів моїх усе зрозумів — нахмурився.

Нарешті я замовк.

Полковник підвів очі на офіцерів, обвів їх поглядом:

— Всі?

— Так, товаришу полковник,— відповів високий капітан.

Полковник підійшов до столу, витяг з планшета карту, розстелив:

— Товариші офіцери! Хто ще не зрозумів, пояснюю — в сусідньому селі повинь, річка вийшла з берегів, прорвало греблю, затопило хати, гине худоба, майно. Треба евакуювати населення, худобу, майно. Ось уявний район дії... Затопило, очевидно, цю частину села, в долині, біля річки... Цю вулицю, оці хати... Підходи отут, тут і тут...

Полковник і офіцери схилюлися над картою.

«Чого вони так зволікають? — з досадою думав я.— Замість того щоб зразу підняти всіх по тривозі, кинутися по машинах і в село — наради якісь проводять... А там люди вже, може, гинуть...»

Тільки потім я розшолопав, що на все це пішли лічені хвилини. Просто — то була дисципліна, організованість, які виключали безладдя і метушню. І я зрозумів, що робити швидко — це не обов'язково хапатися і поспішати. Але це я зрозумів тільки згодом, а тоді досадував, що вони, на мій погляд, дуже повільно повертаються.

— Значить, так,— казав полковник.— В операції братимуть участь бронетранспортери, два мотострілецьких батальйони, перший і третій, три малих арттягачі. Діяти будемо за обстановкою. Тривогу по табору не оголошувати. Людей піднімати тихо, без галасу. Інших не будити. Готовність...— він глянув на годинника, і в цей час на стільці коло ліжка задзижчав телефон. Полковник підійшов, зняв трубку.

— Полковник Соболев слухає. А... так... дра-

стуйте... Драстуйте, товаришу Шевченко... Так... Уже знаємо... Через п'ять хвилин виступаємо... Звідки? Звідки знаємо?.. Та тут нам сповістили...— він глянув на мене, усміхнувся, прикрив трубку рукою, спитав тихо: — Як тебе звати? Секретар райкому дзвонить...

— Ява... — розгубивсь я і додав: — Рень.

— Один товариш... Ява Рень. Знаєте?.. Так... так... Добре, передам. Значить, через п'ять хвилин виступаємо, товаришу Шевченко. Не хвилюйтеся, все зробимо, що в наших силах. До побачення.— Полковник поклав трубку, знову глянув на годинника.— Готовність... через... чотири хвилини! О другій чотирнадцять. Виконуйте!

Мить — і палатка вже була порожня.

— А тобі секретар райкому просив передати подяку. За ініціативу і оперативність. Він, виявляється, знає тебе.

Я почервонів і опустил очі:

— То він матір мою знає, а не мене. Вона — депутат.

Полковник накинув на плечі довгий, майже до п'ят зелений плащ з каптуром, без рукавів, і ми вийшли.

З палаток вискакували, на ходу поправляючи гімнастюрки, солдати і бігли до артилерійського парку. І не чути було ні криків, ні вигуків — ніякого галасу. Тільки тупотіли і гупали по доріжках чоботи.

У парку заводили машини. Поки ми підійшли, вони вже одна по одній вивертали на дорогу. Обганяючи бронетранспортери і тягачі, вперед вирвався газик з брезентовим верхом, схожий на наш

колгоспівський, на якому їздив голова і який усі звали «бобик». Але цей «бобик» був зовсім новенький, не забрьоханий грязюкою, з білими кружалами на скатах. «Бобик» підскочив до нас і різко загальмував. На задньому сидінні сиділо троє офіцерів. Вільне було тільки місце попереду, поряд з шофером.

Полковник на якусь мить задумався:

— Мда, з велосипедом ми сюди не вліземо...

— Товаришу полковник, я його візьму в свою машину, да, ми з ним старіє друз'я,— почувся позаду голос старшого лейтенанта Пайчадзе.

— А, добре! Добре.

І я не встиг отямитись, як Пайчадзе схопив мій велосипед і побіг з ним уперед, гукнувши мені на ходу:

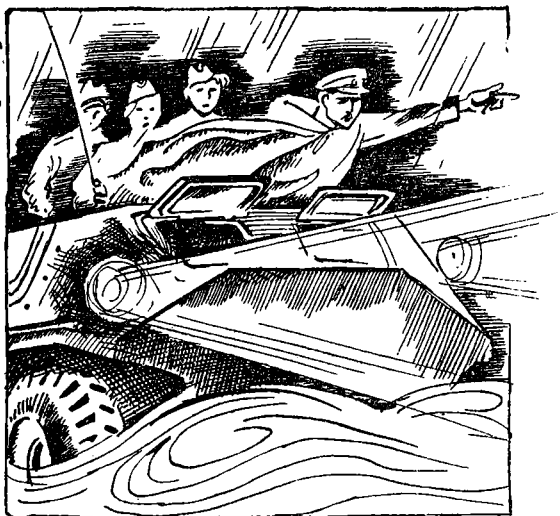
— Давай за мною!

Я кинувся за ним.

Пайчадзе підбіг до бронетранспортера-амфібії, передав комусь нагору велосипед і вже сам злетів угору і зник за бортом. А я тільки підбіг і безпорадно заметушився, не знаючи, як видряпатись. Всюди я натикався на мокру слизьку броню. Мене охопив розпач — мотор гуркотів, машина здригалася — от-от рушить. А я все дряпався і сповзав, як жаба у скляній банці. У відчаї я вже хотів крикнути, як почув згори:

— Давай руку, да! — голос старшого лейтенанта Пайчадзе.

Мене, як пушинку, одірвало від землі і втягло в машину. Зразу ж машина рушила. І настроїй мій з розпачливо-безнадійного вмить підскочив до радісно-збудженого. Вперше у житті я їхав на такій

машині! На військовому бронетранспортері-амфібії, що призначений для висадки десантів і долаття водних рубежів! Чи їздив хто-небудь із хлопців на такій машині? Та ніколи в світі! Та вони луснуть од заздрощів, як узнають! Ех, машинка! Оце машинка! Може ж, вона ще й секретна... Напевне секретна! Аякже! Хіба с ще де-небудь у світі такі машини!

Мене розпирало од гордості й радісно лоскотало у грудях. Тільки б побачив хтось із хлопців! Тільки б побачив! А то ж не повірять...

І раптом я згадав, куди і чого я їду... «Ех

ти! — з презирством сказав я собі. — Там таке робиться! Таке нещастя! Людей заливає, а ти... «Тільки б хтось побачив!..» Свиня!»

Але радісний лоскіт у грудях не минав. Я стояв біля самісінького водія, дивився на освітлені перед ним прилади, на різні циферблати і тремтливі стрілочки, дивився крізь скло вперед на дорогу, яку освітлювали потужні фари, на «бобик», що, легко підстрибуючи на вибоях, біг перед нами, і здавалося мені, ніби я іду в справжній бій з ворогом, і серце моє солодко завмирало.

«Ех ти! — знову з презирством сказав я собі. — Там таке... таке... а ти... Свиня ти! Барахольщик! Егоїст паршивий!..»

Ми вже проминули дот і виїхали на «глеканку». Машини йшли швидко, повним ходом. Я навіть не встиг долати себе як слід — уже позаду й «глеканка», уже польова дорога і ген уже й село... І знову мені здалося, наче я іду в справжній бій, врываюсь у захоплене ворогом рідне село. І таке мене охопило бойове завзяття, що від нетерплячки я аж підстрибувати почав. Машини з ходу влетіли в село і, не зупиняючись, повернули просто на вулицю Гагаріна.

У світлі фар я ще здаля побачив людей, які поралися біля плоту, і трактор, що буксував у провулку, і вози, на котрі потерпілі вантажили своє мокре майно. І все було так, як я його залишив. Я мимохить здивувався — невже так мало часу минуло. А мені здалося — ціла вічність.

«Бобик» полковника під'їхав до людей і спинився. Спинилися й ми за ним.

Полковник і офіцери вилізли з машини. Наш

старший лейтенант Пайчадзе теж скочив на землю і підбіг до них. І враз де й узялися біля них і голова Іван Іванович Шапка, і секретар сільради Халабуда, і директор школи Микола Павлович, і зоотехнік Іван Свиридович — коротше, все наше сільське начальство. Вони оточили офіцерів і всі разом збуджено заговорили, розмахуючи руками. Слів не було чути, бо в машинах гуркотіли невимкнені мотори.

А я весь напружився, зіщулився і завмер. Я думав про одне — аби тільки мене не висадили зараз з машини, тільки б дозволили залишитися. «Ну, будь ласка, ну, що вам — шкода, ну, забудьте про мене, ну, не чіпайте, будь ласка, ну...» — причитував я сам собі. І боявся підвести очі, щоб не зустрітися поглядом із старшим лейтенантом, чи з водієм, чи з солдатами (їх було всього п'ятеро на машині). Вчепившись у мокрий холодний поручень, я напружено дивився вперед, на полковника, оточеного людьми. І чекав, відчуючи чомусь, що головне залежить від нього. Він уже щось упевнено говорив офіцерам, показуючи рукою то в один, то в другий бік, — очевидно, ставив завдання.

І от люди розступилися — офіцери кинулись до машин.

Пайчадзе скочив на бронетранспортер і наказав водієві:

— В кінець вулиці, да, до крайньої хати!

Я зиркнув на Пайчадзе і похолов — зустрівся з ним поглядом. Він дивився прямо на мене. Я опустив очі. Зараз він скаже: «Злізай!» — і все. Просити, вмовляти, переконувати в такий момент просто неможливо. Не до того.

Але замість «Злізай!» Пайчадзе сказав: «Давай!» — і не мені, а водієві. І водій крутонув кермо, і, обминаючи «бобик», машина рушила прямо до води.

— Тільки сиди й не рипайся! — почув я над собою голос Пайчадзе.

Я зітхнув і з вдячністю звів очі на нього. Але він на мене вже не дивився. Він дивився вперед. Шофер ввімкнув верхню фару-прожектор, і вона прорізала темряву далеко вперед. І куди тільки сягало око — всюди була вода — хвиляста, бурюниста, темна. Хвилі вже з хлюпотом билися об борти машин. Вона все глибше занурювалась у воду.

Водій перевів якийсь важіль, позад машини закипіла, зануртувала вода, і враз я відчув, що ми вже не їдемо, а пливемо: нас хитало й погойдувало, не було під ногами ґрунту.

Паркани й тини обабіч уже сховалися під водою, і вже важко було повірити, що ми пливемо вулицею.

Розділ XX

Подвиг старшого лейтенанта Пайчадзе. Несподівана поява Павлуші

Дивно було бачити хати, по вікна занурені у хвилі, вони скидалися на незвичайну флотилію білих кораблів, що пливла не серед очерету чи комишів, а серед якихось дивовижних кущів, рясно всіяних жовтими, білими, червоними плодами (так незвично виглядали кропи дерев напівзатопле-

них садків). Врожай на фрукти цього року видався добрий, і в садках зараз був справжнісінький компот, вода важко гойдалася, перемішуючи збиті плоди.

Всюди на хатах, на повітках, на хлівах, на клунях купчилися люди. Стріхи, покрівлі і дахи заставлені були різним хатнім скарбом. І по-чудернацькому виглядали на покрівлі швейна машина, велосипед або люстро. А вода несла якісь уламки, потрошені дошки, різний мотлох — ганчір'я, кошики, відра...

Побачивши нас, люди почали махати з дахів руками, підкликаючи до себе.

Але старший лейтенант Пайчадзе загукав:

— Не хвилюйтеся, зараз вас знімуть! Зараз вас знімуть, да! Не хвилюйтеся!

Авжеж, ми не могли зупинятися тут. Ми прямували до крайньої хати, туди, де найбільша вода, де найскрутніше.

Аж раптом, не доїжджаючи двох хат до крайньої, ми почули відчайдушне жіноче:

— Ой! Рятуйте! Ой, швидше! Дитина в хаті на печі. Ой, потоне! Рятуйте!

То була хата Пашків, де жив отой самий гугнявий третьокласник Петя Пашко (Бетя Башко), що відкривав завісу під час «Ревізора», на якому так здорово провалилися колись я — Бобчинський і Павлуша — Добчинський.

Мати Беті Башка була не звичайна мати. Вона була мати-героїня. В неї було одинадцятро дітей. Четверо вже дорослих, а решта — дрібнота. І ота дрібнота сиділа зараз на даху круг матері, як пташенята в гнізді.

Потім уже Пащина розказувала, що чоловіка її та старших дітей в ту ніч саме не було дома — поїхали до Києва влаштовувати у технікум середнього сина. І бідній матері довелося самій рятувати дітей від повені. І, закрутившись, не встигла вона винести п'ятирічного Альошку, що з переляку забився на піч. І вода вже вікна залила.

— Ой, рятуйте! Ой, гине дитина! Ой, люди добрі!

Старший лейтенант Пайчадзе не вагався жодної миті.

— Повертай тачку до тієї хати, да! — наказав він водієві. І за якихось кілька секунд ми були вже біля хати Пашків.

— Ой, валяйте хату! Ой, що хочете робіть, врятуйте мені тільки сина! Ой, люди добрі! — голова надриваючись Пащина.

Пайчадзе роззув чоботи і одним рухом вискочив на борт машини.

— Прожектор на вікно! — скомандував він і шубовснув у воду.

За мить яскраве світло прожектора було спрямоване вниз, на стіну хати, де ледь визирила над водою верхня шибка вікна. Біля шибки з'явилася голова Пайчадзе. Пірнула у воду, тоді знову з'явилася. Видно було, що він висаджує ногами вікно. Та ось над водою на мить мелькнули босі ноги — лейтенант знову пірнув.

Є такий вираз «час зупинився». Я раніше не розумів цього. Але справді бувають хвилини, коли час ніби зупиняється, коли перестаєш дихати, і серце не б'ється, і не відчуваєш, скільки минуло —

секунда чи година. Ніби виключився десь у тебе всередині годинник, перестав цокати.

І так страшно. І порожньо. І нічого в тобі нема, окрім моторошного чекання.

І враз зацокало!.. З води біля вікна вигулькнули дві голови — Пайчадзе і Альощина, жива, пирхаюча. Це було так радісно, що я аж закричав. І мати закричала, і вся її дітлашня, і солдати на «тачці». І руки солдатські вмить підхопили Альошку з води і передали на дах — матері. І Пайчадзе підхопили і втягли в машину. Все це сталося так

швидко і так ніби просто, що нема про що й розказувати.

Обхопивши мокрого Альошку, пригортаючи й цілуючи його, мати не встигла навіть подякувати старшому лейтенантові. Ми вже відпливали. Пайчадзе тільки гукнув:

— Вас зараз знімуть!

І справді — вже підпливала інша машина.

До мене враз дійшов залізний закон армії: наказ є наказ. Найперший обов'язок солдата — виконання наказу. От Пайчадзе зробив щойно подвиг — врятував дитину, ризикуючи своїм життям (оно в нього навіть кров на руках і на обличчі — порізався, мабуть, об шибку у вікні), але він не думав зараз про це — він поспішав виконати наказ, поспішав до крайньої хати. І він ніби відчував себе винним, що через обставини змушений був затриматися для подвигу, і намагався надолужити згаяний час.

Я з захопленням дивився на Пайчадзе, який по-хлоп'ячому стрибав на одній нозі, витрушуючи з вуха воду, і тільки тепер роздивився його як слід. Він був зовсім молодий, хоч і з вусиками. І вуха в нього відстовбурчені, як у Павлуші. І взагалі, як не дивно, він чимось нагадував мені Павлушу. І я подумав: «А де зараз Павлуша? Що він робить?» І раптом здригнувся, — я побачив його. Слухайте, це було просто неймовірно! Але я вже давно помітив: варто, наприклад, зустріти на вулиці когось схожого на твого друга чи знайомого і подумати про нього, як обов'язково незабаром зустрінеш його самого. Зі мною багато разів уже було таке... І я не знаю, чому це так, але це закон.

І коли я побачив Павлушу, я здригнувся від несподіванки, але майже не здивувався. Бо десь у глибині душі вже передчував, що побачу його.

У першу мить я побачив лише човен, що плив до хати назустріч нам від густих прибережних верб. І тільки потім роздивився постать, що навстоячки гребла на човні. І одразу впізнав Павлушу. Я впізнав би його навіть без прожектора, у темряві... На дні човна лежав добре відомий мені червоний надувний гумовий човник, якого подарував Павлуші торік його київський дядько. Цей ловкенський одномісний човник, що не тонує, хоч як перекидайся, викликав заздрість у всіх наших хлопців. Ясно — Павлуша дістався на своєму надувному до верб, де в'язалися човни всього села, знайшов там човна, якого чудом не знесло і не потопило (бо, мабуть, довгий і міцний був ланцюг), і тепер пливе рятувати людей. От молодець! Ну молодець! Хвацький усе-таки хлопець! Що б він про мене там не думав, що б не балакав, як би не ставився до мене, а я об'єктивно... Люблю правду! Молодець! Молодчинка! Справжній, геройський кадр!

А я?.. Ех!.. Катаюся собі на амфібії розчудесній, яку й атомна бомба не потопить. Теж мені героїство!..

Ми саме підпливали до крайньої хати. Власне, до двох крайніх хат, що стояли поряд, в одному дворі. Це було обійстя баби Мокрини. Одна хата була стара, похила, під стріхою. Друга — то був новий, недобудований цегляний будинок, на якому не було ще й даху, тільки білили голі свіжотесані крокви.

На старій хаті верхи на стрісі, обхопивши руками димар, сиділа баба Мокрина. А дві її здоровеннецькі, немолоді вже, але незаміжні дочки, з якими вона жила, були на горищі недобудованої кам'яниці — стояли там, тримаючись за крокви, обабіч плямистої рудої корови.

Розсовуючи крони славнозвісних яблунь баби Мокрини (здорові, як кавуни, денешти, падаючи просто в машину, загупали об дно), ми запливли у двір і, розвернувшись, стали так, що носом уперлися в стіну хати, а задком пришвартувалися до кам'яниці.

— Корівоньку, корівоньку спершу! Корівоньку, люди добрі! — загукала баба Мокрина.

Водій скерував прожектора на кам'яницю. І всі ми посунули туди — і Пайчадзе, і солдати, і я з ними. Від горища до машини було метрів півтора, не більше, та корова — не кицька, стрибати не вмів, і за карк її не візьмеш, щоб зсадити вниз.

— А як ви її туди випхали? — спитав Пайчадзе бабиних дочок.

— Та по сходні ж, по сходні,— пробасила одна.

— Деся її змило,— пробасила друга.

Сходня — то такі дошки з прибитими до них поперечними планками, по яких, як по сходах, піднімаються на будівництвах робітники, коли ще сходів нема.

— Доведеться на вірьовках, товаришу старший лейтенант,— промовив один із солдатів, і тільки тепер я з подивом пізнав знайомого мені Митю Іванова. Тю! От же ж! Скільки їхав разом і не помітив, що то він. Темно, та й мовчали вони всю

дорогу, не до балачок було. А онде ж і друг його, здоровань Підгайко. От же ж! Наче навмисне!

— Да, доведеться на вірьовках, да,— погодився Пайчадзе.— Айда!

Один по одному солдати почали видряпуватися на горище. Я сунувся був і собі, та Пайчадзе раптом узяв мене за руку:

— Сиди, сиди! Ми вже якось самі, да! Заважатимеш тільки...

Кров кинулася мені в обличчя. Хлопчаком

мене вважає, оберігає, щоб чого, бува, не трапилось. І Павлуша ж, мабуть, чув. Оно темніє човен його попід стіною хати — підплив, дивиться: ніколи ж не бачив амфібії отак близько і в дії.

Замукала стривожено корова — солдати вже обв'язували її вірвовками.

— Обережненько! Обережненько! — зойкнула на стрісі баба Мокрина.

— Та не гавкайте, мамо! — роздратовано гукнула котрась із дочок.

— Без вас зробиться! Сидить собі нищечком! — підкинула друга. — Спокою од вас нема!

— От бачите, люди добрі, які в мене діти! — забідкалась баба Мокрина. — Рідну матір за боже пошиття не мають!

І раптом голос її набрав сили й металу:

— Ото ж господь бог наслав кару на землю за те, що до мене діти погано ставляться!.. Потоп! Потоп! Розверзлися хлябі небесні. Потоп! Ото маєте, маєте!

«Щось баба явно передала куті меду, — подумав я. — Якби бог навіть і існував на світі, не став би він заради однієї баби та її сімейних стосунків витрачати стільки пороку і енергії. Дуже вже неекономно. Обійшовся б чимось скромнішим. А то чого це стільки людей мають страждати через одну бабу».

— Та цитьте, мамо, бодай би вам пусто було!

— Без вас весело, а тут ще ви дзявкаєте! — знову закричали дочки.

Баба Мокрина замовкла, хлипаючи і постогнуючи.

І мені стало жаль її. Свиноваті-таки в неї діти.

Щоб отак розмовляти з мамою, яка вона там не є! Хіба так можна? Якби я своїй матері таке сказав, я б собі язика відрізав!

Може, та баба Мокрина тому і в бога вірить, що в неї такі діти...

— І пожаліти, і захистити нікому...— простогнала баба Мокрина і раптом зойкнула: — Ой лишенько! Ой, забула! Забула! За іконою... О господи!

І вона тихенько заскиглила, підшморгуючи носом, як мала дитина.

Ніхто на її зойк не звернув уваги.

На кам'яниці було гамірно — кректання, тупіт, шамотня. Раз у раз чулися вигуки: «Сюди!», «Давай!», «Тягни!», «Держи!», «Пускай!» Обв'язану вірьовками корову ніяк не могли виштовхнути з горища...

— Пропало!.. Пропало!.. О господи! — розпачливо повторила баба Мокрина.

Розділ ХХІ

Я пірнаю в затоплену хату. Пастка. Віч-на-віч з богом. Безвихідь

Рішучість охопила мене зненацька. Я вагався всього на одну якусь мить. Тоді рвучко скинув ватника, чоботи. Одним рухом, як старший лейтенант Пайчадзе, вискочити на борт машини не зміг — для мене було зависоко. Підскочивши, я повиснув перехильки, животом спираючись на борт, потім перекинув ногу, на мить завис на руках уже по

той бік і нечутно спорснув у воду. Кілька рухів — і вже біля вікна. Ікона має бути отут-о у кутку, зразу за вікном праворуч. Намацую. Аби тільки шибку висадити так, щоб не порізатися.

Хата була затоплена майже по самісіньку стріху, і вікна, власне, я не бачив, лише край візерунчастої різьбленої лутки виднівся над водою. Підпливши, схопився за ту лутку і сунув руку у воду, мацаючи. Рука вільно пройшла у вікно: шибки вже були повибивані. Все гаразд. Я крутнув головою в бік човна. Ех, жаль, що Павлуша, здається, не бачить. Ну, нічого, він побачить, коли я вирину у передаватиму бабі Мокрині те, за чим вона плаче. Побачить!

Я трохи сіпнувся вгору, хапнув повні груди повітря і пірнув.

Пропливаючи крізь вікно, я зачепився за щось ногою і вже думав, що застряв. Щосили шарпонував ногу — відпустило. Гребнув руками і виринув уже в хаті. Розплющив очі і враз побачив у кутку ікону. Так, так — побачив! Бо перед нею горіла лампадка... Мені спершу навіть не здалося це дивним. Я зробив два-три рухи і опинився біля ікони. Сунув за неї руку і намацав якийсь невеликий довгастих пакуночок. Вихопив і назад до вікна. Пірнув — і враз ударився об щось головою, руки наштовхнулися на якусь перепону. Я став похапливо руками намацувати прохід. У вікні щось застряло. Мені забракло повітря, і я виринув. Знову пірнув і знову не міг пробитися. Виринувши, спробував намацати і відштовхнути ногою те, що заважало. Я гатив ногою щосили, але марно. Вікно завалило чимось великим і важезним. Чи то я зрушив його

ногою, коли зачепився, чи то вода піднесла — хтозна. Я сіртонувся крізь прочинені сінешні двері до вихідних — вони були замкнені. Мало того, я намацав, що вони були ще й підперті зсередини якимись колодами — мабуть, баба Мокрина думала врятуватися так од води... Я поплив назад у хату. Друге вікно було загороджене шафою: чи то вода її сюди посунула, чи знову ж таки сама баба — невідомо. Більше вікон не було. Хата в баби Мокрини стара, на два вікна, тісна й незручна. Тому то дочки й будували кам'яницю — для себе.

Мокрий одяг тягнув донизу, важко було триматися на воді, давався взнаки і мій марш-бросок на велосипеді до військового табору. Я вхопився за електричний дріт з лампочкою, що звисав зі стелі посеред хати. Дихати було важко.

І раптом я зрозумів увесь жах свого становища. Я висів на електричній дротині майже під самісінькою стелею у затопленій хаті, а вода все прибувала. У тремтливому світлі лампадки я бачив, як хлюпоче вона попід стінами, здавалося, з кожною миттю все вище й вище. Оно вже хвильки зачіпають, підгойдують лампадку. І тільки тепер я розчовпав, як незбагненно дивно виглядає ця лампадка, що горить у кутку перед іконою. Як не згасла у тому шалі стихії ця маленька крапелька світла? То було якесь диво!.. А може... А може, це справді диво? Може... Тут я вперше придивився до ікони і побачив... бога. Він зорив на мене з кутка великими круглими чорними очима — спокійно і строго. Здавалося, він стоїть у воді по груди і вода ворухиться, хлюпоче біля його грудей від того, що він дихає.

Це було так страшно, що я відчув, як у мене здійсмається догори чуб.

Спав на думку піп Гога, його таємничі слова: «Темна вода во облацех...», які я ніяк не міг зрозуміти, хоч явно відчував у них осуд і докір. Згадав і бабу Мокрину і її прокльони на свою адресу. Темна вода... Вода... От вона — вода...

«Невже, виходить, є-таки в світі бог і це він карає мене,— з жахом подумав я.— І зараз мені буде кінець. Бо ніхто ж не знає, що я пірнув сюди. Вони возяться там з тою короною, і ніхто не бачив. Зараз вода підніметься до стелі, заповнить усю хату, я захлинуся, і все...

Але я не хочу вмирати! Не хочу! Я хочу жити! Хочу кататися на велосипеді, грати в футбол, їсти морозиво «крем-брюле». Я рвонувся до вікна і пірнув. І несамоовито, з усієї сили запрацював руками, намагаючись пробитися крізь вікно. Я вовтузився під водою доти, поки не відчув, що одна тільки ще мить — і я захлинуся. Тоді я виринув. Розплющивши очі, встиг іще побачити, як востаннє блимнув і згас вогник лампадки. Своїм пірнанням я здійняв хвилю, і вони перекинули лампадку. Суцільна непроникна темрява огорнула мене. Я борсавсь у воді, як сліпе кошеня. Сил ставало дедалі менше. Я почав ковтати воду і захлинатися. Невимовний жах охопив мене. Невже це кінець?! Не хочу! Не хочу! Не хо...о...о!.. Я закричав. І сам почув, яким здавленням і безсилим був той крик. Так кричать крізь сон, коли душать кошмари. А може, це і справді лише кошмар, може, це все мені сниться? І я зараз прокинуся, побачу сонце, що світить у вікно, і почую...

Розділ XXII

«Давай руку!» Я знову з ним. Що було за іконою

— Яво! Яво! Яво! Де ти? Яво!
То був голос... Павлуші.

Я не одразу збагнув, що це насправді. Мені спершу здалося, що то мені мариться. Але враз я побачив тоненьку смужку світла. То світилася вузенька шпарина вільного над водою повітря у сінешніх дверях. Йой! Там же в сінях у стелі хід на горище! Як я раніше не розшолопав! Із останніх сил, ковтаючи воду і захлинаючись, я сіртонувся туди.

Світло ліхтарика засліпило мене, і я нічого не бачив. Тільки чув Павлушин голос:

— Давай руку! Давай руку!

Я важко звів над водою руку і відчув, як її цупко схопила його рука. І лише тепер я зміг віддихатися. Я дихав, як паровоз. Я дихав так, як може дихати тільки людина, яку щойно витягли з води. Я ковтав повітря одразу цілими кубометрами, жадібно, ненаситно, ковтав і не міг наковтатись.

Павлуша мовчав. Він тільки міцно стискав мою руку. А я стискав його руку. І міцнішого, палкішого рукостискання не було в моєму житті.

Коли я трохи відсапався і очі мої звикли до світла, я роздивився навколо. Драбини на горище не було — певно, знесла вода чи баба кудись затигла. Отже, сам би я тут не виліз ніколи. Павлуша почав потроху підтягати мене вгору. Але я так знесилів, що не міг видряпатись і весь час сповзав назад у воду.

— Нічого, нічого, зараз... Усе буде гаразд! Ще трошки! Отак! О! О! Ох! — заспокоював мене Павлуша, кречучи від натуги. Та йому довелося добряче-таки помучитися, поки я одірвався нарешті од води і перевалився, як лантух, на горище.

Якийсь час ми лежали поруч, відсапуючись. Тоді я поклав руку йому на плече і сказав, затиноючись:

— Спасибі, с-старик!.. Я вже думав, що капець... От вталапався...

— А я бачу, що ти пірнув... Потім бачу — тебе нема... Мало чого, думаю... і — на горище... — Павлуша на хвилину примовк. — Знаєш, я як побачив, що ти пірнув, здивувався страх. Я саме про тебе подумав — де ти є... А ти тут... Я тебе шукав, знаєш... Думав, щоб разом по човна... Але ти десь...

Я засміявся. Мабуть, йому дивно стало, що я засміявся. Бо нічого смішного він не сказав. Але я засміявся. Од радості. Він шукав мене! Він шукав мене! Чуєте! Друзяка мій дорогий! Як я міг думати, що ми назавжди посварилися? Як? Та хіба можу я посваритися з ним назавжди! Та він же Павлуша! Павлуша!

Ні, йому не стало дивно, що я засміявся. Бо раптом він сам засміявся. Він усе зрозумів.

Ми лежали і сміялися.

І хоч мокрі штани і сорочка, противно обліпивши моє тіло, страшенно холодили, мені було так тепло, так добре, як, здається, ніколи.

Як добре жити на світі, коли тебе врятував од смерті твій найкращий друг!

Ех Павлушо, Павлушо! Який ти молодчина, що мене врятував! Прощаю тобі все; і твою зраду, і

твое малювання, і твої слова образливі для мене, і те, що Гребенючку захищав, як я її грудкою по спідниці вцілив, і те, що ти не дальтонік... Прощаю! То все не твоя вина. То все тая... ну, не буду! Не буду! Навіть у думках не буду! Хай вона тобі скажиться, твоя Гребенючка! Хоч цілуйся з нею, я в той бік навіть і не гляну. Одвернуся. Бо головне мені, що ти отакий-о хлопець! І не має для мене в цілому світі кращого друга. Я б поцілував тебе навіть зараз, та не вмію. Не цілуються хлопці між собою, не заведено. То тільки дорослі друзі-чоловіки цілуються.

Чи розумієш ти все, що я думаю? Та, мабуть, розумієш. Я по сміху твоєму відчуваю, по тому, як ти дихаєш навіть. Я ж тебе так знаю, як ніхто в світі, як мати рідна не знає.

Нарешті ми пересміялися, і Павлуша сказав:

— А ти молодець усе-таки. Я не знаю, чи наважився б отак пірнути у вікно... Це ж загинути — дев'яносто шансів із ста. І чи варто було? Що вона там за іконою могла ховати? Ну, гроші... Ну, облігації трипроцентні... Та хай вони горять синім полум'ям, щоб через них головою накладати. Правда? Дідько з ними!

Ух ти! А я ж зовсім забув про отой довгастий пакуночок. Я рвучко мацнув себе за кишеню. Є! Коли я ото держався за лампочку, я сунув отой пакуночок у задню кишеню штанив, ще й на гудзика застібнув — щоб не вислизнуло. Не міг же я його кинути, раз я по нього сюди поліз. А в руці він мені заважав.

Ой-йой! Які там облігації або гроші, то, може, з них уже каша у воді розкисла. Ану треба глянути!

Розстебнувши гудзика і відстовбурчивши кишеню, я обережно витяг пакуночок.

— Та ти що — таки дістав? — здивовано вигукнув Павлуша. То ж він був певен, що я не дістав і заспокоював мене — «Дідько з ним! Хай горить синім полум'ям!» А воно, бач... Мені було страшенно приємне його здивування. Навіть кров у голову вдарила. Вже тільки заради цього варто було пірнути й зазнати всіх отих прикрощів. Кращої похвали, ніж це Павлушине здивування, для мене не було.

Але скромність не дозволила показати, що мені приємно. І я сказав: «Та!» — і махнув рукою, — мовляв, що ж тут такого?

— Ану, присвіги ліхтариком, — попросив я Павлушу і почав обережно розгортати пакуночок — газету, у яку було щось загорнуто. Мокра стара газета не стільки розгорталася, скільки відпадала м'якими, невагомими клаптями. Нарешті газета чи то розгорнулась, чи то розпалася, і ми побачили скручені руркою якісь папери, пописані олівцем. Я схилився нижче і прочитав на згині:

«...знову в бій. Бережи донечок наших і себе. Цілую. Михайло...»

Я підвів очі на Павлушу. Павлуша теж уже встиг прочитати і хитнув головою.

То були листи. Фронтові солдатські трикутники. То були листи з фронту чоловіка баби Мокрини, що загинув, визволяючи Прагу, в останній день війни, в День Перемоги, дев'ятого травня сорок п'ятого року. Скільки минуло відтоді, а в селі й досі часто згадували про цю незвичайну, таку, як казав мій дід, неfortunну загибель дядька Михай-

ла Деркача. Розповідали, що то був дуже веселий, дотепний, дуже хороший чоловік. І завзятуший садівник. То він насадив цей багатий сад перед військовою, так і не скуштувавши його плодів. А тепер деякі дерева вже й повсихали...

І те, що я мало не втопився, саме рятуючи фронтові листи дядька Михайла, який загинув в останній день війни, і те, що зараз отам, попід хатою, саме солдати рятували людей, худобу і майно — все це набуло для мене якогось особливого змісту. Я відчув себе так, наче я теж належу до армії, наче я беру участь у справжній військовій операції і зараз зробив щось таке, що, може, робили на фронті, щось — гідне бійця. І гордість з цього радісно залоскотала під серцем.

І я вже ні крапельки не шкодував, що пірнув по ті листи. Тільки подумав: «Бережи донечок наших...», а вони, бач: «Не гавкайте, мамо». І стало мені ще дужче жаль ту стару нещасну бабу Мокрину, яка сиділа зараз верхи на стрісі і плакала, думаючи, що листи її чоловіка загинули, і може, згадуючи його і картаючи себе за те, що забула про них...

І жаль мені стало, що вона так наївно вірила в бога, вважаючи, ніби він такий хороший і справедливий, а він, бач, більше за всіх чогось саме її покарав, більше всіх затопив, аж по самісіньку стріху, а невірників, атеїстів, діда Салимона, наприклад, навіть не зачепив... Де ж справедливість?

І ще я подумав, що Павлуша виявився сильнішим за бога. Бо врятував мене не бог, а Павлуша. І треба завжди надіятися не на бога, а на друга.

Добре, що дядько Михайло олівцем листи писав. Якби чорнилом, розповзлося б, а так висохне — і все.

— Ходімо зразу їй оддамо,— сказав я.

Ми підвелися.

— Я отут-о, через горищне вікно вліз,— розповідав Павлуша.— Але по мокрій стрісі вгору не подерешся.

Павлуша провів ліхтариком, освітлюючи захищені різним мотлохом, засновані павутинням кутки горища. О! За комином стояла драбина (он вона де!), а вгорі у стрісі зяяла дірка, через яку, певно, й вилізла баба Мокрина.

— Ти давай лізь, а я посвічу,— сказав Павлуша.

— Ні, давай разом,— мовив я. Мені не хотілось розлучатися з ним навіть на мить.

— Ну, давай,— не став він заперечувати.— Тільки лізь перший. Ти ж віддаватимеш.

І ми полізли.

Я перший.

Він за мною, присвічуючи ліхтариком.

Ї так несподівано, мабуть, вигулькнув перед бабою Мокриною з тої дірки у стрісі, що баба злякано відсахнулась і швидко-швидко захрестилася, примовляючи: «Свят! Свят! Свят!» Їй, певно, здалося, що то якась нечиста сила.

— То я, бабусю, не бійтеся,— проказав я і простягнув їй листи.— Натє ось!

Вона не одразу роздивилася, що я їй даю, і не одразу взяла. Тільки мацнувши рукою, видно, зрозуміла, що то, і, схопивши, піднесла до очей.

— О господи! О господи! — промовила розпач-

ливо і знову заплакала.— Ой синку, ой як же це ти? О господи!..

І так жалібно, так тужно вона це промовила, що в мене в самого защеміло в горлі. І я не міг нічого сказати.

Та й не довелося. Бо зовсім близько позад мене почувся голос:

— Зараз, бабушка, зараз...

Я обернувся. На стріху піднімався по приставленій з машини драбині Митя Іванов. Корова вже була в машині, бабині дочки теж.

Уже розвиднілося. Дощ припинився. На затоплені хати й дерева лягав туман. У білому серпанку все виглядало ще незвичайніше.

Я раптом відчув, як замерз, як закоцюбли в мене ноги у мокрих штанях, як заклакли, задубіли руки. Від холоду аж боліло в грудях. Я відчув, що коли зараз якось не зігріюсь, то буде погано.

А там же в машині мій ватник. Вдягти, вдягти його швидше! Але... як же Павлуша? Якщо я полізу в машину по ватник, а вона рушить... Уже ж, здається, все забрали, оце тільки бабу Мокрину знімуть і їхатимуть. А Павлуша ж на човні, він човна не кине. І машина переповнена. Крім корови, підсвинка й курей, оно ще скільки клумаків, чемоданів, ящиків усяких...

Митя Іванов, обережно підтримуючи бабу Мокрину, уже допомагав їй спускатися по драбині у бронетранспортер.

— А де пацан, га? Пацан де? — почувся раптом знизу стурбований голос старшого лейтенанта Пайчадзе.

Я мусив подати голос.

— Та я тут! — цокаючи зубами, якомога веселіше гукнув я. — Ви їдьте, їдьте! Я на човні поїду, з Павлушею.

Спершу я це сказав, а вже потім усвідомив, що цим самим одрізав собі шлях до ватника і хтозна тепер, як зігріюсь. «Але там, мабуть, зараз однак ватника і не знайдеш за тими клумаками», — заспокоїв я себе. І щоб не було вже ніяких сумнівів і вагань, зразу сунувся вниз — спускатися назад на горище. Павлуша, який терпляче стояв на драбині нижче мене і все чув, але нічого не бачив, крім моїх мокрих штанів, не встиг зорієнтуватись, і я трохи не сів йому на голову. Та він навіть слова мені не сказав, а просто одразу став спускатися.

Розділ XXIII

*У хаті Гребенюків. Ой, нога, нога! Безславно
додому. Все плутається*

Через горищне вікно ми перебралися в човен.

— Я п-погребу, б-бо з-змерз т-трохи, — процоко-
тів я і взяв весла.

— Ану стривай, — сказав Павлуша, знімаючи штормовку. На ньому була ловкенька брезентова штормовка на «блискавці», з каптуром.

— Та ну... — почав я.

Але він перебив мене:

— Вдягай зараз же, бо... — і силою натяг на мене штормовку.

— Н-ну д-добре, я т-трохи... а п-потім оддам.

Зашморгнувши «блискавку» до самісінького підборіддя, я взявся за весло.

Я так налягав на нього, наче хотів зламати. І вже через кілька гребків відчув, як пішло потроху тепло в руки і в ноги. Я гріб навстоячки, присідаючи і рухаючись усім тілом. Мені здавалося, що човен летить, як ракета. Але не встиг ще я і з саду вигребти, як навантажена, мов циганський віз, амфібія спокійнісінько «обштопала» нас і, показавши корму, з якої визирила плямиста меланхолійна коров'яча морда, зникла у тумані за кронами дерев. Ловка все-таки у нас техніка зараз в армії на озброєнні. Ич, як пре!

Я вигріб на вулицю і, вже не поспішаючи (бо трошки засапався), скерував човна попід садами вулицею.

Туман клубочився над водою, стаючи дедалі білішим, бо густішав і дедалі все більше розвиднювалось.

Зненацька з туману виринув, мало не наскочивши на нас, ще один бронетранспортер, на борту якого білили великі майже метрові цифри: 353 (на бронетранспортері старшого лейтенанта Пайчадзе, я помітив, був номер 351).

Триста п'ятдесят третій теж був завантажений доверху різним хатнім скарбом. Там стояло навіть піаніно, а на піаніно сиділа... Гребенючка. Помітивши нас, вона стріпнулася і, здається, хотіла щось гукнути, але не встигла — бронетранспортер уже проплив. Я глянув на Павлушу. Він дивився вслід машині розгублено, і в очах його був розпач і якась досада. Такими очима дивляться вслід поїзду, на який запізнилися.

І рантом я зрозумів. Він же ж, мабуть, поспішав до неї, хотів рятувати, спеціально човна роздобув. Може ж, мріяв винести її на руках із затопленої хати. Усі закохані в цілім світі про це мріють. І була ж така можливість. Була. А через мене нічого в нього не вийшло. Запізнився. Через мене. Ото якби не рятував мене, може б, і встиг. А так — запізнився...

І я відчув, що я мушу зараз щось зробити.

— Слухай,— сказав я,— а давай завернемо туди. Там, напевне, ще щось треба забрати. Точно.

І, не чекаючи його згоди, я повернув човна туди, звідки тільки що вплив триста п'ятдесят третій — до хати Гребенюків. У Гребенюків була нова велика хата — торік поставили. Не хата, а будинок — просторий, гостроверхий, під черепицею, з широкими, на три шибки вікнами, з візерунчастою скляною верандою. І тому, що він був на високому фундаменті, залило його тільки до половини. Вікна були відчинені навстіж, і всередину можна було просто заїхати човном. Я так і зробив.

— Пригинайсь,— сказав я Павлуші і сам присів, скеровуючи човна просто у вікно.

Це було так дивно — запливати човном у хату. Ніколи мені ще не доводилося запливати у хату човном.

Павлуша, що сидів попереду, хоч і пригинався, але зачепив мимохіть головою за люстру, і скляні бурульки мелодійно задзвеніли, вітаючи нас у хаті.

Хата була майже порожня. Тільки великий буфет з голими полицями відсвічував у воді дзеркалами та посеред кімнати плавав догори ніжками зламаний стілець.

Гребенюк був дуже хазяйновитий, енергійний дядько, до того ж мав, крім Ганьки, двох синів-парубків. І, звичайно, вони змогли дати собі раду. Випхали всі речі спершу на горище, а тоді повантажили на машину. І тепер я подумав, що Павлуші, чесно кажучи, ні на що було розраховувати. Ніхто б йому не дав виносити Гребенючку на руках з хати. Хіба б, може, човном скористалися (якби солдатів не було). І всю активну роботу по рятуванню робили б батько і брати, а мій Павлуша в кращому випадку подавав би речі з горища у човен. А то могли й відправити його додому на отому надувному човнику, щоб не крутився під ногами і не заважав. Отже... Але я, звичайно, нічого цього Павлуші не сказав і не скажу ніколи. Хай тішиться думкою, що він виніс би її на руках і вона обняла й поцілувала б його при всіх і сказала б якісь такі, такі слова, які тільки у хлоп'ячих мріях говорить дівчинка хлопцеві... Хай тішиться...

Бідний Павлуша роззирався навколо з таким розчарованим кислим виразом, що мені аж шкода його стало. Як мені хотілося знайти хоч яку-небудь, хай навіть найдрібнішу фіткульку, потрібну Гребенючці,— щоб він її врятував!

Поклавши весло на дно і перебираючи руками по стінах, я провів човна у другу кімнату. То була спальня. З-під води стирчали нікельовані трубки з шишками і кульками — спинки ліжок — і стояла велика, на півстіни, порожня шафа з розчиненими дверцятами. На шафі в безладді валялися якісь коробки.

— Та ну, поїхали, нічого нема,— млявим голосом промовив Павлуша.

— Стривай,— сказав я і підвів човна до шафи.

Скраю на шафі лежали порожні коробки з-під взуття. Рятувати їх міг тільки дурень. Але попід стіною я помітив якусь темно-синю плескату квадратну коробочку, яка викликала до себе явну повагу. В таких коробочках у ювелірних магазинах продають різні коштовності.

Дотягтися до коробочки просто так я не зміг. Треба було лізти на шафу. І я це зробив, як мені здалося, дуже спритно. Сперся руками, підскочив і сів на шафу. От якби в тій коробочці та виявилась якась дорогоцінність!.. Але сподівання мої не справдилися. Коробочка була порожня. Колись у ній лежали, певно, срібні ложечки (про це свідчили спеціальні перегородки, обтягнуті чорним бархатом), але то було дуже давно, бо і бархат той порудів та одклеївся, і кришка коробочки була одірвана й ледь трималася. Мабуть, і ложечки ті вже погубилися.

Тьху! Хай ти скажишся!

Я стрибнув назад у човен.

І тут...

Човен хитнувся, я підвернув ліву ногу і аж зойкнув від гострого болю. Унизу біля кісточки щось хруснуло. Я не встояв і шубовснув у воду. Зразу виринув і схопився за борт. Павлуша допоміг мені залізти в човен:

— Тю! Як же це ти?

— Та ногу підвернув,— з досадою сказав я і винувато глянув на нього.— Бач, і штормовку твою замочив.

— Та дідько з нею. Як нога?

Нога біля кісточки страшенно боліла, не мож-

на було доторкнутися, не те, що стати. І буквально на очах почала пухнути, набрякати. Але я сказав:

— Та нічого, пройде. Заживе, як на собаці...

Але Павлуша по моєму обличчю бачив, що з ногою не гаразд.

— Поїхали,— рішуче сказав він і взявся за весло.

Коли ми вибралися з хати, Павлуша підвівся і почав гребти навстоячки. У нас майже всі на плоскодонках так гребуть. І весло для цього робиться спеціально довге. Таким веслом сидючи й не гребтимеш. Сидючи в нас гребуть коротким веслом

на довбанці. А це була плоскодонка. І я б зараз гребти не зміг. Біль у нозі не припинявся. Він оддавав навіть у серце. «Невже зламав?» — з тривогою думав я.

Вже зовсім розвиднялось. Туман рідшав, і стало видно жвавий рух на затопленій вулиці. Між хат, повіток і садків снували бронетранспортери, десь далі в глиб села гурчали тягачі й машини, розтягаючи завали й те, що було на їхньому шляху. І всюди майоріли зелені солдатські гімнастюрки. Чим ближче ми підпливали, тим більше ставало людей. Здавалося, геть усе село зараз тут, на затопленому кутку. І ніхто не сидів склавши руки. Всі щось робили: щось несли, щось тягли, щось передавали один одному.

Он Галина Сидорівна у спортивному костюмі промайнула на горищі хати. А там дід Салимон. А он хлопці — Карафолька, Антончик, Коля Кагарлицький. На борту бронетранспортера їдуть, і в кожного в руках по дві курки. А обличчя такі геройські, що куди там...

А я... Це було так безглуздо — саме зараз, коли таке робиться, коли геть усе село, старі й малі, допомагають потерпілим — зламати ногу! Так було безглуздо, що я мало не плакав.

І як я доберуся додому?

Ну, доведе мене Павлуша на човні до сухого, а далі як? На одній нозі стрибати? Не дострибаю — далеко. А людям хіба до мене зараз! Ще зі мною возитися. І тут я згадав про свого Вороного, про велосипед свій. Це ж він на триста п'ятдесят першому лишився. Мабуть, завезли його і скинули разом з домашнім скарбом баби Мокрини. Не те,

що я боюсь, щоб не пропав. Не пропаде він. Нічого з ним не станеться. Баба Мокрина оддасть, звичайно. Просто, якби був, я б попросив, і Павлуша якось допхав би мене на ньому додому. А так...

Тільки я встиг подумати це, як побачив, що назустріч нам суне триста п'ятдесят перший, і старший лейтенант Пайчадзе махає мені рукою:

— Гей, заberi своє добро!

Бронетранспортер був уже порожній.

«Як швидко вони обернулися, молодці»,— подумав я.

Порівнявшись з нами, бронетранспортер спинився. Пайчадзе, перехилившись через борт, спустив у човна велосипед.

— Держи свою тачку, да,— він підморгнув мені й усміхнувся.

— Спасибі,— сказав я й усміхнувся у відповідь. Хоч мені було зовсім не до сміху, бо, опускаючи велосипед, він зачепив мене колесом по нозі і так заболіло, що я аж зубами скрипнув. Але я не хотів, щоб солдати знали про мою ногу. Тільки тепер я роздивився, які вони всі втомлені, змучені. Очі у всіх червоні, губи обвітрені, потріскані, на щоках, три дні не голених, брудна щетина. Вони ж ото тільки-тільки були лягли відпочити після триденного важкого походу, а тут знову таке. Але трималися вони бадьоро, ці зовсім молоді ще солдати. І мені було соромно зараз перед ними за свою ногу, за своє безсилля. І я хотів, щоб вони швидше од'їхали, щоб нічого не помітили.

Пайчадзе кинув мені ватник, чоботи і сказав:

— Вдягни, бо ти оно синій, як пуп... Поїхали! Разворачивай тачку і давай он до тієї хати!

Останні слова були сказані вже водієві. Все в того Пайчадзе було «тачка»: і велосипед, і бронетранспортер. Але чимось мені це подобалося, щось у цьому було симпатичне. Може, тому, що сам він був страшенно симпатичний, з отих хлопців, які в іграх завжди бувають Щорсами і Чапаєвими. І командував він солдатами по-хлоп'ячому просто, без начальницького тону. І я подумав, що як мені коли-небудь у житті доведеться командувати, я буду командувати саме отак.

Триста п'ятдесят перший од'їхав.

Через якусь хвилину човен черкнув дном об землю.

Про велосипед Павлуша додумався сам, не довелось йому й говорити.

— Сідай на багажник, — сказав він, ставлячи велосипед біля човна.

Тримаючи за кермо, він довів велосипеда до сухого, а вже там сів у сідло.

Павлуша довів мене додому швидко і без всяких пригод. Ніхто на нас і уваги не звернув. У нас часто так їздять, особливо хлопці — один педаль крутить, а другий на багажнику, розставивши ноги, сидить.

Дома в нас не було нікого. Навіть Яришка, певно, прокинулася і побігла кудись.

Павлуша допоміг мені зашкандибати в хату, потім допоміг перевдягтись у сухе. Сам я й штанів, мабуть, не скинув би. Нога вже була, як колода, і Павлуші довелося тягнути ліву холошу хвилини з п'ять — обережненько, по сантиметру, бо так боліло, що я не міг не стогнати.

Поклавши мене в ліжку, Павлуша сказав:

— Лежи, я за медичкою мотону.

Лікарні в нашому селі не було. Лікарня була у Дідівщині. А в нас — тільки фельдшериця Люба Антонівна, яку всі звали «медичка». Проте наша медичка важила більше, ніж уся дідівщинська лікарня. Така вона була тямуща у справі зцілення хворих. І за складних випадків лікарі кликали її на консилиум.

Була вона невисока на зріст, але огрядненька, як то кажуть, натоптувана, і дуже моторна, незважаючи на свої п'ятдесят з гаком літ. До хворого вона не йшла, а просто-таки бігла, і той, хто приходив її викликать, завжди відставав.

Але хіба її зараз знайдеш, ту медичку? Там таке робиться, стільки людей затопило, певно ж, не одному лікарська поміч потрібна! Чи до моєї ноги її зараз!

— Не треба. Не ходи,— сказав я.

— Та ну тебе,— махнув він рукою і побіг.

Я лежав і мене тіпало.

Все тіло моє, всю шкіру з голови до п'ят трусила дрібна трясця. Поверх ковдри я вкрився ще дідовим кожухом, але тільки вагу відчував, а зігрітися не міг. Головне, що я не міг рухатися, бо кожен рух струмом бив мені в ногу, завдаючи гострого болю. І ця безсила, безпомічна нерухомість була гірша за все.

Ціле село, від сопливих дітлахів до найстарезніших дідів, було там, діяло, щось робило. А я один лежав і лічив мух на стелі. І було мені кепсько, як ніколи.

А що буде, як прийдуть мати, батько і дід! Навіть думати не хотілося. Перше, що скаже мати:

«Я ж казала! Я ж казала!» І нічого їй не заперечиш, справді, вона казала...

А дід подивиться насмішкувато і кине: «Догрався! Доскакався!»

А батько нічого не скаже, тільки гляне зневажливо: — «Ех, мовляв, ти, дрібнота пузата!..» А Яришка захихикає, пальчиком показуючи і приспівуючи: «Так тобі й тгеба! Так тобі й тгеба!»

Ех, чому я не солдат?!

Сталося б таке, наприклад, з старшим лейтенантом Пайчадзе, чи з солдатом Івановим, чи з Підгайком. Ну що ж, бойові друзі віднесли б його на руках у медсанбат або в госпіталь, і лежав би він собі у мужній самотності, ніяких родичів, ніхто не докоряє, не наставляє, не читає мораль. Тільки забіжить інколи на хвилинку хтось із товаришів, розкаже, як іде служба, бойова і політична підготовка, почастує цигаркою, а може, й порцію морозива підкине... Краса!

А де ж це Павлуша? Щось довго його нема. А що, як побачив він свою Гребенючку і вилетів я йому з голови? Бо вона ж нещасна, потерпіла, її треба пожаліти. І він її жаліє, і заспокоює, як тільки може. І забув він і думати про мене. І не прийде більше, і будемо ми з ним знов у сварці.

Від цієї думки так мені стало тоскно, що світ потьмарився. І така мене взяла злість на Гребенючку, що я аж зубами скреготнув. Ну, все ж вона, все ж лихе через неї! Ну, не прискіплюсь я. Ну, через неї, точно ж! Ну, через кого ж я ще лежу, потерпаю, як не через ту капосну Гребенючку! Через кого ноги збувся, ворухнутися не можу? Через неї. Хотів же врятувати для неї собаку якусь, щоб

радість їй була. Коробочку, бач, ювелірну з коштовностями наглядів. Бодай би згоріла та коробочка, і та шафа клята, і та хата вся разом з Гребенючкою!..

І раптом мені зробилося жарко, так жарко, наче мої прокльони на мене обернулися, і не коробочка та, і не шафа, і не хата вся разом з Гребенючкою, а сам я горю синім полум'ям.

Хочу скинути кожуха дідового і ковдру з себе і не можу. Щось на мене навалюється, і давить, і пече несамовито, наче прас важений. І щось у голові крутиться, крутиться, крутиться... І гуде. І я відчуваю якісь цифри у тому наростаючому руху, якесь шалене збільшення кількості, якесь неймовірне множення. І відчуваю, що нема вже мені виходу з того множення. І що ось-ось у мене щось лусне і буде кінець...

Але ні, мука та не припиняється. І все крутиться на тій граничній кінцевій межі. І крізь те кружляння чую я враз голос Павлуші, але не можу збагнути, що він говорить. І голос медички, і ще чийсь незнайомі голоси...

А потім усе в моїй голові сплуталося, і я вже нічого не пам'ятав...

Розділ XXIV

Хвороба. Сни і дійсність. Чого вони всі такі хороші!

Я прохворів понад два тижні.

Вже потім Павлуша мені розказував, що, коли він привів медичку (він дуже довго не міг її знай-

ти, бо постерпілих розмістили по всьому селу, і вона моталася з кутка в куток), то я лежав, розкинувшись на постелі, червоний як мак, і від мене жаром аж пашило. Медичка одразу сунула мені термометра під руку — було сорок і п'ять десятих. Я був без пам'яті і весь час повторював:

— Хай вона згорить!.. Хай вона згорить!.. Хай вона згорить!..

А хто «вона» — невідомо.

Я-то добре знав хто, але, звісно, Павлуші нічого не сказав.

Прийшов я до тяти лише на третій день. У хаті було так ясно, світло і тихо, як буває тільки під час хвороби, коли на ранок спадає температура.

Перший, кого я побачив, був дід. Він сидів на стільці коло мого ліжка й кунав. Мабуть, він сидів з ночі. Та тільки-но я ворухнувся, він одразу ж розплющив очі. Побачив, що я дивлюсь на нього, усміхнувся і поклав шкарубку жилаву руку мені на лоба:

— Ну що, синку, видряпуєшся? Полегшало трохи, милий, га?

Це було так незвично, що я мимохіть усміхнувся. Дід зроду не казав мені таких слів. І рука ця чи не вперше за все життя торкнулася мого чола. Здебільшого вона торкалася зовсім іншого місця, і зовсім не так ніжно. Батькові й матері завжди було ніколи, і виховував мене дід. Виховував по-своєму, як його колись у дитинстві ще за царату виховували. Я, звісно, виступав проти такого виховання і доводив, що то дореволюційний жандармський метод, засуджений радянською педагогікою. Але дід давав мені потиличника і казав:

«Нічого-нічого, зате перевірений. Скільки великих людей ним виховано. І мовчи мені, сатана, бо ще дам!»

А тут, бач, «синку», «милий»...

Почувши дідові слова, з кухні вибігла мати.

— Синочку, любий! — кинулася до мене. —
Краще вже, правда?

Вона пригулилася губами до моєї скроні (мама завжди так міряла температуру і мені, і Яришці і завжди вгадувала з точністю до десятих):

— Тридцять шість, не більше. Ану помірай! —
Вона сунула мені під пахву термометр.

Із спальні зашльопав босими ногами батько, за-
спаний, скуйовджений, у самих трусах — тільки
прокинувся.

На обличчі його була розгублена усмішка.

— Ну як? Як?.. Го-го, бачу — видужуєш, ко-
заче! Бачу!

— Та цить! Розкричався! — гримнула на нього
мати. — Від твого крику в нього знову температура
підскочить.

Батько одразу втягнув голову в плечі, на-
вшпиньках підійшов до ліжка і, схилившись до
мене, пошепки сказав:

— Вибачай, тс я од радості.

Я усміхнувся — вперше в житті не я в тата, а
він у мене просив вибачення.

— Ну, як там затоплені? — спитав я і сам не
впізнав свого голосу, такий кволий, ледь чутний
він був — наче з погребів.

— Та нічого, все гаразд. Вода вже спадає. Лю-
ди починають у хати повертатися. Все гаразд.

— Жертв нема?

— Та, слава богу, обійшлося. Люди всі цілі. Так дехто подряпався, попростуджувався, а серйозного нічого. Трошки тільки худоба постраждала. Та й то небагато. В кого коза, в кого підсвинок, трохи птиці... А корови всі порятовані і добро...

— І все завдяки солдатам, хай їм сонце світить! — встряла мати. — Якби не вони, хто зна, що б і було.

— Да, техніка тепер в армії могутча, — мовив поважно дід.

— І кажуть, то ж ти їх привів, — мати ніжно поклала мені руку на чоло.

— Не знав я, що такого сина геройського маю, — наче з трибуни сказав тато.

— Та!.. — Я одвернувся до стіни і відчув, як сипонуло мені жаром в обличчя, аж сльози виступили.

Все говорилося ніби щиро, але голоси в батьків такі вже були лагідні, аж надто.

Такими голосами з каліками розмовляють, з нещасними.

«Це вони тому, що я хворий».

Дід кахикнув і сказав:

— А друзяка твій учора цілий день просидів тут біля тебе. І не їсть нічого, аж схуд... От побачиш, зараз прибіжить.

Спасибі, діду! Мудрий ви. Знали, що сказати! Як вивести мене з того стану незручного. Знали, чим радість мені зробити.

Мати витягла в мене з-під пахви термометр.

— Тридцять шість і один. Що я казала? Тепер уже піде на поправку. А як ніжка, болить?

А я й забув зовсім про ногу. Ворухнув нею —

болю майже не було, тільки відчув, що вона туго забинтована.

— Слава богу, нема перелому. Вивих. І трохи зв'язки... Медичка сказала, через два тижні у футбол гулятимеш.

Рипнули двері, і над клямкою вистромилась розпатлана, не зачесана ще голова Павлуші. Обличчя спершу витягнуте, непевне якесь, а потім враз розпливлося в усмішці:

— Драстуйте... Можна?

— Та заходь, заходь, чого там,— усміхнулась мати.— На поправку пішло.

— Я ж казав, я ж казав, що сьогодні краще буде,— Павлуша підійшов до ліжка. Він аж світився весь радістю і привітом.

— Здоров, старик! Ну як?

— Нічого...— усміхнувся я, тамуючи радість. І замовкли обидва. При батьках розмова не клеїлась.

— Ой, у мене ж там молоко! — сплеснула мати руками й побігла у кухню. Батько пішов у спальню одягатись.

Підвівся, крекчучи, з стільця й дід:

— Ну, балакайте собі, старики, а я, молодий, до праці піду,— і почовгав у двір.

— Сідай, чого стоїш,— сказав я Павлуші. І він сів скраю на ліжко.

Він сидів і мовчав. Тільки усміхався і раз у раз підморгував мені. І я мовчав і усміхався. І відчував, що я повертаюсь звідкись здалеку-здалеку у знайомий і рідний мені світ — наче з далекої важкої мандрівки додому. І рідний мені цей світ головне тим, що у ньому є Павлуша. Оцей-от кирпатий, з облупленим носом Павлуша, в якого так смішно стирчить на маківці волосся.

Невже могло статися так, що він міг не бути більше моїм другом? Це було б просто жахливо, незбагненно. Я не знаю, що б тоді було.

— Ну, як там, розкажи,— сказав нарешті я.

— Ну як? Нічого. Все гаразд. Тільки й балакають усі, що про тебе. Кого не зустрінеш: «Як температура? Як нога? Який пульс?» Хоч бюлетень про твоє здоров'я вивішуй. Як прем'єр-міністр. Таким знаменитим став, що куди там!

— От іменно — більше нікуди!

— Ну точно, я тобі кажу! Все село вже знає, як ти солдатів привів, як ти листи врятував... Баба Мокрина день і ніч за тебе богу молиться. Та що баба Мокрина — отець Гога у церкві за тебе молебень служив.

— Та ну тебе!.. Ти толком розкажи, як там...

— Ну, слово честі! Хлопці заздять тобі несамовито. Карафолька аж зелений ходить. Він теж так старався у герої вийти, так старався. Аж черевики десь у воді загубив. І ставника сам собі під оком поставив, десь об одвірок гецнувся від ентузіазму... А Коля Кагарлицький свою курточку нейлонову заграничну, знаєш, розпанахав зверху донизу. І навіть оком не зморгнув. Отак у розпанаханій до самісінького вечора таскав людські речі. А Антончик ледь не потонув. Він же, знаєш, плаває поганенько, а поліз у кошару вівці Мазниченкові рятувать. Такий, знаєш...

Павлуша глянув на мене й затнувся.

— Ну що ж... молодці хлопці,— зітхнув я.

— Взагалі-то молодці, звичайно, я й сам не думав...— Але... але всі вони пігмеї проти тебе. Точно! Думаєш, хтось із них отак пірнув би у затоплену хату через вікно? Ні за які бублики! Та що...

— Ага! — криво усміхнувся я.— Ну добре... А як там взагалі?

— Взагалі нічого... Порядок! Життя нормалізується, як пишуть кореспонденти. Відновлюються комунікації, відбудовуються пошкоджені об'єкти. Підприємства і установи працюють нормально — і сільмаг, і перукарня, і лазня... Незважаючи на стихійне лихо, колгоспники артіль вчасно приступили до роботи — вийшли на поля і ферми. Коротше,

в боротьбі з стихією радянські люди перемогли. Єдине, що нема ще електрики. Але солдати докладають всіх зусиль, щоб у хатах знову засяяли лампочки. Взагалі, я тобі скажу, хто такі молодці — так це солдати. Як вони працюють — ти б бачив! Сила! Без них, я навіть не знаю... Якби не вони з своїми машинами... Ти навіть не знаєш, який ти молодець, що їх привів. Просто, просто ти можеш вважати, що цим ти врятував село. Абсолютно!

— Та йди ти! І без мене їх би однак викликали. Секретар райкому при мені дзвонив уже полковникові. Так що.

— Ну й що! Однак ти їх привів. Ти! А хто ж! І чого там скромничати! От любиш ти скромничати!..

Я усміхнувся.

«Ех, Павлушо мій дорогий! — подумав я. — Що це ти говориш! Я люблю скромничати! От іменно! Вже що-що, а скромничати ні я, ні ти не любимо. Це всі знають. Швидше навпаки».

Але я не став з ним сперечатися. Мені так було добре, що ото він сидів на ліжку і балакав зі мною! Так було радісно, і я боявся, щоб він не пішов.

І він ніби прочитав мої думки. Бо подивився винувато-винувато і сказав:

— Ну я піду, мабуть... Тобі спокій потрібен...

— Та посидь, чого там! — стрепенувсь я.

— Та я б посидів, звичайно... Але ми, знаєш, домовились...

— Ну йди,— сказав я тихо й приречено.

— Та ти не ображайся. Я ще забіжу. Ти, го-

ловне, відпочивай, добре їж і видужуй. А я... Бо там, знаєш, ще все-таки... Ну, бувай!

— Бувай! — через силу усміхнувся я. — Вітай там хлопців!

І відчув, як щось у горлі заважає мені говорити — наче галушка застряла.

— Я ще до обід забіжу обов'язково! — бадьоро вже з порога гукнув Павлуша і побіг.

Він навіть не сказав, з ким і про що він домовився і що ж там ще все-таки...

Значить, ясно з ким! З нею! Побіг її порати. Ех!..

А чого обов'язково її? Може, й не її зовсім. Що, нічого зараз робити в селі, чи що! А ти хотів, щоб він біля тебе нянькою сидів! Побіг собі хлопця у справах якихось, а ти вже розкис. Ковтай оно ліки і не мороч голови. Цікаво, а ти б сидів біля його ліжка? Згадай, як ото Яришка хворіла і мама просила коло неї посидіти. Як ти нудився! От і не видумуй. Не видумуй. Не виду...

Зненацька ліжко моє хитнулося, м'яко зрушило з місця і попливло, погойдуючись, до вікна...

Я не здивувався, не злякався, тільки подумав: «Видно, і нас затопило. А від мене приховували, не хотіли хвилювати, бо хворий... Тому й Павлуша побіг — рятувати батькову бібліотеку. У них же стелажів з книжками — на дві з половиною стіни. Поки всі винесеш!..»

Ліжко моє впливло крізь вікно на вулицю. Навколо вже не видно було ні хат, ні дерев — нічого, крім білої, пінистої води, з краю в край. Білої, як молоко. Я спершу подумав, що то туман стелеться так низько над водою. Але ні, то не був

туман, бо видно було далеко, до самого обрію. То була вода така біла.

Раптом я побачив, що у воді, погойдуючись, пливають великі бідони з-під молока, і зрозумів — залило молочну ферму і повивертало бідони, і це навколо вода, змішана з молоком.

Але чому моє залізне ліжко не тоне?

І одразу прийшла думка — у мене ліжко-амфібія, військового значення, і це тому, що в мене мати — депутат, усім депутатам видають такі ліжка...

Білі хвильки хлюпочуть коло самої подушки, але не заливають її. Ну, звичайно, це молоко. Причому свіжісіньке, парне. Я вже гостро відчуваю його запах. І раптом чую голос матері:

— Випий, синку, випий молочка.

І зразу голос батька:

— Він заснув, не буди його, хай...

Але я вже прокинувся і розплющив очі.

Я випив молока і знову заснув.

Коли я прокинувся, був уже обід. Я пообідав (з'їв трошки бульйону і куряче крильце), полежав і знову заснув... І спав так до ранку.

Розділ XXV

Усе! Кінець! Я дарую велосипед. «Загаза чогтова!» Я видужую

Прокинувшись, я побачив, що біля ліжка сидить на стільці Яришка і читає журнал «Барвінок».

У хаті було сонячно, аж очі сліпило, годинник

на стіні показував без чверті десять, і я зрозумів, що то ранок.

Яришка зразу відклала журнал і скочила з стільця:

— О!.. Любий бгатику! Загаз будеш снідати. Вона в нас не вимовляє літеру «р».

За мить Яришка вже ставила на стільці переді мною молоко, яєчню, сир і хліб з маслом.

Я збагнув, що в хаті нікого немає, всі на роботі, і їй доручено доглядати мене.

— Будь ласка, любий бгатику, їж! — сказала вона солодким голосом.

Я насторожився.

А коли вона втретє сказала «любий бгатику» («Любий бгатику, спегшу проковтни таблетку»), це вже мене зовсім збентежило.

«Любий бгатику!» Вона ніколи мене так не називала. Завжди казала на мене «загаза чогова», «так тобі й тгеба», «щоб ти гозбив свою погану могду...» І раптом — «любий бгатику!..»

Кепські, виходить, мої справи. Може, й зовсім безнадійні. Може, я вже й не встану. Тому-то всі такі ніжні до мене: і батько, і мати, і дід... І весь час заспокоюють — видужуєш, мовляв. А я...

Бач, сплю весь час. Значить, нема в організмі сил, енергії для життя. Отак засну й не прокинуся більше. От голову навіть підняти від подушки не можу. Підведусь, сяду на ліжку, і йде обертом голова, аж нудить...

Я глянув на сир, на яєчню і згадав слова діда Салимона, які він любив повторювати: «Їжа — джерело життя. Доти живеться, поки їсться і п'ється. Добре кушай і будеш, як бугай».

— Яришко, дай іще шмат хліба з маслом,— сказав я тихим, глухим голосом.

— Тю, ти ж іще цього не з'їв?!

— Жалко? — з гірким докором глянув я на неї.— Може, я... Може...

— Та що ти, що ти! Будь ласка! — вона побігла на кухню, відремізувала від буханки величезну партику, намазала в палець масла і поклала на стілець. Писнула і побігла за піч сміятися.

Я зігхнув. Нічого, нічого! Дивись, щоб на кутні не засміялася, як я... як мене вже не буде...

Яечню з тим першим шматком хліба я вмаламував досить швидко і легко.

А от тарілка сиру, щедро политого сметаною, і партика хліба, принесена на моє прохання Яришкою, пішли туго. Півтарілки я ще так-сяк виїв, а далі почав давитися. Набивши повен рот сиру і хліба, я жував-пережовував ту жуйку по кілька хвилин і не міг проковтнути. Ремигав, як той старий віл.

Уже й молоком запивав, і різко смикав назад головою, як це робить завжди мати, ковтаючи таблетки, та все марно — не ковталось. «Ну, все! — з жахом подумав я.— Уже й їсти не можу. Не приймає організм їжі. Все! Капець мені! Кришка!»

Я безсило відкинувся на подушку.

Лежав і прислухавсь, як усередині в мене щось булькало, бурчало й переливалося. То гуляли в порожньому животі одинока яечня, трошечки сиру й молока. Гуляли, не в змозі порятувати слабючого організму.

О! Кольнуло у боці!.. І нога затерпла, мабуть, кров туди вже не доходить... І рука ліва якась без-

сило млява. Це ж там серце близько. Видно, серце вже відмовляється працювати...

О! Дихати вже важко. Уривчасте якесь дихання. І пальці на руках уже посиніли, здається, одмирають... Ех, жаль — нема Павлуші. Хотілося б з ним попрощатися. Не встигну, мабуть...

З-за печі визирнуло лукаве Ярищине око. Вона сміялася. Вона й не уявляла, як мені зле. Вона думала, що я придуркуюсь.

Треба їй якось довести, що це не жарти, що мені таки погано, що, може, це останні мої хвилини... Я не міг помирати під її хихикання.

— Яришко,— ледь чутно промовив я.— Іди сюди.

Вона вийшла з-за печі.

— Яришко,— зітхнув я і замовк.

Вона підійшла ближче. Личко її стало трохи серйознішим.

— Яришко,— вдруге зітхнув я і знову замовк. Я мусив сказати зараз щось незвичайне, щось значуще, благородне й велике, що говорять тільки перед смертю.

— Яришко,— сказав я нарешті тихо й врочисто.— Візьмеш собі мій велосипед... Я дарую тобі його...

І заплющив очі.

— Ой! — верескнула вона радісно.— Ой! Пгавда?! Ой! Сегйозно?! Ой бгатику мій! Який ти хогоший! Ой! Дай я тебе поцілую.

І її губенята мазнули мене по щоці біля носа. Я одвернувся до стіни, бо відчув, що от-от заплачу.

Ми з Яришкою найчастіше сварилися саме через той мій велосипед. Вона хотіла на ньому

кататися, а я не хотів, щоб вона каталася. Я вважав, що вона ще соплива, щоб кататися на дорослому велосипеді. Тільки в перший клас пішла в цьому році. До педалей ще навіть не діставала. Але однак примудрялася їздити — просовувала праву ногу крізь раму і, звиваючись черв'яком, навстоячки крутила педалі. Ця її спритність тільки дратувала мене. Таке потворне катання було, на мою думку, образою для велосипеда.

І взагалі кому хочеться, щоб на його велосипеді хтось катався! Це завжди неприємно, завжди противно. Велосипед — це щось дуже особисте, близьке, заповітне. Це ближче, по-моєму, за сорочку, за штани, за що хочеш...

І зараз, подарувавши велосипеда Яришці, я відчув, що мої рахунки з життям майже зведені.

Я чув, як вона, забувши від щастя про мою хворобу, вже витягала Вороного із сіней надвір. І він жалібно деренчав і дзвенів. Ці звуки шматували моє умираюче серце. Так востаннє тужливо ірже вірний кінь, навіки прощаючися з козаком....

Я витягся, як мрець, склав на животі руки і приречено втупився у стелю.

Я ждав приходу смерті.

Годинник на стіні невмолимо одцокував хвилини.

Але несподівано замість смерті прийшла медичка Люба Антонівна.

Грюкнувши дверима, вона зайшла в хату і швидким кроком наблизилась до мого ліжка.

Поклала руку мені на лоба, потім узяла за пульс.

І все це, не кажучи ні слова, мовчки, зосереджено, строго.

Я зазмер в безнадійному чеканні.

Скінчивши слухати пульс, вона підняла мені сорочку, схилилася і приклала маленьке холодне вухо до моїх грудей. Вона завжди вислухувала хворих просто так, вухом, без всякого лікарського причандалля.

І, тільки вислухавши мене, вона сказала на-решті весело:

— Молодець, козаче! Все гаразд! Скоро будеш здоровий.

І ляснула мене долонею по пузі.

— Еге! Гаразд! — буркнув я. — Оно вже й їсти не можу. Організм не приймає. І голова крутиться, підвестися несила.

— Що? — вона здивовано глянула на тарілки, що стояли на стільці. — А це хто снідав?

— Та я ж... бачите... — зітхнув я.

— Ну! Бачу! І яєчно, бачу, прийняв твій організм, і сиру півтарілки, і молока. Що ж ти хочеш? Після такої температури це навіть забагато зразу. Забороняю тобі їсти по стільки! А голова крутиться від довгого лежання. Треба вставати потрошку, раз температури нема. Дозволю тобі сьогодні встати хвилин на десять-п'ятнадцять і походити по кімнаті. Тільки не більше... «Організм не приймає!» — вона усміхнулась. — Ех ти! Герой!

Я насупив брови і одвернувся.

Я не дуже їй вірив. Вона медичка. Вона мусить заспокоювати хворих. Така її робота. Їй за це гроші платять.

І все-таки після того, як вона пішла, я відчув,

що мені полегшало — перестало колоти в боці, і нога одійшла, і руку одпустило. І серце забилося бадьоріше.

Смерть поки що відступала.

Мені навіть здалося, що я почув, як вона, заgrimівши кістками, побігла-покотилася кудись геть по дорозі... Чи, може, то заgrimів, упавши разом з Яришкою, мій велосипед у дворі?..

Мій?

Велосипед?

Який же він мій?

Нема в мене вже велосипеда!

Нема!

Подарував.

Дурень!

Та я ж... я ж... думав, що вмираю.

«Пожди-пожди! Чого це ти так рознервувався? Може, ще вмиреш і не будеш дурнем», — шепнув мені глузливо внутрішній голос.

«Тьху на тебе! — лайнув я той голос. — Краще бути живим дурнем, ніж...»

Ну й що! Ну й подарував! Подумаєш! Рідній сестричці подарував. Хай катається на здоров'я, люба, дорога, се...

У дворі знову щось гупнуло й задеренчало.

Чорт! Чого ж вона, корова, падає! Так же всі спиці повибивати можна!

Ну і хай вибиває. Її велосипед — може зовсім його розбити.

Чого тобі тепер хвилюватися? Не треба тобі тепер хвилюватися.

Спи спокійно, дорогий товаришу!

Мда...

Павлуша, значить, буде на велосипеді, Вася Деркач на велосипеді, Коля Кагарлицький на велосипеді, Стьопа Карафолька, гад, на велосипеді,— коротше, всі, всі геть-чисто на велосипедах, а я — пішки. На своїх двох.

Мда...

Тоді вже краще вмерти! Що це за життя без велосипеда! Комедія! Сміх!

А який же був велосипед! «Україна». З багажником, з фарою, з ручним гальмом. А швидкість яка! Вітер, а не велосипед!.. Був!

У дворі знову задеренчало.

Доламує!

Серце моє розчахнулося від болю.

«Дозволю тобі сьогодні встати на десять-п'ятнадцять хвилин».

Я підвівся і сів на ліжку.

Глянуть! Хоч глянути на нього востаннє! От гляну, потім ляжу і вмиру.

Я встав і, хитаючись, пошкандибав до вікна. Яришка, висолопивши від старанності язика, вихилисями кружляла по подвір'ю. На лобі в неї полум'яніла здоровеннецька гуля, на щоці подряпина, коліно розбите. Але очі сяяли щастям. І, видно, те щастя засліпило її, і вона нічого не бачила. У всякому разі дубовий ковбок, на якому ми рубали дрова, вона точно не помічала, бо перла прямо на нього. Я не встиг навіть роззявити рота, як вона перечепилася об ковбок і...

Отут уже я роззявив рота. Я не міг його не роззявити.

Душа моя, котра ще трималася в тілі, не витримала.

Велосипед став дибки і з усього маху грюкнув на землю, задеренчавши всіма своїми деталями.

— Ех ти!.. Щоб тобі!.. Що ти робиш?! — одчайдушно закричав я. Хай я умру, але навіть перед смертю я не можу спокійно дивитися, як гине велосипед!

Лежачи під колесом, Яришка розгублено кліпала очима. Потім враз насупила брови і мовчки почала вибиратися з-під велосипеда.

Встала, підняла велосипед і зміряла мене презирливим поглядом:

— Думаєш... думаєш, я тобі повігил, що ти подагував? Я знала, що ти жагтуєш... загаза чог-това!..

І, шморгнувши носом, одвернулася.

Я роззявив рота і... усміхнувся. «Загаза чог-това...»

Сонце засяяло з неба, заспівали пташки, і зацвіли-запахли під вікном троянди.

Життя повернулося до мене.

Сумнівів не було — я видужував.

Дорога Яришко, люба моя сестричко, я тепер завжди даватиму тобі велосипед — коли тільки захочеш! Чесне слово!

Розділ XXVI

Знову троє невідомих. Ти мені друг? «Нічого не розбереш...» — каже Павлуша

Поки мені було дуже зле, я не відчував, як минає час. Часу ніби не існувало.

А як мені трохи покращало, отоді я відчув, що то за нудота хворіти. Я ніколи не думав, що години такі довгі, а день такий нескінченний. Раніше мені його завжди не вистачало. Не встигнеш, бува, що-небудь затіяти, започаткувати, як уже й вечір. А тепер до того вечора була ціла вічність. Вона без кінця й краю тяглася, тяглася, тяглася, витягуючи з мене жили. Того вечора не можна було просто дочекатися. А заради вечора я тільки й жив на світі. Увечері приходив Павлуша. Правда, він забігав і вранці, і в обід, але то на кілька

хвилин. А увечері він приходив години на дві, а то й три і сидів доти, поки я не помічав, що він уже клює носом від втоми, і тоді я гнав його спати. Він дуже втомлювався, Павлуша. І не тільки він, усі втомлювалися. Все село працювало на вулиці Гагаріна, гуртом ліквідовуючи ту страшну руйнацію, яку наробила стихія за одну ніч. Відбудовували хати, розчищали подвір'я, заново будували знесені, потрощені повітки, хліви й комори, розкопували льохи. Нарівні з дорослими працювали й учні, починаючи з сьомого класу. Та й менші не сиділи склавши руки,— кожен щось робив у міру своїх сил і можливостей. Бо рук тих не дуже й вистачало. Пора була гаряча, збирання врожаю — і фрукти, і овочі... Добре, що хоч віджнивуватися до дощів устигли. Всі працювали з ранку до вечора. Всі. А я лежав собі паном — пив какао, їв гоголь-моголь і різні пундики смачні, що їх ночами пекла мені мати для зміцнення хворого організму. Пив, їв і читав собі різні пригодницькі книжки.

А хлопці трудилися і їли звичайнісінький хліб з салом.

І я їм заздрив несамовито.

Я ненавидів какао, гоголь-моголь і смачні пундики.

Я проміняв би всі ці ласощі на шмат хліба з салом у перерві між роботою.

Мій дід завжди називав мене «цілосвітнє ледащо». Але якби він знав, як мені, «цілосвітньому ледащові», хотілося зараз працювати! Я б не відмовився від найбруднішої, найпротивнішої, найважчої роботи. Тільки б з усіма, тільки б там, тільки б не лежати колодою в ліжку.

Лише тепер я збагнув одну істину — чим страшна хвороба! Не тим, що десь щось болить! Ні! Найстрашніша хвороба безсиллям, бездіяльністю, нерухомістю.

І я зрозумів, чого люди насамперед бажають один одному здоров'я, чого кажуть, що здоров'я — всьому голова...

Як я страждав від своєї бездіяльності, ви собі навіть не уявляєте. Коли нікого не було в хаті, я заривався в подушку і просто вив, як той собака голодний.

Один Павлуша по-справжньому розумів мої страждання і весь час намагався розрадити, заспокоїти мене. Та йому це погано вдавалося. Я був, звичайно, вдячний йому за співчуття, але жодні слова не могли мені допомогти. Які там слова, як я сам відчував, що нема здоров'я, нема сил. Походжу трошки по хаті — і в піт кидає, голова йде обертом, лягти тягне.

Здавалося б, і нога дедалі менше болить, і температури нема, а замість того, щоб видужувати, я чогось знову розклеївся. Вирішив, що ніколи вже не буду здоровим, і занепав духом. Втратив апетит, погано їв, не хотілося ні читати, ні радіо слухати. Лежав з байдужим виглядом, втупившись у стелю. І ніхто цього не бачив, бо з ранку до вечора нікого не було дома, а Яришка, дорога моя сестричка, якій доручено було наглядати за мною, хати не держалася. Та я її й не звинувачував, я й сам, як вона хворіла, не дуже сидів біля її ліжка.

Зранку, подавши мені сніданок, вона, як цуцик, дивилась на мене і покірливо питала:

— Яво, я тгошечки... можна?

Я зітхав і кивав головою. І вона, грюкаючи, тягла велосипеда з сіней надвір. І тільки я її бачив аж до обіду. Вона поспішала, поки я хворий, накататися досхочу. Вона відчувала, що, як я видужаю, не дуже вона кататиметься.

І якщо раніше вона каталася у дворі, то тепер виїздила за ворота і тікала далі від очей, щоб не чути моїх нарікань за те, що не так їздить. А мені вже й це навіть було байдуже. Я й на велосипед махнув рукою.

Інколи разом з Павлушею забігали хлопці, але вони були такі заклопотані, так їм було не до мене, що радості це не приносило.

Двічі заходила Галина Сидорівна, та мені чогось було соромно перед нею, що я лежу безпомічний, жалюгідний, і я напружено, з нетерпінням чекав, коли вона піде. Погано мені було, дуже погано.

Сьогодні я чогось особливо відчував себе нещасним і самотнім. Може, тому, що сьогодні день був напрочуд хороший — сонячний, ясний, ні хмарки на небі. І Яришка, витягаючи з сіней велосипеда, співала на все горло:

В путь, в путь, в путь,
А для тебя, родная,
Есть почта полевая...

Вороний мій продеренчав у дворі і, дзенькнувши вже за ворітьми, повівся, несучи кудись невгомонну мою сестру.

Я зарився в подушку й завив.

І раптом почув, як щось стукнуло об підлогу.

Я підвів голову. На підлозі біля ліжка лежав камінець. До нього був прив'язаний червоною стрічкою якийсь папірець. Я здивовано глянув, на-

хилився, підняв. Розв'язав стрічку, розгорнув папірець. І аж дух мені перехопило — я одразу впізнав той самий почерк: чіткий, з нахилом у лівий бік, і кожна буквочка окремо... Від хвилювання ті буквочки застрибали в мене перед очима, і минуло кілька секунд, поки я зміг прочитати написане.

Дорогий друже!

Нам усе відомо, що сталося з тобою за останній час. Ми задоволені твоєю поведінкою. Ти поведився як справжній солдат. Нам дуже приємно, що ми не помилилися в тобі. Тепер ми ще більше впевнені, що ту секретну справу, яку ми маємо доручити тобі, ти виконаєш з честю.

Стихійне лихо і метеорологічні умови унеможливляють проведення наміченої операції зараз. Операція відкладається. Сподіваємося, що до того часу ти видужаєш, і нам не доведеться шукати іншої кандидатури. Намічувана операція секретна, державного військового значення. Розголошення таємниці карається за статтею 253 кримінального кодексу УРСР.

Цього листа треба негайно спалити.

Нагадуємо: умовний сигнал — білий прапорець на щоглі біля школи. В день, коли з'явиться прапорець — треба прибути до дота у Вовчий ліс рівно о дев'ятнадцятій нуль-нуль. У щілині над амбразурою будуть інструкції.

Бажаємо найскорішого видужання.

Г. П. Г.»

Коли я дочитав, у мене пульс був, мабуть, ударів двісті на хвилину. Аж у скронях гупало.

Вони! Знову вони! Троє невідомих!

Якраз сьогодні я згадував про них. Не те, що я забув. Ні. Просто події тої страшної ночі, а потім моя хвороба якось одсунули думки про це, заглушили інтерес, і все воно згадувалося так, ніби то було не зі мною, а десь читане чи бачене у кіно.

І дедалі частіше я думав, що мабуть, усе це щось несерйозне, чийсь жарт, тільки незрозуміло чий і для чого.

Вже кілька разів я вирішував поговорити на решті про всю цю історію з Павлушею, але кожного разу в останню мить щось заважало: або Павлуша піднімався, щоб іти, або хтось заходив у хату, або в самого мелькала думка: «А що, як це справді військова таємниця?» І момент минав, і я так і не говорив. До того ж мене бентежило, чого мовчав Павлуша. Я двічі намагався вивідати, куди це він їхав тоді «глеканкою» на велосипеді, але він од відповіді ухилявся. Перший раз він якось ловко звернув розмову на інше, а другий, коли я прямо сказав йому, що бачив, як він виїхав увечері з села і гайнув у бік лісу, він невинно закліпав очима: «Щось не пам'ятаю. Може, в Дідівщину... Не пам'ятаю...» — і так він це щиро, безпосередньо сказав, що, якби я сам не бачив його тоді на власні очі, то повірив би.

І от...

«Розголошення таємниці карається за статтею 253 кримінального кодексу УРСР».

Тепер ясно, чого мовчав Павлуша.

Але... як же я знатиму, коли з'явиться прапорець на щоглі, якщо я лежу?

Ні, я мушу поговорити сьогодні з Павлушею. Врешті друг він мені чи не друг? Якщо вже на те пішло, я готовий разом з ним відповідати по цій 253-й статті. І в тюрмі сидіти з ним готовий. (Тільки щоб в одній камері). А чого обов'язково сидіти? Якби я якомусь ворогові розголосив таємницю, тоді інша справа, а то ж друзів. Та й що розголосив? Я ще не маю чого розголошувати. Я ще сам не знаю, в чому полягає ця державна військова таємниця. Може, Павлуша знає, то хай мені розголосить. А якщо не розголосить, то він мені, виходить, не друг. Цікаво, чи розголосив він Гребенючці? Якщо їй розголосив, а мені не хоче, тоді все, між нами все кінчено.

Коли я й так не міг завжди дочекатися приходу Павлуші, то ви собі уявляєте, з яким нетерпінням чекав я його зараз!

І, почувши у дворі його голос, я аж підскочив на ліжку. Він завжди ще у дворі гукав на повний голос: «Яво-о! Го-го!» — сповіщаючи, що уже йде.

Павлуша вбіг у хату захеканий, розчервонілий і вже з порога почав збуджено:

— Старик! Тільки що Пашківський погріб одкопували. Не віриш! Одкопали каструлю, а там вареники з вишнями. Скуштували — свіжісінькі, наче вчора зварені. А більше тижня минуло. Скажи! Корисні копалини — вареники з вишнями! Викопні допотопні вареники з вишнями! Га? Сила! Головне — як вода туди не попала? Мабуть, землею одразу присипало, а кришка щільна і...

Тільки трохи зверху підмочені, а внизу — абсолютно! Я п'ять штук ум'яв. Смакота! Що з тобою? Ти що — погано себе почуваєш?

— Та ні,— хитнув я головою. Я вирішив не відкладати, бо в будь-яку хвилину може прийти Яришка.

— Павлушо,— я пильно глянув йому в очі,— ти мені друг, скажи чесно?

— Ти що? Друг, звичайно.

— Скажи, а ти міг би... сісти разом зі мною в тюрму?

— Тю! — він розгублено усміхнувся.— Ти що— сільмаг обікрав?

— Ні, без жартів скажи — міг би?

Він насупив брови.

— Міг би... Ти ж знаєш.

— Ну, тоді на, читай,— і я простягнув йому листа.

Поки він читав, я не зводив з нього очей. Він спершу зблід, потім почервонів, далі почав скрушно хитати головою. Дочитавши, звів на мене очі й зітхнув:

— Так... «Г.П.Г.» Значить, і тобі... Нічого не розумію...

— А тобі, виходить, теж? І мовчав...

Павлуша винувато знизав плечима:

— Ну, коли б же я міг сказати? Раніше — сам знаєш... А потім ти захворів, тобі ж хвилюватися не можна, так що...

— Не можна хвилюватися? Мені дуже прекрасно можна хвилюватися! Мені навіть треба хвилюватися! Мені не можна лежати, як колода, бо я так не витримаю... Ану розкажуй! — Я рвучко сів

на ліжку, щоки в мене горіли. Я й справді відчув якийсь раптовий прилив сил, енергії і бадьорості.

— Ну що... Ну, іду я якось вулицею, раптом назустріч мені офіцер на мотоциклі. Спинився. «Павлуша,— питає,— Завгородній?» І простягає конверт. І як газоне — тільки я його і бачив. У шоломі, в окулярах — обличчя не розгледити.

— Точно!

— Ну, розгорнув я листа. «Дорогий друже... секретна справа... треба прийти у Вовчий ліс до дота... в амбразурі інструкція».

— В розколині над амбразурою.

— Точно.

— А о котрій годині?

— О двадцятій нуль-нуль.

— А мені о дев'ятнадцятій.

— Бачиш. Отже, вони не хотіли, щоб ми зустрілися. Ну, й ти був?

— Аякже. Тільки давай спершу ти.

— Ну, значить, під'їхав я до дота, тільки туди, а мене — цоп! — за шкільки. Солдат Митя Іванов, знаєш. «Куди,— каже,— оп'ять лізеш. Зовсім здурів, чи що?» Ну, тепер я розумію, що це ж ти, певно, туди переді мною проривавсь, а тоді я здивувався, чого це він «оп'ять» каже. Ну, та не це мене найбільш здивувало, а те, що я ніяк до амбразури дістатися не міг. Самі писали: «Прийди»,— і самі ж вартового поставили, не пускають. До речі, на дорозі й мотоцикл стояв, і у кущах, крім Миті Іванова, ще хтось був, чи не той, що мені листа передавав... Я його не бачив, але голос чув. Бо я психонував, думаю, чого мені голову морочите. «Ах так,— на повний голос крикнув.— Не пускаєте, то

я додому пішов. Чуєте, додому! Раз так!» І тут із кущів голос: «Правильно!» Ну, думаю, раз так — бувайте здоровенькі! — сів на велосипед і поїхав...

— І що — і все? Більше нічого не було?

— Та почекай! Наступного дня пішов я на малювання. Саме заняття гуртка було. Розгорнув свій альбом — а там... лист. Знову Г.П.Г. — «Операція переноситься... не хвилюйся... слідкуй за щоглою біля школи... Коли з'явиться білий прапорець — приходь того дня у Вовчий ліс до дота...»

— І знову о двадцятій нуль-нуль?

— Ага! Ти знаєш, мене аж у жар кинуло. Альбоми наші зберігаються в школі, додому ми їх не забираємо. Після кожного заняття староста збирає, і Анатолій Дмитрович замикає їх у шафу. Як міг з'явитися там лист, хоч убий, не збагну. Не інакше, як хтось уночі заліз у школу, підібрав ключа до шафи і підклав. Але ж школа влітку на замку, і баба Маруся там завжди ночує, а вона, ти ж знаєш, яка — муха в неї не пролетить. Просто не знаю.

— Ну, це все дрібниці. Як треба, то й бабу Марусю присплять, і ключа будь-якого підберуть... Це не штука.

— Ну, а в тебе ж що?

— Ну, а в мене... — І я докладно розповів Павлуші про все, що трапилося зі мною: і про лист, і про «екскурсію» до військових таборів, і про розмову по телефону.

— Ну, то що ж усе-таки все це означає, як ти гадаєш? — спитав Павлуша, коли я кінчив.

— Я, звісно, точно не знаю, але гадаю, що, мабуть-таки, це пов'язане з військовою справою. Я вже

думав: може, щось там у них зіпсувалося, у якійсь гарматі чи в ракеті, куди дорослий пролізти ніяк не може, і треба хлопчика.

— Хтозна, може...— насунив брови Павлуша.— А чого ж тоді і до тебе, і до мене? І на різний час?

— Хіба я знаю...— знизав я плечими.— Мабуть, хтось із нас основний, а хтось дублер. Знаєш, і в космонавтів же завжди дублери, і, певне, в таких справах...

— Могло буть,— зітхнув Павлуша.— Виходить, ти основний, а я дублер.

— Чого це!

— Ну, тобі ж на годину раніше призначають.

— Ну й що! Це нічого не значить! Може, саме ти основний! Я чогось думаю, що саме ти! — переконував я його, хоча в душі думав, що основний таки я, бо справді, чого б це дублерові призначали на годину раніше, ніж основному. Так і є, я основний! Але виказувати, що я так думаю, було б і неблагородно, і нескромно. А Павлуша ж, пам'ятаєте, казав, що я люблю скромничати...

— А тепер, після моєї хвороби, то вже напевно ти будеш основним! — сказав я ніби для того, щоб заспокоїти Павлушу. І раптом я усвідомив те, що сказав, і аж похолов. А справді! Який же я основний після такої хвороби! Це мене треба заспокоювати, а не його. Негайно треба видужувати! Негайно! Бо і в дублери не попаду!

Я нервово засовався на ліжку. Ні! Ні! Я таки почуваю себе краще. Значно. От і сила в руках з'явилася. Можу вже підтягнутися, узявшись за спинку ліжка. А позавчора ж не міг зовсім. Нічого, нічого! Все буде гаразд... Коли ніщо не перешкодить.

— А ти кому-небудь говорив про все це? — я пильно глянув на Павлушу.

— Звичайно, ні.

— І їй не говорив? — Я не хотів називати її імені, але Павлуша зрозумів.

— Та ти що?! — він почервонів.

І я чомусь подумав, що він, мабуть-таки, не знає, що то я оббризкав Гребенючку грязюкою з ніг до голови (вона не сказала), і раптом згадав таємничу постать у саду Галини Сидорівни того вечора. Я ж нічого Павлуші ще не говорив про того чоловіка.

— Слухай,— і тут же почав розповідати. Коли я кінчив, він тільки плечима здвигнув:

— Казна-що робиться у нас тут. Сам чорт ногу зломить. Нічого не розбереш...

Розділ XXVII

Події розгортаються блискавично. Невже один з невідомих — вона? Не може бути! «Він хоче вкрати її!» Ми поспішаємо на допомогу... Асса!

Цікава штука людський організм. То він ледве дише, тане, як свічечка, людина голови підвести не може. А то раптом (звідки й сили беруться!) починає міцніти й бадьорішати з кожною годиною. І ви знаєте, що я подумав? Я подумав, що, мабуть, усе-таки головне для видужання організму — це бажання видужати, мета бути здоровим.

Коли є велике, жагуче бажання і ти всіма силами прагнеш до цієї мети, прагнеш бути здоровим —

ти обов'язково і дуже швидко видужаєш. Я в цьому переконався на собі. Після нашої відвертої розмови з Павлушею я одразу почав видужувати швидкими темпами.

Їв я тепер, як молотник. Подвійні порції.

Медичка якось сказала:

— Хворим слід їсти головним чином те, що їм хочеться. Організм мудрий, він сам підказує, що йому треба.

Слава богу, мені хотілося їсти все, що давали.

Але одного разу я хитро глянув на діда і сказав:

— Діду, мій мудрий організм підказує, що йому треба... морозива.

Дід кахикнув і відповів:

— Куме Андрею, не будь свинею. Тільки з лихоманки видряпався і знову хочеш? Скажи своєму організмові, що він не мудрий, а дурний, якщо таке тобі підказує. Зовсім видужаєш, тоді їстимеш.

Це ще більше додало мені бажання швидше видужати. Ви ж знаєте, як я люблю морозиво!

На третій день після нашої з Павлушею розмови медичка послухала мене своїм лоскотним холодним вухом, помацала мою ногу і сказала:

— Можеш потроху виходити у двір, але дуже не бігай, бо знову застудишся.

Як же то приємно замість стелі бачити над головою бездонно-голубе небо і дихати свіжим вітром, що лоскоче тобі шкіру ніжним дотиком, і чути, як привітно шепоче листя на деревах, і відчувати під ногами пружну землю, і чепуляти вулицею без усякої навіть мети, і усміхатися без причини, просто тому, що світить сонце, що муркоче

на призьбі кіт, що рохкає у калюжі свиня — що життя прекрасне!..

І хоч ішов я, повторюю, без усякої мети, просто так, трохи пройтися (бо далекі прогулянки мені ще були строго-настроого заборонені), та ноги самі повели мене в бік вулиці Гагаріна. А мені ж на вулицю Гагаріна медичка навіть носа показувати не дозволила.

— Я знаю, всі зараз там дружно працюють, і тобі закортить,— мовила вона.— Так от, якщо я тебе там побачу, то просто при всіх візьму за вухо й поведу додому.

Я добре знав, що медичка — жінка серйозна і слів на вітер не кидає. Але... я нічого не міг зробити з своїми ногами. Правда, я йшов не прямою дорогою, а робив добрячий гак. Бо спершу мусив же таки глянути на ту щоглу біля школи — як ви думаєте?! А що, як там... Хоча ми з Павлушею, звичайно, домовилися, що він уважно стежить за щоглою, кілька разів у день дивиться на неї і мені доповідає. Але що, як він запрацювався і...

На щоглі сиділа сорока і легковажно струшувала довгим хвостом. Побачивши мене, знялася й полетіла. Ніякого прапорця не було.

Тепер я міг спокійно чепуляти до вулиці Гагаріна.

Ще здалеку я почув веселу музику будівництва: дзвінко цюкали сокири, лунко перестукували молотки, і голосисто виспівувала циркулярка, яку притягли з колгоспної столярні й поставили під нашвидкуруч збитим навісом біля електричного стовпа. І вся вулиця смолисто пахла свіжою стружкою. Все навколо гуло й мурашилося —

туди-сюди сновигали люди, несучи дошки, колоди, різне причандалля. Здебільшого то були молоді, гиряво стрижені здорові парубки, голі до пояса. Лише по зелених штанях і чоботях можна було впізнати, що то солдати. На підручних роботах у них були наші хлопці й дівчатка. Оно й Вася Деркач, і Стьопа Карафолька, і Вовка Маруня... Та й Павлуша десь тут, мабуть.

Ремонтували хати, латали повітки, ставили нові тини й паркани.

І працювалося їм, видно, весело, з насолодою — хтось співав, хтось насвистував, хтось жарти відпускав, і враз вибухав дружний регіт...

Я став на розі за криницею з дашком і тільки заздро позирав на цю веселу, гамірливу метушню. Позирав і ховався за криницю. Не хотів, щоб мене бачили зараз тут — коли я не можу разом з ними, то навіщо... І раптом почув радісно-дзвінкоголосе:

— О! Ти вже видужав? Поздоровляю!

Позад мене стояла з відром у руках Гребенючка і привітно усміхалася.

Я почервонів і насупився. От же ж! І треба ж, щоб саме вона мене побачила!

— Дякую! — буркнув я їй, не озираючись, пішов геть.

Увечері я почав наступ на батьків.

— От,— тягнув я, скривившись, як середа на п'ятницю.— Скільки ще мучитимуся! Я вже зовсім здоровий, а мені нічого не дозволяють! Так я захирію і зовсім гігну. Я не можу більше. Ну, діду, ну, ви ж наймудріший, ну, поясніть їм, що я вже зовсім-зовсім здоровий.

Мені довго доводили, що я дурний, що я сам не розумію, який я був хворий, що краще зайвий день витримати, ніж потім знову лежати, і невже я, дурний, цього не розумію...

Словом, наша дискусія велася в одній площині: я доводив, що вони ж розумні й мусять мене зрозуміти, а вони казали, що я дурний і нічого не розумію.

Нарешті матері набридло, і вона сказала:

— Ну, гаразд! Домовимося так. Завтра останній день ти ще побудеш на карантині, а післязавтра, як усе буде добре, зможеш піти трошки попрацювати, тільки трошки, годинки півтори, не більше, і щось робитимеш легке, бо ти ж знаєш...

Останній день, коли чогось чекаєш, завжди найдовший, наймарудніший, найважчий. Це все одно, як оті останні хвилини на вокзалі перед відходом поїзда.

Уже попрощалися, поцілувалися, уже радіо оголосило: «Провожающие, проверьте, не остались ли у вас билеты отъезжающих, и освободите вагоны». Уже вкотре сказано: «Так ти ж дивись, обережно! І одразу напиши, добре?» — а поїзд стоїть...

Я тинявся по подвір'ю, по безлюдних вулицях і нудився, нудився, нудився... Вулицю Гагаріна я обминав десятою дорогою. Я тільки здаля слухав веселий гамір будівництва. Зате до школи я підходив разів з десять. Мене мов на налигачі тягло туди, до тієї почорнілої від дощів, розсохлої і трохи скособоченої вітрами щогли, яка стирчала посеред шкільного двору. Під час піонерських лінійок на ній весело й урочисто майорів прапор, а в інший час вона втрачала своє високе призначення, і

хлопці намагалися закинути на її вершечок чию-небудь шапку. Це вдавалося дуже рідко, але коли вдавалося, то робило щасливчика у той день славним на всю школу, а хлопцям завдавало великої втіхи, бо тоді влаштовували незвичайне змагання — хто зіб'є шапку грудкою. Кидали по черзі, кожен три грудки. Порядок при цьому був «залізний», і хто намагався його порушити (чи то кинути більше як три, чи то кинути поза чергою), той діставав потиличника! Яюсь мені здорово пощастило: я не тільки закинув шапку на щоглу, а й збив її, і шапка була не чия-небудь, а Карафольчина. Він нею дуже хизувався — біло-зозуляста кепочка з пиптиком зверху. Цей день я завжди згадував, як один з найщасливіших у своєму житті. От і зараз, дивлячись на щоглу, я згадав той свій триумф, і стало мені тепло на серці. І захотілося раптом закинути що-небудь на щоглу. Нишпорячи довкола очима, я пройшов подвір'ям, потім — за школу, туди, де був сад, пришкільна ділянка. Баба Маруся завжди на старій яблуні розвішувала сушити ганчірки. Та, звернувши за ріг, я враз забув про ті ганчірки. Увагу привернули малюнки, виставлені у вікні піонерської кімнати. То була постійно діюча виставка робіт гуртка малювання. Анатолій Дмитрович виставляв кращі малюнки своїх гуртківців у вікні піонерської кімнати, і ця виставка весь час поновлювалася.

Тепер усі малюнки були нові і всі присвячені тому, як рятували село від повені. Затоплені хати, амфібії, навантажені різним скарбом, солдати знімають людей з дахів і т. ін.

А один малюнок... У мене перехопило подих,

коли я глянув на нього. На тому малюнку був намальований я...

Темна, майже під стелю затоплена хата, у кутку ікона, перед якою горить лампадка, а посеред хати, тримаючись за дріт від лампочки, у воді—я...

Ну, звісно, то був малюнок Павлуші. І так здорово, так точно було намальовано, наче він сам перейшов це. От що значить художник! Молодець! Ну ж молодець! Він таки стане художником. Є-таки в нього здібності. У мене щодо цього — жодних сумнівів.

І вперше я подумав про це без заздрості, а з широкою радістю.

І я вперше відчув, яке це чудове почуття — гордість за друга.

Я довго розглядав малюнки. Були там кращі, були гірші, але з Павлушиним не міг зрівнятися жоден.

І мовчав же, сатана, ні слова мені не сказав.

От я зараз піду, прямо скажу йому, що він талант, і... дам у вухо. Щоб не задавався. Для талантів головне — це не задаватися. Їм обов'язково треба час від часу давати у вухо.

Я рішуче попрямував на шкільне подвір'я. І раптом зупинивсь, як укопаний. Біля щогли стояла... Гребенючка. Стояла і причіплювала до дротики, на якій піднімають на щоглу прапор, білу хустку.

Це було так неймовірно, так фантастично, що я просто отетерів.

Тю! Так значить один з трьох невідомих — це Гребенючка!

Тю! А чого з трьох?

Може, вона сама все це й придумала! «Г.П.Г.» — Ганна Петрівна Гребенюк. Але ж вона не Петрівна, вона Іванівна. Її ж батько Іван Гнатович. І почерк же зовсім не її, дорослий почерк. І по телефоні говорив басистий дядько. Вона ніколи в житті так голос не підробить. І листа ж дав мені таки офіцер на мотоциклі. І мені, і Павлуші.

Павлуші?

А може...

Може, Павлуші взагалі ніхто ніякого листа не передавав і нічого, а просто він з нею заодно.

Мовчав же, не признавався, аж поки я перший не почав.

І «Г» — це Ганя. «П» — це Павлуша, а «Г» — це хтось третій — Гришка Бардадим абощо.

А я дурний...

Ні! Не може бути!

Павлуша не може бути таким підступним! Тоді взагалі нема правди на землі!

Ні!

Єдине, що Павлуша міг, — не втриматись і розказати їй про листа (ми з ним тоді у сварці були). А може, вона сама того другого листа прочитала. Вона ж староста гуртка, збирає альбоми, а той же лист був у альбомі. Точно!

Прочитала й вирішила пожартувати. А може, навіть вирішила щось підстроїти, щоб посварити нас. Бачить, що ми помирились, і це їй муляє. У-у, кипра поганська!

Мені дуже кортіло підскочити зараз до неї і дзизнути добряче. Але я стримався. Це ж значило б визнати себе переможеним. Ні! Треба щось придумати таке, щоб аж... Вона ж не знає, що я

бачу, як вона чіпляє хустку. І цим можна здорово скористатися.

Спокійно, Яво, спокійно, дорогий! Дихай глибше і тримай себе в руках!

Гребенючка потягла за дротину, і біла хустка поповзла вгору на верх щогли. Коли хустка вже була вгорі, Гребенючка злодійкувато озирнулась і дременула на вулицю. Мене вона, звичайно, не помітила, бо я стояв за рогом школи, ще й за кущем.

Я ще кілька хвилин стояв отак, не рухаючись. У голові роїлися безладні думки. Я ніяк не міг придумати, що б же ж таке вчинити Гребенючці, як би її провчити.

Ич, вирішила насмішки з мене качати! Ну, стривай! Будеш ти бачити!

Перше, що треба зробити,— це негайно зняти цю білу хустку. Павлуша не повинен її бачити. Якщо він не в спілці з Гребенючкою, то подумає, що це правдивий знак. А якщо в спілці, то мусить якось виказати себе, почне непокоїтися, чому нема на щоглі хустки, де вона поділась, і я таким чином дізнаюся.

Півхвилини — і хустка була у мене в кишені.

Сонце звернуло вже на обід, скоро Павлуша прибіжить додому.

Я подався чекати його під хату.

Його чогось довго не було. Вже батько й мати Павлушині пообідали і знову пішли на роботу, уже всі сусіди з вулиці пообідали й порозходилися, а його нема та й нема. Я хвилюватися почав — чи, бува, не трапилося з ним чого. Коли це бачу — біжить. Захеканий, скуйовджений якийсь, а очі, як у зайця, що з-під куща вискочив, аж світяться.

Кинувся до мене і слова промовити не може, тільки хекає:

— Слу-хай!.. Слу-хай!.. Слу-хай!..

— Що таке? — питаю. — Горить десь чи знову повінь?

— Ні... Ні... Але... Слухай, він хоче її вкрати?!

— Хто? Кого?

— Галину Сидорівну! Вчительку нашу!

— Хто?!

— Лейтенант.

— Тю! Що вона — військовий об'єкт, чи що? Який лейтенант?

— Грузин отой з вусиками, що ти з ним на амфібії їздив.

— Він що — здурів?

— Закохався! А ти знаєш, які в них звичаї? «Кавказька полонянка» пригадуєш? Сподобається такому яничару дівчина, він її хапає, зв'язує, на коня і — в гори!.. Пойняв?

— А звідки ти взяв? Розкажи толком?

— Чув! На власні вуха чув! Розумієш, почався обід, усі порозходились. І я вже збирався... Коли бачу, той грузин біля нашої Галини Сидорівни крутиться і щось їй нашіптує, а вона одмахується сердито і хоче йти, а він їй дорогу перепиняє. Це на подвір'ї у Мазуренків, за хатою, там, де груша напівусохла, знаєш. Ну, я сховався на городі в кукурудзі, дивлюсь, що ж воно буде. А вона йому: «Ну одійди, ну одійди, я тебе прошу!» А він: «Нє могу болше! Я тебе вкрату, понімаєш, да! Вкрату!» Вона щось йому сказала, я не почув, а він: «Сегодня в одинадцать, після відбою». А вона як вирветься, як побіжить. Він рукою тільки так —

мах! — роздратовано і не по-нашому щось джерготнув, лайнувся, мабуть, а очі — як у вовка просто — зеленим вогнем палають... От!

— Ти диви...— знизав я плечима.— А такий вроді добрячий дядько. Хлопця Пашківського урятував... І взагалі...

— Просто відчайдушний. А бачиш — дикий чоловік. Від такого усього можна чекати. Ще й заріже. В них у всіх кинджали, ти ж знаєш.

Мене враз огорнула гаряча хвиля рішучості. Після стількох днів вимушеної бездіяльності і нудьги душа моя прагла гострих відчуттів і дії.

— Треба рятувати! — твердо сказав я.

— Самим? — недовіжливо глянув на мене Павлуша.— А чи посилимо?

— А чого там! Візьмемо добрячі дриняки, а як що, то такий галас здіймемо — все село збіжиться. Ніде він не дінеться!

— А тебе ж з дому не випустять так пізно. Ти ж іще хворий вважаєшся.

— Та який там хворий! Сьогодні останній день. Я, знаєш, до тебе в гості піду, а потім ти мене вийдеш провести, і ми — фіть!

Мені аж самому весело стало, як я здорово придумав.

Ми домовились так: коли Павлуша прийде ввечері з будівництва, зайде до мене і запросить до себе, а я зарані приготую добрячі замашні бойові дрини і схочу в саду під парканом.

По тому Павлуша побіг швиденько пообідати — боявся, щоб на будівництві не подумали, що він сачкує. А я зразу пішов у ліщину вирізати палиці.

Про Гребенючку я Павлуші так нічого й не ска-

зав. Не хотілося псувати йому настрої. Крім того, у мене майнула думка: «Ану ж як Гребенючка з тим грузином заодно...» Не те, що заодно, а просто він її залякав і примусив допомагати. І всю цю історію з листами вигадав для того, щоб мене й Павлушу випроводити з села на той час, поки він викрадатиме Галину Сидорівну. Щоб ми йому не заважали. Бо я чомусь подумав, що то ж він був тоді ввечері у вчительчиному саду. І він знає, що ми з Павлушею такі хлопці, що... І якраз сьогодні, коли він збирається викрасти Галину Сидорівну, Гребенючка вивісила на щоглі умовний білий прапорець.

Я довго вибирав у ліщині, але вирізав два такі добрячих дрини.

Обидва з такими балабухами на кінці. Просто тобі справжнісінькі довбні.

Я був сповнений рішучості битися до останнього. Я рвався в бій. А що? Якби вашу вчительку збирався хтось красти, ви б сиділи склавши руки? Ага! Всидиш тут! Хоч вона й двійки нам ставила, і з класу вигонила, але ж... І ВХАТ разом з нами організовувала (Васюківський художній академічний театр), і в Київ з нами на екскурсію їздила, і співала разом з нами, і взагалі...

Якби завпеда Саву Кононовича хтось крав, я б, їй-богу, і пальцем не ворухнув. Або математичку Ірину Самсонівну. Будь ласка, крадіть на здоров'ячко! Ще спасибі сказав би. Ще допоміг би зв'язувати... А Галину Сидорівну — ні! Не дозволю! Голови не пожалію!

За обідом я з'їв здоровенницький шмат м'яса — з півкіло, не менше. А на картоплю навіть і не гля-

нув. Дід тільки крякнув, дивлячись на те. Але я на дідове крякання не зважив. Що мені його крякання, як мені сили були потрібні. А на картоплі сили не набереш, для сили м'ясо треба. Це всі знають.

Увечері ніяких ускладнень не було. Павлуша прийшов, запросив мене до себе, я пішов до нього, ми до пів на одинадцятую грали з ним у шашки, а потім він пішов мене провести. Ми забрали дриняки і подалися до Галини Сидорівни. Зайшли, звісно, не з вулиці, а від тієї стежки за городами, якою я тоді на велосипеді їхав.

Пробралися в сад і заचाїлися у кущах, там, де колись лейтенант Пайчадзе від мене ховався. І як я тоді не втямив, що то він! На стежці ж навіть слід від мотоцикла був...

Кущі смородини, де ми сиділи, були трохи на узгір'ї, і звідси добре видно було і сад, і двір, і вчительчину хату.

Ми бачили, як Галина Сидорівна двічі виходила у двір, один раз воду з миски вихлюпнула, вдруге — у погріб. І щось не видно було, щоб вона хвилювалася.

— Слухай,— прошепотів я Павлуші.— Може, ти наплутав? Може, він сьогодні не крастиме?

Тільки-но я це прошепотів, як на стежці почулося диркання мотоцикла. Ми притиснулись один до одного і завмерли.

Мотоцикл чмихнув і замовк, не доїжджаючи до вчительчиного саду.

«Конспірація! — подумав я.— А що, і я б так зробив».

За якийсь час на стежці з'явилася постать лей-

тенанта. Він рухався безшумно, ступаючи м'яко, мов кицька.

Пройшов повз нас, став біля крайньої з двору яблуні і раптом затьохкав по-солов'їному. Та так здорово, що якби зараз не серпень, можна було б подумати, що це справжній соловейко.

Рипнули двері. З хати вийшла Галина Сидорівна. От ду... От нерозумна! Чого вона випхалася?! З хати ж важче викрадати, а так...

Він почав їй щось тихо, але запально доводити, потім раптом схопив за руку.

— Пусти! — рвонулася вона.

Ну, все! Треба рятувати!

Я штовхнув Павлушу, ми вискочили з кущів і кинулися до лейтенанта. Разом, як за командою, змахнули палицями.

Кунь! Кунь!

Я з одного боку, Павлуша з другого, мов ті молотники на току ціпами, я-ак уперіщимо його по голові, по спині! Він тільки охнув, поточився, випустив руку Галини Сидорівни і, мов дерево на лісозаготівлі, упав.

— Тікайте! — гукнув я щосили Галині Сидорівні.

І...

І тут сталося неймовірно.

Замість того щоб тікати, вона кинулася до лейтенанта, впала біля нього навколішки і обхопила руками. І закричала одчайдушно:

— Реваз! Любий! Що з тобою?! Ти живий?!

Я не бачив у темряві, чи роззявив Павлуша рота, але думаю, що роззявив. Бо в мене нижня щелепа одвисла, мов заслонка.

І тут лейтенант, усе ще лежачи на землі, раптом пригорнув нашу Галину Сидорівну до грудей і вигукнув щасливо:

— Галю! Я живий! Я ніколи не був такий живий, як зараз! Ти сказала «любий»? Я — любий?! Вай! Как хорошо!

Вона відсахнулася од нього, а він враз підхопився з землі і, як вихор, пустився танцювати лезгинку, одставивши вбік руки і вигукуючи:

— Асса!.. Асса!.. Вай! Как хорошо! Асса!

Я не раз бачив, як радіють люди, але щоб так хто-небудь радів, не бачив ніколи, слово честі.

Потім він підлетів до нас, згріб нас в обійми і почав цілувати:

— Хлопці! Дорогі мої! Як ви мені допомогли! Спасибі! Спасибі вам!

Далі так само раптово одпустив нас і став серйозний.

— Хлопці! — сказав він якимось хрипко, приглушено. — Хлопці! Я люблю вашу вчительку! Люблю, да, і хочу, щоб вона вийшла за мене заміж. А вона... Вона каже, що це... непедагогічно! Понімаєте, любов — непедагогічно, га?.. Значить, ваші мами не повинні були виходити за ваших пап, да, бо це непедагогічно, га? У-у! — він жартома зробив загрозливий рух у бік Галини Сидорівни, потім ніжно поклав їй руку на плече. — Ну, тепер вони уже все знають, да. Ховати нема чого. І тут уже я не винен. Завтра, да, пишу родичам. Усе!

Галина Сидорівна стояла, опутивши голову, і мовчала. Я подумав, як їй, нашій учительці, що все життя робила нам зауваження, було слухати

все це при нас. Треба було щось таке зараз сказати, щоб вирятувати її з цього становища, але в голові було порожньо, як у старця в кишені, і я не міг нічого придумати.

І тут Павлуша звівся навшпиньки, придивляючись до обличчя лейтенанта, і сказав:

— Вибачте нам, будь ласка, але... але у вас онде кров на лобі.

— Де? Де? — стрепенулася враз Галина Сидорівна. — Ой, справді! Треба перев'язати зараз же!

Молодець Павлуша!

— Нате, нате ось! — вихопився я, висмикуючи з кишені оту білу хустку, зняту зі щогли.

Галина Сидорівна, не роздумуючи, схопила її.

— Ходімо швидше до хати. Тут нічого не видно. Треба промити, зеленкою змазати.

Ми з Павлушею нерішуче затупцяли на місці, не знаючи, іти нам теж до хати, чи лишатися на дворі, чи зовсім забиратися звідси.

Але Пайчадзе підштовхнув нас у спину:

— Ходімо, ходімо, хлопці! Ходімо!

У хаті Галина Сидорівна заметушилася, шукаючи зеленку. Вона бігала з кухні в кімнату, з кімнати в кухню, грюкала дверцятами шафи і буфета, щось у неї летіло з рук, дзвякало, падало, розливалось, розсипалося — і ніяк вона не могла знайти тої зеленки.

Лейтенант дивився на неї розчуленими, закохано сяючими очима.

А ми дивились на лейтенанта.

На коротко стриженій голові його, наче ріжки в молодого дідька, випиналися дві здоровеннецькі гулі, і з-під волосся на лоб стікала тоненька цівочка крові.

Ми дивилися на нього винувато і з каяттям.

Знайшовши нарешті зеленку, Галина Сидорівна заходилася перев'язувати лейтенанта.

І, дивлячись, як обережно, з якою ніжністю промивала вона йому ваткою гулі і яке при цьому блаженство було написано на його обличчі, я подумав: «Які ті вчителі все-таки наївні люди. Вони думають, що ми діти, що ми нічого не розуміємо. Хе! Ви спитайте Павлушу про Гребенючку! А я,

думаєте, про Вальку з Києва не думаю? Ого-го! Ми дуже добре все розуміємо. Прекрасно!»

Жаль тільки лейтенанта...

А міцна в нього все-таки голова. Якби мене отак уперіщили по кумполу двічі, моя б, певно, репнула, як кавун.

— Вибачте, будь ласка,— зітхнув я.

— Будь ласка, вибачте,— зітхнув Павлуша.

— Та що ви, хлопці! — радісно усміхнувся лейтенант.— Це найщасливіші хвилини, да, у моєму житті. І це зробили ви, да!

— Ми думали, що ви хочете вкрати...— промимрив я.

— І думали рятувати...— промимрив Павлуша.

— Рятувати?! Га? Рятувати? Га-га-га! — заgrimів на всю хату лейтенант.— Слушай, Галю! Слушай, які в тебе геройські ученики, да! Вай, молодці! Вай! Ти права, їм не можна сваритися, да, нізащо не можна сваритися! І ви ніколи не будете сваритися, правда? Ваша дружба, да, буде завжди міцною, як граніт того дота! Ви на все життя запам'ятаєте, да, той дот! І ви, канешно, не сердитесь на нас за цю тайну, да? «Г.П.Г.». Герасименко. Пайчадзе. Гребенюк. Але все, що ви сьогодні прочитали там, свята правда.

Павлуша вирячився на мене:

— Д-де... що прочитали?

Я знизав плечима.

— Як?! Ви хіба не були сьогодні біля дота? — тепер уже здивовано промовив лейтенант.

Він глянув на Галину Сидорівну. Вона розгублено закліпала очима.

— А... а ця хустина? — Галина Сидорівна під-

няла руку з хустиною, яку я їй дав.— Це ж... це ж... та сама, я ж бачу. Це моя хустина, яку я дала Гані. Ой хлопці, не той...

Павлуша запитально глянув на мене. Я опустив голову:

— Це я... зняв. Він навіть не знає. Я випадково побачив, як вона чіпляла. Я думав, що вона якось дізналась і хоче покепкувати. Посварити нас знову.

— Та що ти! Що ти! — скрикнув лейтенант.— Таке скажеш — посварити! Совсем наоборот! Це ж вона все придумала, щоб помирити вас. Помирити, понімаєш! Вона замічательна дівчинка!

Павлуша почервонів і опустив очі.

І я раптом згадав, як я оббризкав Гребенючку грязюкою, а вона сказала, що грузовик і що сама винна...

І я теж почервонів і опустив очі.

Боже! Невже ж я такий бовдур, що весь час думав на неї казна-що, а вона зовсім не така?! Невже?! Що ж тоді вона про мене думає? Вона ж таки думає, що я справжнісінький бовдур.

І це таки правда!

І ніхто цього не знає так, як я знаю!

Розділ XXVIII

*останній, заключний, в якому історія наша за
добрим звичаєм старих класичних романів
закінчується весіллям*

На другий день усе село облетіла звістка про те, що наша вчителька, наш класний керівник Га-

лина Сидорівна Герасименко виходить заміж за старшого лейтенанта Реваза Пайчадзе.

Це було так несподівано, що всі аж роти пороззявляли від подиву. Ніхто ніколи нічого не помічав і не підозрював. Усім було відомо, що наша Галина Сидорівна дуже горда, неприступна і незалежна.

У неї закохувались — так!

Але вона — ніколи!

Вона ходила, як цариця, і ніхтс не одважувався наблизитись до неї. У відповідь на несміливі залицяння вона тільки сміялася.

І ось виявляється, що вже понад рік вона кохала цього старшого лейтенанта і не признавалася ні йому і нікому в світі. Вона заборонила йому на людях навіть підходити до неї. Вона вважала, що вчителька не має права закохуватись, бо це принизить її в очах учнів, підірве її авторитет, негативно вплине на виховання у школярів високих моральних якостей.

І хтозна, скільки б іще мучила вона лейтенанта і мучилася сама, якби не ми з Павлушею...

А тепер діватися вже було нікуди. Ото одне-єдине слово, що мимоволі зірвалося в неї з уст при нас і при ньому, відрізало їй шлях до відступу.

Наша Галина Сидорівна виходила заміж!

— Ну, дай їй боже щастя,— говорили баби.

— Хлопець він, видать, хороший.

— Кажуть, розумний, добрий...

— І не п'є...

— І пристойний який!

— Та що там казати — просто герой, та й усе!
Дитину врятував!

— Я б свого Карпа хоч сьогодні на такого проміняла...

— Таж такий тебе не возьме, бо ти кислоока.

— Обізвалася красуня! Сама ряба й кривобока! І в носі свистить!

— Та цитьте ж бо! Розкудкудакались!

— Було б років тридцять тому про це сперечатися, тепер пізно. Онуків скоро женитимете.

— От я ж і кажу — дай їй боже щастя!

— Жаль тільки, хороша була вчителька. Хто ще з тими гангстерами так возитиметься, як вона. Інша їх би й грамоти не навчила. Так би й ставили у вedomості за трудодні хрестики замість підпису.

— Кажуть, їхній полк зимою десь під Києвом стоїть.

— У казармі, значить, житимуть...

— Чого там у казармі! Офіцери сімейні в окремих квартирах живуть. Газ, ванна, холодильник — усе, що треба.

— А через рік, кажуть, він в академію поступатиме. На генерала вчитиметься.

— Дай їм боже щастя!

А нам якось і не подумалося одразу, що це ж вона вже не буде більше нашою вчителькою. Ми були схвильовані й збуджені, ми зібралися всім класом, щоб обговорити цю надзвичайну подію. Ще б пак! Не щодня твоя вчителька виходить заміж. Та ще яка! Класна керівницка, яка веде тебе і виховує буквально з першого класу, яка знає тебе як облупленого і до якої, незважаючи на її «вийди з класу» і двійки, ти звик, може, більше, ніж до рідної тітки, бо рідну тітку бачиш переважно на свята, а її щодня з ранку до вечора.

Але з обговорення нічого не вийшло. Ми тільки мдакали, гмикали й колупали підборами землю. Хтось (здається, Антончик Мацієвський) спробував пожартувати, хихикнув, але його одразу затюкали, він припишк і рота більше не розтуляв.

Нарешті серед загальної тиші Гребенючка тремтячим голосом промовила:

— Не буде в нас уже такої класної керівничики... Ніколи... Кого б не призначили...

І тут тільки ми збагнули, що наша Галина Сидорівна більше не наша, що ми розлучаємося з нею назавжди.

І ми похилили голови, і запала мертва гнітюча тиша. І я раптом відчув, просто фізично відчув, як щемить не тільки моє власне серце, а серця всіх — і Павлуші, і Гребенючки, і Стьопа Карафольки, і Колі Кагарлицького, і Васі Деркача, і Антончика Мацієвського... Наче серця наші були з'єднані між собою тоненькими невидимими дротинками, і по тих дротинках враз пустили струм — щемливий струм суму.

— Знаєте,— тихо мовив Павлуша.— Треба попроситися з нею. І так, щоб вона запам'ятала це на все життя.

— Правильно,— сказав я.

— Правильно,— підхопила Гребенючка.

— Правильно,— підхопив Карафолька.

І всі по черзі сказали «Правильно!», наче інших слів не було на світі.

— Яюсь урочисто так, знаєте,— вів далі Павлуша.— Зібратися в нашому класі, принести квітів, підготувати виступи...

— Правильно,— знову сказав я,— і...

Я хотів сказати щось на доповнення до Павлушиних слів, та ніякої думки, як на зло, у голові в цю мить не було. Але я вже сказав «і» і мусив вести далі.

І я сказав:

— і... правильно!

Це було смішно, але ніхто навіть не посміхнувся. Такий в усіх був настрій.

Для підготовки урочистого прощання з Галиною Сидорівною вирішили обрати спеціальну комісію. Почали обирати і обрали Стюпу Карафольку, Колю Кагарлицького і Гребенючку. Ні Павлушу, який висунув саму ідею прощання, ні мене в комісію не обрали. Вони, мабуть, вважали, що для такої серйозної справи ми не підходимо. Не станеш же сперечатися і висувати свою кандидатуру.

Прощатися вирішили у переддень весілля.

Часу для підготовки вистачало — майже два тижні.

Ну, що ж, хай готуються...

А ми з Павлушею сіли на велосипеди і гайнули до Вовчого лісу. Хоч це вже було й не так цікаво, але ми мусили все-таки прочитати, що там написали оті «троє невідомих», оті «Г.П.Г.».

У лісі біля дота було тихо і урочисто. І якось не хотілося порушувати цю тишу. Мимоволі ми намагалися ступати безшумно.

Павлуша засунув руку в розколину над амбразурою і витягнув згорток: у прозору поліетиленову торбинку було загорнуто якийсь папір. Павлуша розгорнув, і я зразу пізнав почерк — чіткий з нахилом у лівий бік, кожна буквочка окремо (почерк старшого лейтенанта Пайчадзе).

Ми сіли на холодну замшілу кам'яну брилу, я обняв Павлушу за плечі, притулився головою до його голови, і ми почали мовчки читати.

«Дорогі друзі! Яво і Павлушо! — писалося там. — Це дуже-дуже добре, що ви помирилися. Наша таємниця тепер не потрібна. Бо все це придумувалося для того, щоб вас помирити. І ми сподіваємося, що ви не образитесь на нас за це.

Ми хочемо від усього серця побажати, щоб свою дружбу ви пронесли через усе життя. Святе це діло — дружба. Найсвятіше і найчистіше почуття в світі. І найчистіше воно в дитинстві Бережіть його і шануйте! Бо найвірніші, найбільші, найкращі друзі в світі — це друзі дитинства. І той, хто на все життя збереже друга дитинства, той щасливий! А хто не збереже, тому гірко буде. Бо дитинство не повторюється... І проживе той своє життя без дружиби. І буде воно дуже безрадісним, хоч, може, й довгим. І не відчує він себе по-справжньому людиною. Бо найбільше ти Людина, коли щось робиш для друга.

Пам'ятайте про це, хлопці!

І хай ваша дружба буде міцна, як ці кам'яні брили дота, що є пам'ятником справжньої солдатської дружиби, дружиби до останньої краплі крові...

Г. П. Г.»

Ми вже давно прочитали цього листа, але все ще сиділи не рухаючись і мовчали.

І так, як тоді, на горищі в баби Мокрини, коли Павлуша витягнув мене з води, я раптом відчув шалену, гарячу радість від того, що він поруч, що він мій друг, що ми помирилися.

Невже я міг бути з ним у сварці?! І не розмовляти?! І проходити повз нього, наче незнайомий!

Безглуздя якимсь!

Невідь що!

Але... невже ж оце Гребенючка писала цього листа?!

Не вкладалося в голову! Хоч убий!

Вибачайте, але я ще не міг звикнути до думки, що Гребенючка і — раптом — хороша, цяця!

То лише в книжках так буває, що герой тільки — рраз! — і вмить повертається на сто вісімдесят градусів: з поганого робиться хорошим, з хорошого поганим, кого ненавидів, одразу починає любити і навпаки.

Я так зразу не можу.

Я буду поступово.

Мені треба звикнути.

Звичайно, листа писала не Гребенючка, а Галина Сидорівна. Ну, писав у буквальному розумінні Пайчадзе, але придумувала, диктувала Галина Сидорівна. Він би так не написав, хоча б тому, що він мови не знає.

Виявляється ж, Галина Сидорівна й ту розмову зі мною по телефону йому написала, і він читав з папірця (тому й повільно, та й щоб акцент збити).

Взагалі, вони думали, ніби все буде дуже легко й просто, що вони трошки поводять нас за носа з тими загадковими інструкціями, зохотять робити таємно один від одного одну і ту ж справу (через те й на різний час призначали!), а потім зіштовхнуть носами й примусять помиритися.

Намічалось, що ми будемо по черзі розкопувати й розчищати дот, щоб врешті створити тут музей бойової слави. Пайчадзе заздалегідь навіть маленьку саперну лопатку тут заховав.

Але вийшло все не так, як гадалось й намічалось.

Несподівано, після того як Пайчадзе уже вручив мені й Павлуші листи, були оголошені по тривозі військові навчання.

В армії, виявляється, завжди так: ніхто нічого не знає, ні солдати, ні офіцери, і раптом тривога — бойова готовність номер один! І все! А що, це вірно — армія щохвилини мусить бути готовою до бою.

Добре, що хоч Пайчадзе з своїм підрозділом лишився в таборі — «в охоранении».

Бо Галина Сидорівна сказала йому: «Роби те, пер, що хочеш, але щоб хлопці мої даремно не хвилювалися й не переживали!»

Отож він увечері після побачення з нами біля дота їздив звітувати їй, а я його у садку і вгледів і наробив шелесту (правда, він перечекав у кущах і потім-таки зустрівся з нею).

І на ранок довелося йому дзвонити мені по телефону.

А Павлуші листа в альбом для малювання то ж, звичайно, Гребенючка підклала непомітно.

Взагалі, всю ту кашу заварила таки Гребенючка.

Вона, бач, не могла дивитись, як мучиться і страждає Павлуша. (Він, виходить, страждав і мучивсь, а я, дурень, думав... Іудою його називав!)

І вирішила Гребенючка нас помирити. Але сама цього зробити вона не могла, бо знала, як я її люблю, вийшло б усе навпаки.

І прийшла вона радитися до Галини Сидорівни.

А Галина Сидорівна підпрягла до цього діла свого Пайчадзе. І вже втрьох розробили план операції.

Гребенючка прямо сказала:

— Треба щось цікаве придумати. Бо вони такі хлопці... Вони просто так на вудочку не клонуть. Дуже вредні. Треба якусь загадкову таємницю. Оце вони люблять!

Ну й що! Подумаєш! А хто це з хлопців не любить, щоб було цікаво, не любить таємниць і загадок!

А взагалі, з тим розкопуванням дота — то була наївна вигадка. Ми б одразу розшурупали, що то несерйозно, і їхня затія провалилася б.

— Скажи, Павлушо!

— Ага!

— Якби ми придумували, ми б щось таке придумали, будь здоров.

От не знаю, що та комісія зараз думає, в яку нас не обрали. Звичайно, вони всі відмінники, серйозні, позитивні люди, але ж фантазії у них, як кіт наплакав, їй-богу!

А тут же треба щось таке грандіозне, небувале, космічне.

— Ой! Слухай, Павлушо! — раптом скрикнув я.— А давай...

І, захлинаючись, я почав викладати йому свою ідею.

— Молодець, Яво! — скрикнув він. — Молодець! Геній! Я завжди казав, що ти геній!

— Тільки, щоб ніхто не знав,— сказав я.— Хай вони собі готуються офіційно, а ми...

— То буде наша таємниця,— підхопив Павлуша.— Таємниця двох невідомих!

— Точно!

Ми почали готуватися в той же день. Бо те, що ми придумали, вимагало дуже великої, копіткої роботи і часу.

Добре, що з відбудовою вулиці Гагаріна було вже закінчено, бо ми просто не встигли б. Вулиця Гагаріна стала ще кращою, ніж до стихійного лиха, як лялечка.

Тепер усе село готувалося до весілля. Такого весілля наше село ще не знало. Любима всіма вчителька виходила заміж за героя-лейтенанта, який разом зі своїми солдатами самовіддано рятував село від повені.

Правління колгоспу одностайно проголосувало за те, щоб влаштувати весілля на все село, запросивши рятівників-солдатів.

У колгоспному саду теслярі збивали довжелезного, майже на кілометр, стола. За цим столом мало всістися все село до одного чоловіка і гості...

Той стіл було радіофіковано: через десять метрів стояли переносні мікрофони, а на деревах висіли гучномовці — щоб того, хто виступатиме з тостом, чули всі.

Це було здорово!

А ми з Павлушею готувалися собі окремо...

За три дні до весілля з Грузії прилетіли родичі й друзі нареченого. Їх було чоловік сто, не менше. До Києва вони закупили цілий літак ТУ-104, а з Києва замовили три автобуси і одне вантажне таксі. На тому вантажному таксі приїхало десять бочок грузинського вина і вже не знаю скільки ящиків з мандаринами, апельсинами, гранатами, чурчелою та іншими кавказькими ласощами.

Це було здорово!

А ми з Павлушею готувалися собі окремо...

Вся наша самодіяльність під керівництвом завклубом Андрія Кекала ночами до самісінького ранку розучувала і репетирувала нову програму для весільного концерту.

«Гвоздьом» програми був новостворений «хор старійшин» (тобто дідів і бабусь). Кекало десь вичитав, що в Грузії є такий хор, і негайно вирішив створити і в себе. Як не дивно, наші дідусі й бабусі охоче відгукнулися на цю ідею. І вийшов могутній хор. Бо чого-чого, а дідів і бабусь у нас таки багато. Сусіднє село так і зветься ж — Дідівщина. У нас довго живуть люди. Оно баба Триндичка сто десять одмахала. А вісімдесят-дев'яносто — це в нас дуже просто. Професор з інституту довголіття з Києва приїздив, то казав, що це через те, що в нас добра вода — раз, свіже повітря — два, люблять працювати — три, і майже нема лихих людей — чотири...

А я думаю, що головна причина в тому, що в нас веселий народ, усі люблять жартувати й сміятися.

А сміх — це здоров'я!

І той хор дідів усі пісні, казали, розучує веселі,
жартівливі.

Це було здорово!

А ми з Павлушею готувалися собі окремо...

І от надійшов переддень весілля. Комісія скликала нас всіх, увесь клас, вранці на шкільному подвір'ї і доповіла про наслідки своєї роботи.

Вирішили, значить, так.

Спершу святково прибираємо клас. Щоб був,

як під час екзаменів: стіл, накритий китайкою, від дверей килим-доріжка, на столі і на вікнах квіти.

Потім ідемо додому, вбираємося у все найкраще, по-святковому. Кожен бере букет квітів. Це — обов'язково. Сідаємо за свої парти. Рівно о другій годині (як на урок — ми на другій зміні останній рік училися) прийде Галина Сидорівна. Її вже попередили вчора. Перша виступить Гребенючка (голова комісії). Скаже дівчаче слово від класу. В неї написано дві сторінки. Вона прочитала — всім сподобалося, навіть мені: добряче написано, хоч надто жалісно. Потім виступить Коля Кагарлицький і скаже хлоп'яче слово від класу. В нього було написано аж три з половиною сторінки і теж добряче — з іменами, з фактами, мене з Павлушею згадує, наші вибрики, даруйте, мовляв, за все...

Третім виступить Карафолька і прочитає... вірша. Власноручно складеного вірша. Це було для всіх нас страшенною несподіванкою. Ми ніколи й гадки не мали, що Карафолька може скласти вірша. А він раптом...

Створював свого вірша Карафолька рівно стільки, скільки господь бог землю — шість днів.

Та, на мою думку, наслідки були значно гірші.

Хоча дівчаткам вірш дуже сподобався, особливо останні рядки:

Ми вас дуже по-справжньому любимо,
І ніколи ми вас не забудемо.

Ми ж з Павлушею, як спеціалісти, вважали, що вірш Карафольчин, або, як він його сам, червоніючи, назвав — «мадригал», потребує ще серйозної

авторської доробки. По-перше, такі, наприклад, рядки, як:

Ви навчили любити нас префікси,
Корені слів, закінчення й суфікси.

Окрім того, що з художнього боку це було не дуже здорово, це було ще й брехнею, бо із здоровим глуздом людина не може любити префікси й суфікси.

По-друге (і це головне!), «мадригал» був безособий і неконкретний — у ньому жодного разу Галина Сидорівна не називалася на ім'я.

Карафолька почав бити себе в груди і присягатися, що він дуже старався, але в нього не вийшло.

Не ставала Галина Сидорівна у рядок, хоч ти лусни! Якби вона була, скажімо, Ганна Іванівна (як Гребенючка), то все дуже просто: «Дорога наша Ганно Іванівно!», «Ми вас любимо, Ганно Іванівно!», «Не забудемо Ганну Іванівну...». Але називати її Ганною Іванівною, коли вона Галина Сидорівна, було б нетактовно.

А «Дорога наша Галино Сидорівно» ну, не читалось аж ніяк. То вже були не вірші, а чистісінька проза. Тому й довелось обмежитися безособим: «Дорога і любима учителько!»

Це так доводив Карафолька. Але ми з Павлушею заперечили, що справжній поет тим і відрізняється від графомана, що вмів долати творчі труднощі.

Карафолька густо почервонів і похилив голову.

Але тут на нас усі затюкали, і ми змушені були визнати, що так, звичайно, вірш можна читати, бо це ж не для друку, а просто, а якби для друку, тоді інша річ...

На завершення урочистого прощання Антончик Мацієвський сфотографує Галину Сидорівну з усім класом. І ми подаруємо їй цю фотографію з хвилюючим написом і всі-всі розпишемося.

Отак придумала наша комісія.

Ну що ж, для офіційного прощання цілком задовільно. Всі з цим погодилися. І розійшлися. А о пів на другу зустрілися знову.

Надзвичайно святкові, гарно вбрані, чистенькі, з величезними букетами квітів, ми в урочистому мовчанні пройшли по килиму-доріжці за свої парти, сіли й почали чекати.

Наш друг восьмикласник Вовка Маруня бездоганно організував «службу безпеки», і ми були спокійні, що цікава пацанва не зіпсує нам справи. Бо то такий нахабний народ, що пообліплював би всі вікна, почав би хихикати і гогокати і все б зірвав. Вовка розставив пости і блокував усі входи і виходи.

Хвилин з десять ми сиділи й мовчали.

І це наше мовчання було якоюсь наче увертюрою до всього того, що мало відбутися. Ми настроювались на серйозний лад. Ми згадували все, що пережили разом з Галиною Сидорівною за ці сім довгих років. Вона була нашою першою вчителькою, коли ми прийшли до школи у перший клас. А ми були її першими учнями. Вона тільки закінчила тоді одинадцять класів (тоді були школи-одинадцятирічки) і перший рік почала вчителювати в молодших класах. Вона вчила нас і вчилася сама — заочно у педінституті. Ми закінчили п'ять класів, а вона педінститут. Ми складали перший у своєму житті екзамен, а вона — державні іспити.

І з учительки молодших класів вона стала викладачем української мови і літератури. І продовжувала нас учити. І довела до восьмого класу. Ми думали, що і в восьмому класі вона буде, і в дев'ятому, і в десятому. Аякже! І от... Це якось просто не вкладалося в голову. Невже вона більше не буде нашою вчителькою! Ніколи більше не ввійде в клас легкою й швидкою ногою, не кине журнал на стіл, не спитає дзвінка, як завжди, одне й те саме: «Ну, хто з вас не приготував на сьогодні завдання? Признавайтесь!» Після цього запитання я майже завжди лягав грудьми на парту, ховаючись за спину Стюпи Карафольки, що сидів переді мною. Але вона завжди помічала це і казала: «Рень, до дошки!» І я підводився червоний як мак і, зітхаючи, плентався до дошки... Невже цього не буде ніколи?! Ні-ко-ли! Чи не вперше в житті це безжальне слово так вразило мене!.. Серце мостиснулося...

У коридорі — знайомі легкі й швидкі кроки.

Я не знаю, як це вийшло, але враз ми всі, мов по команді, не змовляючись, підхопились і встали ще до того, як вона зайшла. Домовленості зарані про це не було. І коли вона рвучко, як завжди, розчинила двері, ми вже стояли за партами з букетами в руках, — нерухомо, як укопані.

Але вона не зразу розчинила двері. Ні. Ми чули, як вона підійшла і спинилася перед дверима. І якусь хвилю стояла, не наважуючись зайти. Вона стояла там, а ми стояли тут. І це була мить, яку важко передати...

І от двері розчахнулися, і вона завмерла на порозі.

Вона повільно обвела нас усіх поглядом,— здається, зазирнула кожному в очі. І мовчки простягнула до нас руки — наче хотіла всіх разом обняти.

Губи в неї тремтіли, підборіддя тремтіло, вона часто-часто кліпала очима. І тут ми помітили, що вона... плаче...

Що тут знялося!

Буря!

Дівчатка враз голосно заревли, і кинулися до неї, і обхопили, обліпили її з усіх боків, і почали цілувати, плачучи.

А ми, хлопці, як по команді, повернули голови й стали дивитися у вікно, кривлячись і кусаючи губи. І ковтали і ніяк не могли проковтнути щось туге, що ніби застрягло у горлі.

Який тут міг бути художній виступ Гребенючки, і художньо-гумористичний виступ Колі Кагарлицього, не кажучи вже про Карафольчин «мадригал»?

Усе суньголов полетіло к бісовому батьку!

А потім ми вийшли зі школи і, згуртувавшись табунцем навколо Галини Сидорівни, пішли на річку, а тоді в поле, а тоді до лісу... І ходили так довго-довго, до самісінького вечора. І майже нічого не говорили, просто отак ходили разом і не хотіли розлучатися. А тоді в лісі посідали на галявині кружка навколо неї і співали пісень. Довго-довго... І ніхто не викрикував, як то буває, всі дуже старалися, і виходило так гарно, як ніколи. І пісні вибирали всі ліричні, мелодійні, що хапали за душу. І в дівчат по щоках текли сльози, та й не тільки в дівчат... І ніхто не ховався, бо чого ж ховатися, як пісня бере за душу.

А на другий день було весілля.

Ну, що вам сказати?

Щоб описати це весілля, мабуть, треба було б запрягти всю Спілку письменників України.

Скажу тільки, що такого бучного свята в нашому селі не пам'ятали найстарезніші діди. Певно, його й не було зроду.

За одним столом сиділо геть усе наше село, та ще пів грузинського села, та ще майже цілий полк

солдатів, та ще гості з району на чолі з секретарем райкому товаришем Шевченком.

Це було не тільки весілля.

Це було свято дружби народів.

Це було свято доблесті нашої армії.

Так говорили, проголошуючи тости, і секретар райкому товариш Шевченко, і полковник Соболев, і голова нашого колгоспу Іван Іванович Шапка, і голова грузинського колгоспу Шалва Тарієлевич Гамсахурдія, і багато інших поважних товаришів.

Гучномовці не змовкали ні на хвилину, і всі ці тости було чути, мабуть, аж у сусідніх селах.

Дитячий стіл був накритий окремо. І що вже того лимонаду ми понапивались і морозива, цукерок та різних грузинських ласощів понаїдалися — од пуза!

До речі, коли я бігав на хвилину додому (перевірити, чи замкнув сарай, де була наша «таємниця»), я бачив, як вулицею проїхав на машині отець Гога. І біля колгоспного саду спинився. І визирнув з машини, і приглядався, і прислухався до весілля. А побачивши мене, знітивсь і одразу поїхав.

І обличчя в нього було, як у хлопчика, якого не взяли в гості на свято, бо він погано поведився. І я чогось подумав, що отець Гога відчуває себе зараз дуже самотнім і заздрить нашому бучному весіллю. У них у церкві такого весілля ніколи, мабуть, не було й не буде.

А отой загадковий вираз «темна вода во облацех», який так мене перестрашив, нічого ні загадкового, ні страшного не означає. Так кажуть, коли якась плутана, незрозуміла справа. Це мені дід пояснив (я його спитав). І, мабуть, отець Гога хотів

натякнути, що він погано розуміється на моторі свого «Запорожця».

Весілля почали гуляти десь в обід. Але ми з Павлушею з нетерпінням чекали смерку. Нам для нашого сюрпризу потрібна була темрява. Обов'язково.

Та чим більше розгулювалося весілля, тим тривожніше ставало в мене на серці. У колгоспному саду стояв такий галас, сміх і гармидер, що, як далі так піде, то на наш сюрприз ніхто й уваги не зверне, просто не помітить ніхто. Вихід був один — оголосити по радіо, через гучномовець. Але ні я, ні Павлуша цього зробити не зможемо, бо будемо зайняті.

Отже, доводилось у нашу «таємницю» двох невідомих» втаємничувати когось третього, бо інакше все могло зірватися.

Павлуша зиркнув на мене, потім одвернувся і несміливо пробубонів:

— Може... Ганю?

Я махнув рукою:

— Давай!

Яка врешті різниця? Треба, щоб хтось просто оголосив, а хто, кінець кінцем байдуже. І як йому хочеться...

Так Гребенючка стала учасницею ще однієї «таємниці трьох невідомих».

І от нарешті смеркло.

Ми з Павлушею тихцем, щоб не привертати до себе уваги, вихопилися з гамірного весільного гурту і гайнули додому. Там ми обережненько винесли з сарая свою «таємницю», приторочили до багажника, сіли на велосипеди і поїхали у поле, що за колгоспним садом, де весілля.

Погода була чудова, така, як треба, і небо чисте, і вітер є.

Почали запускати. Не дуже-то легка виявилася ця справа. Хоч запускали й з велосипеда. Я мчав на велосипеді, стискаючи у руці катушку, а Павлуша біг позаду, підтримуючи його. Аж от нарешті злетів, знявся й пішов-пішов. Все вище й вище вгору... Кинувши велосипед, я обережно розмотував величезну саморобну катушку.

Підбіг Павлуша з кошиком у руках. Почав допомагати, бо вже важко було тримати.

Ну от, усе! Катушка розмоталася.

— Ну, підключай! — кажу я, а в самого серце — як телячий хвіст, — вийде чи не вийде...

Павлуша порається біля кошика, руки в нього тремтять.

І...

Я навіть сам не сподівався, що так буде здорово.

У темно-синьому небі барвисто засвітився чарівний ліхтар.

«Слава Галині Сидорівні!» — золотом палали на ньому слова з одного боку.

«Бажаємо щастя!» — червоно світилося з другого боку.

«Не забувайте нас!» — жовто промінилося з третього.

А з четвертого боку щасливо усміхався чорновусий красень лейтенант. Абсолютної портретної подібності з нареченим, звісно, не було, але що ви хочете — без натури, по пам'яті сам Анатолій Дмитрович не намалював би краще.

Ви вже, мабуть, здогадалися, що то був змай-

стрований нами величезний коробчастий повітряний змій. (Павлуша ж змалечку мріє стати льотчиком, ми тих зміїв з ним попоробили — ого-го). І потім Павлуша його розмалював фарбами. Всю душу льотчика і художника вклав він у того змія.

А я придумав «електрифікацію» (спершу ми думали просто вдень запустити, але хіба ж той був би ефект!). Запускали на тоненькому двожильному дроті (спеціально до району в електромагазин по нього їздили). Акумулятора і лампочки від тракторних фар випросили в мого тата-механізатора.

Їй-богу, я навіть не думав, що так буде здорово!

Як тільки змій засвітився, ми почули, як у гучномовцях пролунав дзвінкий Гребенюччин голос.

— Увага! Увага! Просимо всіх подивитися в небо! Увага! Увага! Просимо всіх подивитися в небо!

На якусь мить весільний гамір ущух, запанувала тиша.

А потім враз вибухнули оплески, крики, сміх. «Молодці! Молодці!» — чулося крізь цей галас.

Я глянув на Павлушу, усміхнувся і підморгнув. І він підморгнув і усміхнувся у відповідь. Ми були щасливі. Наш сюрприз удався. Він світився високо в небі, і його бачило водночас геть усе наше село, і півгрузинського, і цілий полк солдатів, і гості з району на чолі з секретарем райкому партії...

Такого тріумфу у нас ще не було за все наше життя. Здорово ми придумали! Таки молодці!

Минула хвилина, друга... Оплески ущухли, весільний галас набрав іншого забарвлення, хтось уже зривався на спів. В одному місці затягували «Посіяла огірочки», в другому — «Русское поле».

Весілля розгулювалося. У небо уже, мабуть, ніхто й не дивився.

Нам треба було кінчати. Тим паче, що вітер односив нашого змія в поле, у бік лісу, і його вже з саду не видно було.

Але кінчати було дуже важко. Такого величезного змія ми ще не запускали ніколи. Та й вітер був дужий. Просто виривав дротину з рук. Я ледве втримував. Павлуша помагав мені лише однією рукою, бо у другій тримав кошик з акумулятором.

Нас тягло по полю, наче собачат на мотузці.

І раптом...

Вітер шарпонував змія так, що ми трохи не попадали. Щось там у змії блиснуло, і лампочки згасли. А за мить десь ізбоку засвітилася на змієві червона цяточка і почала більшати.

— Вимкни! — крикнув я Павлуші.

Павлуша смикнув на себе кошик з акумулятором, обриваючи контакти, але було вже пізно. Змій уже горів, падаючи на землю. Він був із сухих дерев'яних планок, обклеєних цупким папером, і спалахнув, як сірник. Долітаючи до землі, він уже палав, мов величезний смолоскип.

Він з тріском упав на землю, розсипаючи іскри.

І враз земля спалахнула і загорілася навколо нього.

І тут серце моє сповнилося жахом. Це ж на узліссі! Там же лежить скошене сіно, яке ще не згребли!

— Павлушо! — скрикнув я і кинувся туди.

Павлуша пустив на землю кошика і рвонувся за мною.

Та хоч як швидко мчали ми, вогонь був ще швидший. Поки ми добігли, він розпросторився уже метрів на двадцять по фронту в один і в другий бік від палаючого змія і біг далі, злизуючи вогненними язиками сухе сіно, що покосами лежало на землі. І вже із тріскотом займалися кущі на узліссі. Загориться ліс — буде лихо!

Я знав, що таке вогонь.

Позаторік загорілася хата Чучеренків. Спалахнула, як свічка. І поки люди добігли з поля, згоріла дотла. Самі головешки лишилися.

Не можна гаяти ні секунди. Я на бігу зірвав із себе новий святковий піджак і кинувся просто у вогонь, топчучи його ногами і збиваючи полум'я піджаком.

Павлуша був без піджака, у самій сорочці. Він кинувся до кущів, рвонув кілька гілок з листям і ними став збивати вогонь.

Холоші штанів почали тліти, страшенно пекло в ноги, ми задихалися від диму й жару, але продовжували боротися з вогнем.

А з саду лунав веселий весільний галас, регіт, пісні. Ніхто не бачив, не знав і не підозрював, що тут коїться... І як не гукай — ніхто не почує.

— Сіно, сіно відгребти треба! Щоб далі не займалося! — почув я раптом голос... Гребенючки.

Я обернувся. Жмутом гілок вона квапливо одгрібала сіно, яке ще не загорілося. Правильно! Спершу треба перепинити шлях вогню, щоб не ширився далі, а тоді вже гасити. Я кинувся допомагати їй. Павлуша теж.

Як потім з'ясувалося, оголосивши по радіо, вона зразу побігла шукати нас. І бачила, як тягло

нас по полю, як спалахнув змій. І побігла нам на допомогу.

Ми швидко одгребли сіно і кинулися знову в бій з вогнем.

Утрох справа пішла краще. Вогонь почав по-троху відступати. Вже більше було диму, який не-самовито їв очі, так що сльози струменіли по щоках безперестанку. Але ми, незважаючи ні на що, з усіх сил боролися з вогнем. І нарешті він скоривсь і згас. Ми ще довго ходили по зга-рищу, затоптуючи жаринки, щоб не розгорілося знову.

І от усе скінчено.

Знеможені, ми посідали на землю і сиділи мовчки, тільки перезирилися, важко дихаючи.

Обличчя в нас були закіптюжені, аж чорні, попалений одяг звисав клаптями. Я глянув на Гребенючку і усміхнувся. А вона таки молодець! Справді таки молодець! Їй-богу! Не кинула нас у біді, не втекла, не злякалася вогню. Навпаки! Билася з полум'ям, як... як тигриця. Молодчинка!

І я подумав: «Цікаво, мабуть, було б намалювати таку картину: сидять троє після того, як загасили пожежу,— обідрані, брудні, закіптюжені, але щасливі, як солдати-переможці...»

І ще я подумав, що, мабуть, і Гребенючка, і Павлуша стануть-таки художниками. Ну, що ж. Хай! А чого, як є здібності? Бач, якого ж змія розмалював Павлуша. Красота, а не змій був.

І раптом у мене виникла несподівана думка: хоч би ким ми стали в житті, а солдатами ми станемо обов'язково. Це точно. Кінчимо школу і підемо в армію. І, може, навіть попадемо в ці табори,

що в нашому лісі. До полковника Соболя. Ото було б здорово!

І будемо ми з Павлушею дружити найміцнішою, найвірнішою солдатською дружбою — до останньої краплі крові.

Ну, а... Ганька? Гребенючка?

Ну, що ж, хай буде й Ганька!

Хай буде Ганька-кулеметниця! Як у «Чапаєві».

Хай!

З М І С Т

Розділ I

*Повість про те, як посварилися Іван
Васильович з Павлом Денисовичем*

Розділ II

*Шукаю напарника. Геніальна теорія
Антончика Мацієвського. У мене вини-
кає ідея*

9

Розділ III

Легенда про Гурбушину могилу

15

Розділ IV

*Я беру в напарники Антончика Мацієв-
ського. Крадіжка апарата. Ми йдемо
в розвідку на кладовище*

19

Розділ V

Привид. Увага! Знімаю!

32

Розділ VI

*Іду до Бардадима. Бий! Нокаут! Мій
тріумф*

39

Розділ VII

*Антончик намагається висунутися на
перший план. Історія Карафольчиної
гулі. Атака баби Мокрини. Атаку від-
бито*

46

Розділ VIII

*«Два кольори мої...» «Геть звідси!» —
каже мені Павлуша. Друга атака баби
Мокрини*

51

Розділ IX

Отець Гога

60

Розділ X	
<i>Я відвідую діда Салимона. Неймовірні дива</i>	65
Розділ XI	
<i>Я таки відвідую діда Салимона. Тепер уже наяву. Он воно що!</i>	69
Розділ XII	
<i>Нудьга. Я відганяю спогади. Мій вірний друг — Вороний. Солдати. «Восьмьорка»</i>	77
Розділ XIII	
<i>Недарма цей розділ тринадцятий, бо трапляється в ньому річ надзвичайна, незбагненна і загадкова. Таємниця трьох невідомих</i>	88
Розділ XIV	
<i>Вовчий ліс. Історія дота. Несподіванка</i>	93
Розділ XV	
<i>Старший лейтенант Пайчадзе. Я оглядаю табір</i>	99
Розділ XVI	
<i>Павлуша. Невже?.. Я не хочу, щоб він мене бачив. Невідомий у вчительчиному сабу. Хто це?</i>	108
Розділ XVII	
<i>Мене викликають до телефону. «Розслідування футбольної баталії». Нове Гребе-нчичине плаття. Зіпсований настрій</i>	114
Розділ XVIII	
<i>Стихийне лихо. Я приймаю рішення</i>	126
Розділ XIX	
<i>Полковник Соболев. Знову старший лейтенант Пайчадзе</i>	133

Розділ XX	
<i>Подвиг старшого лейтенанта Пайчадзе. Несподівана поява Паялуші</i>	142
Розділ XXI	
<i>Я пірнаю в затоплену хату. Пастка. Вічна-віч з богом. Безвихідь</i>	151
Розділ XXII	
<i>«Давай руку!» Я знову з ним. Що було за іконою</i>	155
Розділ XXIII	
<i>У хаті Гребенюків. Ой, нога, нога! Безславно додому. Все плутається</i>	162
Розділ XXIV	
<i>Хвороби. Сні і дійсність. Чого вони всі такі хороші!</i>	173
Розділ XXV	
<i>Усе! Кінець! Я дарую велосипед. «Зага-за чогтова!» Я видужую</i>	182
Розділ XXVI	
<i>Знову троє невідомих. Ти мені друг? «Нічого не розбереш...» — каже Павлуша</i>	191
Розділ XXVII	
<i>Події розгортаються блискавично. Невже один з невідомих — вона? Не може бути! «Він хоче вкрасти її!» Ми поспішаємо на допомогу... Асса!</i>	202
Розділ	
<i>останній, заключний, в якому історія наша за добрим звичаєм старих класичних романів закінчується весіллям</i>	220

